

ΙΕΡΑ ΔΙΗΓΗΣΙΣ

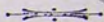
ΣΥΛΛΕΧΘΕΙΣΑ ΜΕΝ ΠΑΡΑ ΤΙΝΟΣ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΗΣΥΧΑΖΟΝΤΟΣ ΕΝ Τῷ ΑΓΙῳ ΟΡΕΙ

ΑΝΑΘΕΩΡΗΘΕΙΣΑ ΔΕ, ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣΑ, ΚΑΙ ΑΞΙΑ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΟΘΗΝΑΙ
ΚΡΙΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ ΤΕ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΠΑΡ' ΑΛΛΩΝ ΕΛΛΟΓΙΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΗΔΗ ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ
ΔΑΠΑΝΗ: ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΤΟΥ ΠΑΝΟΣΙΟΤΑΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΠΡΟΥΣΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀρχιμανδρίτου.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. ΤΑΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

16 - Πλατεία Κάνιγγος - 16

1897

ληψιν τῆς Θεομήτορος καὶ τὴν κραταίαν Αὐτῆς προστασίαν
ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἱερᾶς ταύτης
Διηγέσεως, μεθ' ἧς συνήπται καὶ ἡ ἱερὰ τῆς Θεοτόκου τῆς
Προυσιωτίσσης ἀκολουθία.

Ἐρρωσθε.

Ἐγγραψον ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1896
ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Προυσοῦ.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχιμανδρίτης

Ἡγούμενος Ἱερ. Μονῆς Προυσοῦ.

» Κοινῇ Ἑλλαδικῇ γὰρ σώζεις ἄσπετον οὐδας,
» Κοινῶς Παρθένε σοι, ἄσμα τόδε προσάγει.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΒ΄

ΨΑΛΛΟΜΕΝ

ΤΗΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΝΑΞΙΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΗΣ ΕΝ Τῷ ΠΥΡΣΩ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ, ἰστώμεν στίχ. δ΄, καὶ Ψάλλομεν
στιχηρὰ προσόμοια τῆς Εἰκόνος ἤχος δ΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε ἀσεβείας ἡ πηγή, ἐβλυσε δυσ-
σώδης ἐξ ἄδου, ὄζουσα πάντας
δεινῶς, τότε εὐωδέστατον κρίνον
Τριάδος Σεπτῆς, Παναγία θεό-
νυμφε, τοῦ χεύματος ταύτης,
ρύουσα Ἑλλάδα τε, αὐτῇ ἀρρή-
τως τὴν Σὴν, δέδωκας Εἰκόνα· ἦν κρήνην,
δείξας ἄχεσώδυνον πᾶσι, χορηγεῖς κατ' ἄμφω
τὰ ἰάματα.

Τέρπου, ὦ Ἑλλὰς πνευματικῶς, καὶ ἀγαλ-

λομένη ἐν κόλποις, μορφὴν κατέχουσα, κόρης ἐπισκίρτησον, ἀσματικάῃς ἐν ὠδαῖς, καὶ τρυγῶσα τὰ κρείττονα· ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, δεῦτε προσκυνήσωμεν, τὴν θαυματόδρυτον, κράζοντες ἡμᾶς περιφρούρει, θλίψεως παντοίας καὶ βλάβης, ταῖς Σαῖς μητρικαῖς νῦν παρακλήσεσι.

Ωσπερ εὐεργέτις προσηνῆς, καὶ θερμὴ προστάτις τῶν πίστει προσκαλουμένων σε, οὕτω περ ἀντίπαλος, ὥφθης Παρθένε ἀγνή τούναντίον καὶ ἄσπονδος, ἐχθρὸς καὶ ταχεῖα, τοῖς κατατολμοῦσί σου πᾶσιν ἐκδίκησις· ῥῦσαι τοιγαροῦν Σοὺς οἰκέτας, τῆς τῶν σὼν ἐχθρῶν δυναστείας, καταπιεζούσης χαλεπώτατα.

Κρήνη τῶν θαυμάτων ἀληθῶς, ὥφθης καταρδεύουσα πάντας, τοὺς προσιόντας σοι, ὦ Εἰκὼν πανσέβαστε, νόσους διώκεις, καὶ γάρ, ἀνιάτους καὶ Δαίμονας, δεινοὺς ἀπελάυνεις, φωτίζεις τυφλώττοντας, πάντα σοβεῖς τὰ δεινὰ· ὅθεν καὶ παράλυτοι πάντες, καὶ οἱ κρημνισθέντες σὺν στεύραις, Σὲ ὁμολογοῦσιν αὐτῶν λύτρωσιν.

Δόξα, ἤχος πλ. α'.

Δεῦτε πιστοὶ εὐωχηθῶμεν ἐνθέως, ἐν τῇ Πανσέπτῳ Ἑορτῇ τῆς παρθένου, καὶ πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν γηθόμενοι· σήμερον γὰρ ἡμᾶς ἡ Παντάνασσα καὶ Ἄρωμος Νύμφη τοῦ Πατρός, πρὸς ἐστίασιν πνευματικὴν συγκαλεῖται, τράπεζαν ἡμῖν παραθεμένη, τὰ ὑπερφυῆ θαυμάσια, τῆς θαυματοδρύτου αὐτῆς Εἰκόνας, ἐξ ἧς ἀεννάως προχέουσα, τῆς μετὰ πίστεως αὐτῇ προσιοῦσιν, ὡς νάματα τὰ ἰάματα, κατ' ἄμφω τὴν ἱάσιν ἐπιδαφιλεύεται· ἦν ἐν ὠδαῖς καὶ δέει πολλῷ, προσκυνοῦντες βοήσομεν· Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς Ἀσατε λαοί.

Εἰς τὸν στίχον, στιχο. ἤχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Απασα ἡ Ἑλλάς, αὐτὴ τε Αἰτωλία, ἀθροίσθηται συμφώνως, Εἰκόνα προσκυνῆσαι, ἀγνῆς τὴν θαυματόδρυτον.

κ. στ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Εκχεε δαφιλῶς, ἐξ ὕψους ὦ Παρθένε,

ἐπιρροὰς τὰς θείας, τοῖς πόθῳ προσκυνοῦσιν,
Εἰκόνα σου τὴν ἄχραντον.

κ. στ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Μνήσθητι ἐκτενῶς, τῶν Σὲ παρακαλούν-
των, παρθένε Θεοτόκε, καὶ πόθῳ προστρε-
χόντων, Εἰκόνει τῇ πανσέπτῳ σου.

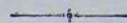
Δόξα καὶ νῦν, ὅμοιον.

Παντάναξ Ἰησοῦ, εἰρήνευσον τὸν κόσμον,
πρεσβείαις τῆς μητρὸς σου Παρθένου παντα-
νάσσης, καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου.

Εἰτα, Νῦν ἀπολ. τό, Τρισάγιον Παναγία
τριας Πάτερ ἡμῶν Ὅτι σοῦ ἐστιν. Τὸ Ἀπο-
λυτίσιον, ζῆτει ἔμπροσθεν, καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, ἐν τῇ Ἀγρυπνίᾳ, στιχολ. τὸ
α' ἀντίφωνον, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τό, Κύριε ἐκέ-
κραξα, ἰσθῶμεν στοίχους ἢ καὶ Ψάλλομεν Τροπάρια
τῆς Ἑορτῆς δ' ἤχος α', καὶ τῆς Εἰκόνης δ', ἤχος δ
αὐτός.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

τοῦ παραδόξου θαύματος, ἡ Εἰ-
κὼν θαυμαστῶς, τῆς Παρθένου
ἔκετο, ἐνταῦθα καὶ εὐσεβῶν, εὐ-
φραίνει σύστημα· ἀγάλλου πνευ-
ματικῶς, ἀπολαβοῦσα Ἑλλάς
τὴν ὑπέρμαχον, φρουροῦσάν σε
ἀσφαλῶς, καὶ χορηγοῦσαν ἐκά-
στω τὰ πρόσφορα, καὶ χαριστηρίοις ὕμνοις,
τῇ Παρθένῳ βόησον, προσκυνοῦμεν ὦ Κόρη,
τὴν μεγίστην εὐσπλαγχνίαν σου.

Βαβαὶ τῶν Σῶν θαυμασίων ἀγνή· ἀεννάως
χύδην, καὶ γὰρ προχεόμενα, Εἰκόνης σου τῆς
Σεπτῆς, πάντας ἀρδεύουσιν, εὐφραίνονται δὲ
λαμπρῶς, τὰ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης συστή-
ματα, κροτοῦσι πνευματικῶς, χεῖρας ὠδαῖς πα-
νυχίοις γεραίροντες, Σὲ τὴν Σωτηρίαν Κόσμου,

καὶ θερμὴν ἀντίληψιν, δι' ἧς πᾶσι δωρεῖται,
τῶν πταισμάτων ἢ συγχώρησις.

Τῆς σῆς δοξάζομεν Πάναγνε, ἄγαν χαρ-
μοσύνως μορφῆς τὴν ἐμφάνειαν, πρὸς κλίμα
τὸ καθ' ἡμᾶς, τὸ τῆς Ἑλλάδος φρικτῶς.
Ἀγάλλονται Ἱερεῖς, ἐν σοὶ ὠρῶντες, ὡς ἄστρα
τὰ θαύματα· προσπίπτουσι ἀσθενεῖς, τῆς θε-
ραπείας ὀξέως τυγχάνοντες· Κεχαριτωμένη
χαῖρε, Σὺ γὰρ εἶ τὸ καύχημα, τὸ ἐξάίρετον
πάντων, εὐσεβῶν καὶ ἄκρον δώρημα.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος, ὡς ὁ πάλαι
τυφλὸς τοῦ φωτός, ἠυπόρησεν, ἀφθίτου ἐκ
τοῦ φωτός, πηλῶ τοῦ πτύσματος, ὡσαύτως
καὶ ἡ γυνή, ἡ προσδραμοῦσα πρὸς Σὲ τὴν
πανάχραντον, ἀπέλαβεν ἀγλαῶς φῶς τὸ γλυ-
κύτατον, ἥτις καὶ χαίρουσα τῇ καινοπρεπεῖ
ὁράσει, καταγγέλλει Δέσποινα, Σὲ κατ' ἄμφω
λαμπτήρα καὶ δεινῶν παντοίων λείτρωσιν.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον φωταυγῆς ἡμέρα, καὶ πανσεβά-
σμιος, ἦχε γὰρ πρὸς ἡμᾶς φῶς οὐράνιον νοερόν,

τὸ θεῖον Ἐκτύπωμα, τῆς μεγάλης ἡμῶν Κυ-
ρίας Θεοτόκου, δι' αὐτοῦ γὰρ μυρία ἀγαθὰ
προχέονται ἅπασιν τοῖς χρεῖαν ἔχουσιν. Οὐ-
ρανός, μυστικὸς ὑπάρχει ἡ παρθένος, καὶ ἐν
αὐτῇ διαύγεια ἀστέρων παμπληθὺς· ἀμέλιτοι
οἱ προσερχόμενοι τούτῳ, τυφλοὶ ἀναβλέπουσι,
χωλοὶ περιπατοῦσι, κωφοὶ ἀκούουσι, καὶ πτω-
χοὶ εὐαγγελίζονται· μετὰ πίστεως μόνον, καὶ
εὐλαβείας εἰ προσπελάσωσι· Διὸ καὶ εὐχαρί-
στως, ἅπαντες αὐτῇ βοήσωμεν· Χαῖρε μόνη
ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη, σκέπουσα τοὺς ἐν
τῷ ἁγίῳ σου τεμένει ἀθροιζομένους, καὶ τὴν
τῆς θείας Εἰκόνης, πρὸς ἡμᾶς ἐξαίσιον ἐμ-
φάνειαν, ἐορτάζοντας καθαγίασον.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς οἶον βούλει.

Εἵσοδος τὸ Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς
ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Γεν. Κ. κη'.

Εξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρ-
κου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρρῶν, καὶ ἀπῆντησε
τόπῳ καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ. Ἔδυ γὰρ ὁ ἥλιος,
καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθη-

κε πρὸς κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ καὶ ἐνυπνιάσθη· καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἥς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ· τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ· ἡ γῇ ἐφ' ἥς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου· καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡς ἡ ἄμμος τῆς γῆς καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καὶ λίβα, καὶ βορρᾶν, καὶ ἐπὶ ἀνατολᾶς καὶ ἐνευλογηθῶσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετὰ σοῦ διαφυλάσσω σε τῇ ὁδῷ πάση, οὗ ἐὰν πορευθῇς· καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σὲ ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαί με πάντα, ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν· καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Τῆς ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἑ. κ. γ'.

Ελάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν λέγων· Ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου, στήσεις τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου· καὶ θήσεις τὴν κιβωτόν, καὶ σκεπάσεις αὐτὴν τῷ καταπετάσματι· καὶ εἰσίοις, τὴν τράπεζαν καὶ τὴν λυχνίαν· καὶ θήσεις τὸ θυμιατήριον τὸ χρυσοῦν, εἰς τὸ θυμιᾶν ἐναντίον τῆς κιβωτοῦ τοῦ μαρτυρίου· καὶ θήσεις τὸ κάλυμμα τοῦ καταπετάσματος ἐπὶ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου· καὶ λήψῃ τὸ ἔλαιον τοῦ χρίσματος, καὶ χρίσεις τὴν σκηνήν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ καὶ ἀγιάσεις αὐτήν καὶ πάντα τὰ σκεύη αὐτῆς, καὶ ἔσται ἅγια καὶ ἀγιάσεις τὸ θυσιαστήριον· καὶ ἔσται τὸ θυσιαστήριον ἅγιον τῶν ἁγίων. Καὶ ἐποίησε Μωϋσῆς πάντα ὅσα συνέταξεν αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ· καὶ ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ σκηνή καὶ οὐκ ἤδυνήθη Μωϋσῆς εἰσελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου· ὅτι ἐπεσχίαζεν ἐπ' αὐτήν ἡ νεφέλη· καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ σκηνή.

Προφητείας' Ιεζ. τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἰεζ. Κ. φ.

Εσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν· καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος Κύριος· καὶ ἐπέστρεφέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη, καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Υἱὲ ἀνθρώπου, ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται· οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ διελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη· διότι ὁ ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτήν, τοῦ φαγεῖν ἄρτον· κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἑλὰμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται· καὶ εἰσῆγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς πρὸς βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Εἴτα ἡ Ἐκτενής.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ἤχος α'. (Χριστοφόρου)

οἷα γλῶσσα Πανάμωμε ἐξείποι σου τὰ θαυμάσια; ἢ τὴν ἀνείκαστόν σου πρὸς ἡμᾶς ἀγαθότητα; καὶ γὰρ ἐκ παρασκευῆς ὁ Θεὸς Σὲ τοιαύτην παρήγαγε. Ἐνθεν καὶ διαφόροις τρόποις, εὐεργετεῖν ἡμᾶς οὐ παύεται, τῇ πρὸς Ἐκεῖνον ἀγρύπνῳ σου μεσιτεία, ὡς καὶ τὴν Πάνσεπτόν σου Εἰκόνα, ἥπερ οὐδὲ οἱ Ἀγγελοι αὐτοὶ ἀδεῶς, ἀτενίζουσιν ὅλως δεδύνηται, πέμψασα εἰς τὴν θείαν ταύτην Μονὴν θαυμασίως, πάντων τῶν μετὰ τῆς δεούσης εὐλαβείας προσκυνοῦντων αὐτήν, ἀποπληροῖς τὰ αἰτήματα· ἀσθενεῖς ἰᾶσαι, ἀδυνάτους δυναμοῖς· ἀσόφους σοφίζεις, καὶ δαιμονοῦντας ἀπαλάττεις, καὶ πᾶν ἄλλο ἀγαθὸν παρέχεις αὐτοῖς, ἐμπιπλῶσα αὐτούς, ὡς ὁ Υἱός σου καὶ Θεός, πάσης εὐδοκίας· φύλαττε δὲ καὶ τοῦτον τὸν ἱερόν σου Δόμον, ἀπὸ πάσης ἐπηρείας ὁρατῆς τε καὶ ἀοράτου, ὡς τὰ πάντα ἰσχύουσα.

Ἦχος θ'. (τοῦ αὐτοῦ)

Ιδοὺ ἄχραντε παρθένε, προσῆλθον τὰ τέκνα σου, ὡς ἀγέλαι τῶν αἰγῶν ἔν' εἴπωμεν

τὰ τοῦ ἄσματος, αἱ ἀνεφάνησαν ἀπὸ τοῦ Γαλαάδ, θερμῇ τῇ πίστει, τὸ σὸν εἶδος καταπροσκυνῆσαι· χαρίτωσαν τοίνυν καὶ αὐτοὶ αὐτούς, καθὼς καὶ ἡμεῖς δυσωποῦμέν σε οἱ σοὶ θιασῶται· ἔκχεε ἐπ' αὐτούς τὰ ἐλέη σου· καὶ ἐκπλήρωσον αὐτῶν τὰ αἰτήματα, ὁ μὲν γὰρ ἀσθένειαν προβάλλεται· ὁ δὲ πενίαν θρηνεῖ· ἄλλος παρ' ἄλλων, ἐπαγωγὴν τε καὶ ἀδικίαν· σῶζε οὖν πάντας ἐκ πάντων τούτων, ὡς τοῦ παντοδυνάμου μήτηρ, καὶ αὐτὴ τὰ πάντα δυναμένη, ὅπως πάντοτε, δοξάζεται παρὰ πάντων, τὸ ὄνομά σου τὸ πανάγιον.

ᾠχος δ'.

(Γερασίου)

Προθύμῳ στοργῇ, καὶ ἀπλέτῳ πόθῳ ἄθροισθέντες ἀδελφοί, ἐν τῇ πανσέπτῳ ἑορτῇ, τῆς ἀειπαρθένου μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν πνευματικοῖς τοῖς ἄσμασιν αὐτὴν μεγαλύνοντες, καὶ τὴν πάνσεπτον αὐτῆς Εἰκόνα εὐλαβῶς προσκυνοῦντες, ἐκτενῶς δυσωπήσωμεν λέγοντες· μητρικὴν παρρῆσίαν πρὸς Θεόν, ὃν ἐσωμάτωσας, κεκτημένη ἄχραντε, ἀδιαλύπτως πρέσβευε, εἰρηνεῦσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

(Βενεδίκτου)

Σήμερον ἡ ἀξιέπαινος Ἑλλάς, τῆς θεοτόκου τὴν εἰκόνα πανηγυρίζουσα, καὶ Αἰτωλίαν συγκαλεῖται πρὸς αἴνεσιν. Σήμερον τὰ χριστωνύμων πλήθη ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων, ὡς καὶ πρὶν πανηγυρίζει, μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἑορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκδοήσωμεν· Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

ᾠχος πλ. α'.

(τοῦ αὐτοῦ)

Εκ σῶν ἀχράντων αἱμάτων, ὁ τῶν αἰώνων βασιλεὺς, τὴν ἰδίαν βάψας ἀλουργίδα, τέμενος ἔνθεον τῆς θεότητος, Σὲ κατειργάσατο· ἥς ἀχράντοις καταυγαζομένη ἐπιβουλαῖς, τὴν Οἰκουμένην φαιδρύνεις, ταῖς αὐγαῖς τῶν θαυμάτων σου· αἶς καὶ ἡμεῖς φωτιζόμενοι, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων σωτηρίαν ἐπεγνωκότες, εὐσεβοφρόνως Σὲ προσκυνοῦμεν Πανάχραντε.

Δόξα, ᾠχος πλ. β'.

(τοῦ αὐτοῦ)

Σήμερον χοροὶ Πατέρων θεόνυμφε, καὶ χο-

ροστασίαι συναθροισθέντες ἀπλῶς τῶν πιστῶν, ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὸν ἅγιόν σου τοῦτον Ναόν, τὴν σωτηρίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος ἀπαρύνονται· οἱ μὲν, τοῖς πρὸς σέ τῶν ὕμνων ἐντόνως προσέχοντες, καὶ τὰς παραδόξους ἰάσεις καὶ θεραπείας, τῶν ἀσθενούντων θεόμενοι ἢ ἀκούοντες ἐπὶ τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει ἡμῶν ἐπαγάλλονται· οἱ δέ, καὶ ἐνεργεία τῶν ἀρρώστημάτων, τέως ἀπαλαττόμενοι, δοξολογοῦσί σε Δέσποινα ἐπαξίως, καὶ μίαν ἐκ συμφώνου φωνήν, ἐκάτεροι, αἶροντες βοῶσί σοι· Χαῖρε τῶν χριστιανῶν μητροπάρθενε, ἡ ἄκρα εὐεργέτις καὶ καύχησις· ἢ καὶ διὰ τῶν ἀπείρων σου θαυμάτων, τὴν πίστην ἄτρωτον φυλάττουσα, καὶ πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχ. προσόμοια, ἥχος πλ. α΄. (Βενεδίκτου)

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

αἶρει νῦν ἡ Ἑλλάς ἀληθῶς, τὴν σὴν Εἰκόνα, τὴν ἐκ Προύσης τὴν πάνσεπτον, κατέχουσα Θεοτόκε, καταφυγὴν κραταίαν, καὶ δεινῶν ἀπάντων ταύτην λύτρωσιν, εὐροῦσα καὶ πρύτανιν τῶν κατ' ἄμφω

αἰτήσεων, ταχεῖαν Κόρη ὡς πηγὴν ἀναβλύζουσαν, τὰ ἰάματα, ἀενάως καὶ ἄφθονα. Ὅθεν ἐπαθροίζόμενοι, τῷ θεῷ τεμένει σου, ταύτην ἐν πίστει καὶ πόθῳ, καὶ εὐλαβῶς ἀσπαζόμεθα, τυχεῖν σαῖς πρεσβείαις, οὐρανῶν τῆς βασιλείας καθικετεύοντες.

στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

δόξη ἐπαιρομένη πολλῇ, πρὸς ἐπουράνια σκηνώματα Δέσποινα, παρέστης τῷ γεννηθέντι, λόγῳ ἀφράστως ἐκ σοῦ, ᾧ συμβασιλεύεις ἄνω χαίρουσα, ἡμῖν καταλείψασα, τὴν Εἰκόνα σου καύχημα, ἐξ ἧς ἀρρήτως πλημμυρεῖ ἡ αἰείζωος δρόσος ἀνθρακας, ἀμαρτίας σθεννύουσα ἥνπερ κατασπαζόμενοι, ἐν πίστει λαμβάνομεν, ῥῶσιν ψυχῶν καὶ σωμάτων, καὶ βασιλείας ἐλπίζωμεν, τυχεῖν τῆς ἀφθάρτου διὰ σοῦ τῆς κεκτημένης πλούσιον ἔλεος.

στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν, οἱ Πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ἐνδον ᾧ Παναγία, Ἀγνή, ἔμψυχος οἶα Κιβωτὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀπείρους χάριτας

φέρεις, ἐν σεαυτῇ, ὡς Θεοῦ, τοῦ ἀπειροδώρου
οὔσα τέμενος· διὸ καὶ τοῖς κάμνουσι, πρυ-
τανεύεις τὴν ἱασιν, καὶ τοῖς ἐν θλίψει, χο-
ρηγεῖς τὴν παράκλησιν καὶ ἐκάστω τε, τὰ
κατ' ἄμφω συντείνοντα, φόβῳ δὲ τοῖς ἐπαί-
ρουσι, τὰς χεῖρας πρὸς ὕμνον σου καὶ προ-
σκυνοῦσί σε δίδως, χάριν σου θείαν Πανάσπιλε,
δαινῶν συμπτωμάτων, λυτρουμένη τοὺς τιμῶν-
τας θείαν Εἰκόνα σου.

Δόξα, ἤχος πλ. δ'. (Βενεδίκτου)

Μετά τὸ ἐκλῖναί σε ἀθέους πανάχραντε,
παρεγένου ἐν Πυρσοῦ σπηλαίῳ, τοῦ ἀναφα-
νῆναι θαυματόδρυτος τῇ Ἑλλάδι, τότε καὶ
φωταυγῆς ἀνεφάνη, ἐκ σοῦ στύλος Ἀχραντε,
πιστοῖς δεικνύων σε· οἱ οὐράνιοι νόες ἐξί-
σταντο, ὁρῶντες τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος,
ἐν σοὶ σκηνοῦσαν· διὸ ὦφθης χαριτόδρυτος,
πᾶσι τοῖς πιστῶς, καὶ μετὰ πόθου προσιοῦσι,
σκέπουσα πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἤχος δ'.

Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε.

Εἴτα τό, Τρισάγιον· Ὅτι σοῦ ἐστίν.

Ἀπολυτ. ἤχος α'. Τῆς Συνόδου τῆς πρώτης.

ἥς Ἑλλάδος ἀπάσης σὺ προίστασαι
πρόμαχος, καὶ τερατουργὸς ἐξαισιῶν
τῇ ἐκ Προύσης Εἰκόνι σου, πανά-
χραντε Παρθένε Μαριάμ, καὶ γὰρ
φωτίζεις ἐν τάχει τοὺς τυφλοὺς, δει-
νοὺς τε ἀπελάυνεις δαίμονας, καὶ παραλύτους
δὲ συσφίγγεις ἀγαθῇ κρημνῶν τε σώξεις, καὶ
πάσης βλάβης τοὺς σοὶ προστρέχοντας· δόξα
τῷ σῷ ἀσπόρῳ τοκετῷ, δόξα τῷ σε θαυμαστώ-
σαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ τοιαῦτα
τέρατα. (Δίς).

Καὶ τῆς Ἑορτῆς, ἁπαξ. Ἐν τῇ γεννήσει
τὴν παρθενίαν, καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν α'. στιχ. καθ.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

κατεπλάγη ἡ Ἑλλάς, καὶ Αἰτω-
λία ἐπὶ σοί, θεογεννητορ Μα-
ριάμ, ὁρῶσα ξένα καὶ φρικτά,
καὶ γὰρ αἰρέσεως κακόνοιαν
μυσαχθεῖσα Προύσης ἐκ τῆς πό-
λεως ἤγαγες, ταύταις βοηθὸν τὴν
Εἰκόνα σου, ἃς διετῆρει Δέ-
σποινα, σὺν πάσῃ τῇ εὐσεβεῖ πολιτείᾳ σου· ἐξ

δρατῶν τε, καὶ ἀοράτων, δυσμενῶν ἱκεσίαις σου.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β'. γ. στίχ. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

αταπλήττονται Ἀγνὴ πάντων Ἀγγέλων οἱ χοροί, καθορῶντες τὴν πολλὴν καὶ ὑπεράγαθον σπουδὴν, ἣν πρὸς ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους ἐπιδεικνύεις· ῥεύματα καὶ γὰρ περιχέονται· θείων ἱαμάτων τοῖς πάσχουσιν, ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ τύπου σου ἦν Κόρη, ἐν τῷ σπηλαίῳ ὑπέδειξας· καὶ μαρτυροῦσιν οἱ πειραθέντες, ἀληθῶς καὶ σὲ μέλπουσιν.

Δόξα, τὸ αὐτό· καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον, κάθ. ἤχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

γαλλιάσθω ἡ Ἑλλάς σὺν Αἰτωλία, καὶ χορευέτωσαν φαιδρᾶ τῇ πανηγύρει, τῆς Εἰκόνης σήμερον τῆς Προυσιωτίσσης, Παρθένου τῆς προστασίας πάντων πιστῶν, πηγὴν θαυμάτων εὐροῦσα ταύτην πολλῶν, ἐν

δεινοῖς τε, ἐκλύτρωσιν, καὶ φωτοδότην τυφλοῖς, καὶ λύσιν τῆς στειρώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἀμυντήριον.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου. Προκείμενον· Ἀζουσιν θύγατερ.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν Ἀναστάσα Μαριὰμ ἐπορεύθη. Ὁ ν.

Δόξα, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Παναχράντου.

Εἴτα, Ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ ἰδιόμελον, ἤχος β'.

Ἰδὸν ἄχραντε Παρθένε, ζήτ. εἰς τὴν Λιτὴν.

Οἱ κανόνες τῆς ἑορτῆς· ὁ α'. μετὰ τῶν Εἰσιμιῶν εἰς γ'. καὶ ὁ δ'. ἄνευ τῶν Εἰσιμιῶν, εἰς δ'. καὶ ὁ παρὼν τῆς Εἰκόνης εἰς δ'. ἤχος δ'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου (Γερασίου)

οφίας Πανάχραντε, τέμενος θείας ὑπάρχουσα, τὸ ἄμουςον στόμα μου σοφίας ἐμπλησον, ὅπως ἄσμασιν ἰσχύσω ἀνυμνῆσαι, νυνὶ τῶν θαυμάτων σου Κόρη τὰ ἐνδοξα.

Τὸ πάλαι μὲν δύναμιν, πολλαὶ Γυναῖκες ἐποίησαν, σὺ δὲ παναμώμητε πάσας ὑπέρκει-
σαι, ὡς γεννήσασα, πατρὸς τὸ σθένος ὄθεν, αὐτῷ συνυπάρχουσα ἡμῶν μνημόνευε.

Προέφη ἐπάδων σοι ὁ ψαλμωδὸς παναμώ-
μητε, τὸ πρόσωπον πλούσιοι σοῦ λιτανεύ-
σουσι· νῦν δὲ Δέσποινα, πεπλήρωται τὰ τού-
του, πάντων προσκυνούντων σου, τύπον τὸν ἄχραντον.

Ελλὰς θαυματόβρυτον, Κόρης Εἰκόνα κατέ-
χουσα, τὰς πέλας καλέσασα, πόλις ἐόρτασον,
τὴν ὑπέρλαμπρον, πανήγυριν συμφώνως, καὶ
πίστει προσκύνησον τὴν ἀειπάρθενον.

*Καταβασίαι, τοὺς δύο Εἰμοὺς τῆς Ἑορτῆς.
ὥδῃ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.*

Τὰ σὰ ἀνυμνοῦμεν μεγαλεῖα, ἀπλέτω ἐν
πόθῳ καὶ χαρᾷ, καὶ γὰρ σὼ Κόρη ῥήματι,
ὑπαρκτικῷ ἐλέγξασα, τὸν θεοκτόνον ἐδειξας,
υἱὸν φωτὸς τῷ βαπτίσματι.

Μορφῆς σου πανσέπτου ὦ παρθένε, μὴ φέ-

ρουσα ὕδρεως βολήν, αἰσχροῦ ἰσμαηλίτιδος,
τοῦτον βαλοῦσα ἄνωθεν, λίθῳ σμικρῷ εἰς πί-
στῳσιν, τῶν σῶν θαυμάτων ἐτέφρωσας.

Εἴπερ ὁ πιστεύων ἀδιστάκτως, τὰ ἔργα
ἃ ἔπραξε Χριστός, καὶ μείζονα ἐργάζεται,
πῶς οὖν τὸ θεῖον τέμενος, ἐν ᾧ Θεὸς ἐσκή-
νωσε, μὴ ἐνεργεῖν τὰ παράδοξα.

Μηδεὶς σκυθρωπάζων ἀπιέτω, ναοῦ τῆς
παρθένου ἀδελφοί, χύδην γὰρ ἡ πανάχραν-
τος, ὡς νάματα ἰάματα, Εἰκόνας αὐτῆς
ἅπαντας, ἰᾶται θᾶπτον προχέουσα.

Καταβασίαι, τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὴν γ' ὥδῃν, κάθ. ἡχ. πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῆς Ἑλλάδος τὸ κῦδος τὸ εὐκλεές, Αἰτω-
λίας τὸ σέλας τὸ φωταυγές, ἀπάντων τὴν
πρόμαχον, καὶ ταχεῖαν βοήθειαν, τὴν ἐκ δει-
νῶν χειμῶνος, ἐξαίρουσαν ἅπαντας, καὶ πρὸς
λιμένα ὄντως, χαρᾶς προσορμίζουσιν, δεῦτε
ὁμοφρόνως, ἐν ὥδαϊς ἐτησίοις, ὑμνήσωμεν λέ-
γοντες, πρὸς αὐτὴν μετὰ πίστεως, διάσωμα

τοῦ κόσμου ἀγνή, πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν σεπτὴν Εἰκόνα σου.

Δόξα, τὸ αὐτό· καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

ὦδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Τὴν συμπαθεστάτην σου Μῆτερ στοργήν, νῦν προσεφαπλοῦσα τοῦ πῆματος, τοῦ ψυχροφθόρου, ἁμαρτίας ἐξελοῦ, στήσαι λαμπρὰ τὰ τρόπαια, δοῦσα κατ' αὐτῆς νῦν τοῖς τέκνοις σου.

Διὰ Μωϋσέως τὸ πάλαι Θεός, τὸν λαὸν διψῶντα ἐπότισεν, ἐξ ἀκροτόμου, οὕτω πέτραν στερεάν, διὰ παιδὸς ἀπέδειξας, κρήνην ὦ Παρθένε σεμνείῳ σου.

Οντως νῦν ἐποίησεν ὁ δυνατός, σοὶ τὰ μεγαλεῖα Πανάχραντε· καὶ γὰρ Εἰκὼν σου, ἡ σεπτὴ ἀποτελεῖ, ξένα φρικτὰ τεράστια, ψάμμον ἐκνικῶντα παράλιον.

Πῶς ὑμνολογήσω σε Κόρη ὡς δεῖ, τὴν ἀγνήν παρθένον ὁ γήϊνος, κρήνην θαυμάτων

τὴν φανεῖσαν ἐν ἡμῖν, ἣν οὐρανῶν τὰ τάγματα, μέλψαι κατ' ἀξίαν οὐ σθένουσι.

ὦδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Εκπλήττει με Πάναγνε, τὰ διὰ τῆς Εἰκό-
νος σου, θαύματα διώκει καὶ γὰρ αὕτη, δαί-
μονας θᾶπτον, τυφλοῖς παρέχει τὸ φῶς, στεῖ-
ρας τεκνογόνους ἐκτελεῖ, πάντας δεινῶν ῥύε-
ται, τοὺς πιστῶς σοι προστρέχοντας.

Καθάπερ ὁ Κύριος, δεσποτικῶς ἐκέλευσεν,
ἄραι τὸν Παράλυτον τὴν κλίνην, ἔργον δ' ὁ
λόγος ἦν τοῦ Σωτῆρος εὐθύς, ὡσαύτως καὶ
νῦν τῇ σῇ μορφῇ, προσπεσὼν παράλυτος,
ἐξιάθη Πανάχραντε.

Καὶ μόνον ἀδόμενον, τὸ ἅγιόν σου ὄνομα,
θανάτου ἐξάγει πικροτάτου, ὥσπερ βαράθρῳ
ἐξ ὑψιρρόφου Γυνή, πεσοῦσα λελύτρωται ἐκ
Σοῦ, ἅμα τῷ θηλάζοντι, ἀσινῆς, ὦ τοῦ
θαύματος.

Ενίων τὰ ὄργανα, τῆς μηχανῆς τοῦ σώ-
ματος, φύσις ἐκπεπώρωκε καὶ στεῖρας, ταύ-
τας ποιοῦσα. Ἀλλ' ὦ θαυμάτων τῶν Σῶν, ὡς

φύσεως Δέσποινα αὐτῶν, λύεις τῇ σῇ χάριτι,
ἀπαιδείας τὸ ὄνειδος.

Ὡδὴ ε΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Λαμπράν τελούντες πανήγυριν, φιλέορτοι
λαμπρῶς ἐορτάσωμεν, λαμπροὶ τῷ πνεύματι,
θείας Εἰκόνος τὴν Σύναξιν, Πυρσοῦ καὶ εὐ-
χαρίστως δοξολογήσωμεν.

Πτεροῖς εἰς ὕψος οἰκέτας σου, ἰᾶσαι ὁση-
μέραι τοὺς κάμνοντας, ῥύεις κολάσεως, Κόρη
τοὺς σοὶ καταφεύγοντας, καὶ ἀξιοῖς σῆς δό-
ξης τοὺς προσκυνοῦντάς σε.

Ελλὰς οὐκ ἅγεις Ὀλύμπια, οὐκ ὄργια τῆς
πλάνης παμβέβηλα, καὶ ἐναγέστατα, ἀλλ'
ἐκτελοῦσα μυστήρια, τὰ ἄχραντα Παρθένου,
τέρπου, τῷ Πνεύματι.

Κροτοῦντες χεῖρας ἐν ἄσμασιν, ἀπάντων
χριστωνύμων συστήματα, εἰς τὴν ὑπέρλαμ-
προν, τῆς Θεοτόκου πανήγυριν, αὐτῆς τὰ με-
γαλεῖα ὑμνολογήσωμεν.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον.

Εορτὴν χαρμόσυνον, ἐπιτελοῦμεν σὺν πόθῳ,
τῆς σεπτῆς Εἰκόνος σου θεοκυῆτορ Παρθένε
ἔχομεν καὶ γὰρ αὐτὴν προσφύγιον μέγα, εὖ-
ρωμεν δεινῶν ἀπάντων ἐτοίμην ῥύσιν· ἀνυ-
μνοῦμέν σου ἐν πίστει, τὰ μεγαλεῖα, μῆτερ
τοῦ πάντων Θεοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Τῷ ναῷ τῆς παρθένου συνδράμωμεν, τῷ σε-
μνείῳ Πυρσοῦ νῦν προσέλθομεν· καὶ κεῖ θέαμα
δύσμεθα φρικτὸν καὶ παράδοξον, Εἰκόνα
θείαν τῆς πανάγνου, χάριτας ἀποστίλδουσας,
φρικτὴν τῷ εἶδει, φρικτὴν τῇ θεᾷ· ἥς περ τὴν
εὐρεσιν Ἄγγελοι ἐν ᾠδαῖς παναρμονίοις ἀνέ-
δειξαν, στύλος τε πύρινος μέχρις οὐρανοῦ διή-
κων, καὶ ἐπὶ πολὺ διαρκέσας ἐφάνη· ταύτην
γνωρίζει ἡ Ἑλλὰς πᾶσα, ὠκεανὸν τῶν χαρί-
των, ποταμὸν ἀένναον τῶν θαυμάτων, θη-
σαυρὸν ἀνέκλειπτον τῶν ἀγαθῶν, καὶ πηγὴν
ἰαμάτων ἀνεξάντλητον· διὸ καὶ χαίρει βοῶσα,
ἀνυμνοῦμεν σου ἐν πίστει τὰ μεγαλεῖα, Μῆ-
τερ τοῦ πάντων Θεοῦ.

Τὸ Συναξάριον, προῶτον τοῦ Μηναίου. Εἵ-
τα· Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας
Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἐν τῷ Πυρσῷ.

- » Ἑλλάς ἀγάλλου, συνάμα Αἰτωλία,
- » Προουσιωτίσσης, Ἱερῷ πανηγύρει.
- » Εἰκάδι δευτερίῃ θεομήτορα Πυρσὸς αἰδεῖ.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου προσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέη-
σον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ἀμήν.

ὥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Μὴ ἐπαίρου νῦν Ἑλλάς μοι ὡς οἱ πάλαι
σου, τοῦ δέρους ἔνεκα ἀλλ' ἀγλαῶς ἐν χα-
ρᾷ, μεγίστῃ ἐόρτασον πανηγυρίζουσα, θαυ-
ματόδρυτον ἀπολαβοῦσα πρόμαχον, τῆς θεο-
παιδος Εἰκόνα.

Τῇ Εἰκόνι σου Παρθένε δραπετεύονται, δαι-
μόνων φάλαγγες ἐκ τῶν πασχόντων δεινῶς,
καὶ πάθη ἀνίατα. Ἰῶνται ἐνθεντοί, εὐλογοῦ-
μεν σε, Θεογεννήτορ ἀχραντε, καὶ πιστῶς σε
προσκυνοῦμεν.

Η ὁμήγουρις Ἑλλάδος τῇ δυνάμει σου,
τρυγᾷ τὰ κρείττονα, ἀγαλλομένῳ ποδί, διὸ τῷ

τεμένει σου Κόρη ἡθροίσθησαν, τὴν προσκύ-
νησιν, τοῦ ἀποδοῦναι ἅπαντας, εὐχαρίστω
τῇ καρδίᾳ.

Διαφύλαττε Μονὴν σου αἰωνίζουσαν, Πυρ-
σοῦ πανάχραντε, ἐξ ἀοράτων ἐχθρῶν καὶ
τῶν ὀρωμένων τε, σκέπουσα ἅπαντας, τοὺς
μονάζοντας, ἐν ὁμονοίᾳ ἄκρα τε, καὶ ἀγάπῃ
τῇ τελείᾳ.

ὥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Οντως ἐκνικᾷ Κόρη ἀδύσους, πλημμύρα
τῶν θαυμασίων τὴν ὑφήλιον, πᾶσαν καταρ-
δεύουσα, θείαις ἐναρδεΐαις σου, διυδατίζεις
δ' ἅπαντας τοὺς τῷ τεμένει σου πελάζοντας
ἐξόχως σὺν πόθῳ, καὶ τὴν σὴν Εἰκόνα, ἐν
πίστει προσκυνοῦντας.

Σὺν βρέφει μητέρα θεομήτορ, πεσοῦσαν ἐξ
ὕψιρρόφου Σὺ διέσωσας, μόνον τὸ σὸν ὄνομα,
ὡς ἐπέκαλέσατο, τὴν Ἱερῶς ὥσπερ, πρὶν
Παρθένε σύνευνον, προφθάνουσα ταχὺ τοὺς ἐν
θλίψει, σὲ προσκαλουμένους ἀγία Θεοτόκε.

Τίς οὐκ ἐκπλαγεῖη Θεομήτορ; ἢ τίς ἂν
3

ἐπαριθμῆσαι ἐξισχύσεις, τῆς σεπτῆς Εἰκόνοσ σου, τὰ φρικτὰ τεράστια, τὰ τὴν Ἑλλάδα ἅπασαν καταπλουτίζοντα, διὸ καὶ γηθομένη κραυγάζει, σὲ ὑπερυψοῦμεν, ἄγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγαρ τὸν ἀπόγονον Παρθένε, ὁμοίωμα σόν, θρασέως βλασφημήσαντα, καὶ πλεόν τολμήσαντα τοῦτον κατεμάστιξας, ἀνδρὸς φανέντος σχήματι καὶ ρείθροις ἔσπευδες, αὐτὸν τοῦ ποταμοῦ ἀποπνίξαι, ἱσσας δὲ αὖθις, κηρύξαι τὸ σὸν θαῦμα.

ὥδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Δεῦτε οἱ πιστοί, ἐν ᾧ τεθησαύρισται, ἡ θαυματόδωτος, Εἰκὼν θεομήτορος, ναῶ τῷ θείῳ πόθῳ συνέλθωμεν, τῷ τοῦ Πυρσοῦ καὶ ταύτην νῦν κατασπασώμεθα, ἱαμάτων ἄφθονα χαρίσματα, τοῖς πιστῶς προσιοῦσι παρέχουσαν.

Εὖρα ἀληθῶς, ἐφθεῖσα πανάσπιλος τοῦ ἀπαυγάσματος, τοῦ σελασφόρου πατρός, ταῖς τούτου αἰγλαῖς στίλβει πανάχραντε, σοὺς

ὕμνητάς ἐξαίρουσα ζόφον τὸν κάκιστον, τῆς ἄγνοίας, ἵνα σὲ κηρύττομεν, καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων σωτήριον.

Σῶζε πειρασμῶν, παντοίων τε θλίψεων κόρη μητρόθεε, τοὺς σεβομένους πιστῶς, τὴν σὴν Εἰκόνα, καὶ τῆς κολάσεως τῆς ζοφερᾶς ἐξάρπασον τὴν νεολαίαν σου, καὶ Μονήν σου φύλαττε ἀπήμονα, εἰς αἰῶνας τὴν σὲ μεγαλύνουσαν.

Τήρει ἀβλαβεῖς, τοὺς πόθῳ τὴν μνήμην σου πανηγυρίζοντας, ἐμὸν δὲ δέξαι Ἀγνή, τὸν ὕμνον τοῦτον τὸν εὐτελέστατον, ὡς ὁ Υἱός σου ἄσμενος χήρας τὰ δύο λεπτά, καὶ παράσχου λύσιν τῶν πταισμάτων μου, καὶ εὐκλείας τῆς σῆς με ἀξιώσον.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ὁ γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων.

ορεῖται αἰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ Αἰτωλίας τὰ στίφη, συναθροισθέντες τεμένει, τῷ ἐν Πυρσῷ τῆς παρθένου νῦν προσκυνήσωμεν πόθῳ, αὐτῆς τὴν Θεῖαν Εἰκόνα. (Δίς).

Καὶ τὸ, Ἀπόστολοι ἐκ περάτων ἄπαξ.

Εἰς τοὺς Αἰνους, Ἰστώμεν στίχ. η'. καὶ ψάλλομεν τῆς Ἑορ-
τῆς δ'. καὶ τῆς Εἰκόνος δ'. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγματίων.

τὴν οὐρανῶν πλατυτέραν ὕμνολογή-
σωμεν, σκηνὴν τὴν Παναγίαν, δωδε-
κάτειχον πόλιν, στάμνον τὴν χρυ-
σέαν μάννα τὸ ζῶν, τὴν ἀρρήτως χω-
ρήσαν, καὶ τοὺς γεννάρχας κατάρας καὶ
τῆς φθορᾶς, Θεῷ τόκῳ ἐκλυτρώσασαν.

ἄνθρωπος Ἑλλάδος ἐν ὕμνοις γλῶτταν ἐτρα-
νωσε, χαριστηρίους ὅπως, ἀμοιβὰς ἀποδώσῃ,
σοὶ τῇ γεγωνίᾳ ἄκος αὐτῆς, ἀκεσώδυνον Δε-
σποινα, τὰς οὖν φωνὰς μὴ παρίδῃς τούτων
Ἀγνή, εὐμενῶς δὲ ταῦτα πρόσδεξαι.

τὴν θαυματόβρυτον πάντες νῦν προσκυνή-
σωμεν, Εἰκόνα τῆς πανάγνου, προσελθοῦσαν
ἐκ Προύσης, εἰς τόδε τὸ σεμνεῖον ὑπερφυῶς,
δίκην κρίνης καὶ ἄπασαν, Ἑλλάδος γῆν τῶν
θαυμάτων τοῖς ὀχετοῖς, ἀεννάως καταρδεύ-
ουσαν.

ἐν τῷ σπηλαίῳ Παρθένε πύρινος ἐδειξε,

σύλος τὴν σὴν Εἰκόνα, τοῖς ποιμέσι τὴν θείαν
ἐξ ἧς θαυμάτων θείων μαρμαρυγαί, ἐξερχό-
μεναι ἅπαντα, τῶν χριστωνύμων ὀρίζοντα
τηλαυγῶς, καὶ παιδρὸς περιαυγάζουσι.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Ἀγνή; ἢ
τίς ἂν ἐξυμνήσῃ τῆς Εἰκόνος σου τὴν χά-
ριν; Πᾶσι γὰρ τοῖς προσιοῦσιν αὐτῇ, ψυχῶν
τε καὶ σωμάτων ἀφθόνως χορηγεῖς τὰ ἰάμα-
τα, ὡς ἀνεξάντλητος πηγή δι' ἧς οὐκ ἀπεικό-
τως νειλώεις νάμασιν, ἢ ρεύμασιν ὠκεανείσις,
Ἰορδάνου τε χεῦμασι, καὶ ἄλλοις προσομοίσις
παρεικάσειέ τις ταῦτα· τὰ πάντα γὰρ δυνα-
μένη, ὡς τοῦ παντοδυνάμου μήτηρ, καὶ διὰ
τῆς σῆς Εἰκόνος τὰ πάντα κατεργάζῃ· ἀλλὰ
γὰρ καὶ τὴν ποίμνην σου ταύτην, μητρο-
πάρθενε περιφρουροῦσα, καὶ τῶν προσερχο-
μένων ἐν αὐτῇ πιστῶν ἐκάστῳ χαρίζου,
Παντάνασσα τὰ αἰτήματα.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

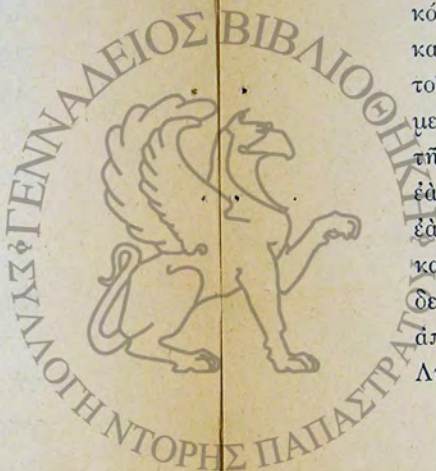
(Δίδεται δὲ καὶ ἅγιον ἔλαιον).

Δοξολογία μεγάλη· Καὶ Ἀπόλυσις.

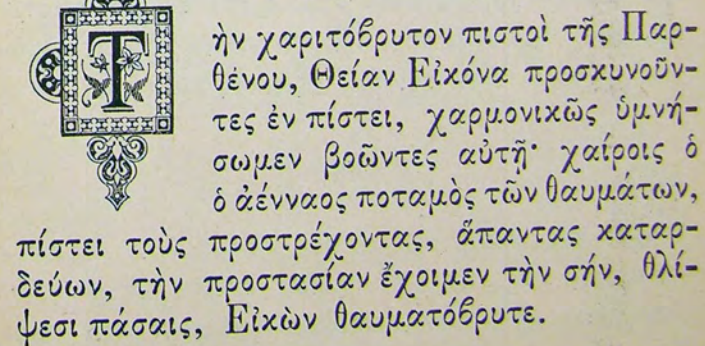

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς ἡ γ'. ὡδή, καὶ τῆς Εἰκό-
νος ἡ ε'. ὁ Ἀπόστολος, Ἀδελφοί, εἶχεν ἡ
πρώτη σκηγή· ζήτηι τῶν Εἰσοδίων. Νοεμβρίου
κα'. ὁμοίως καὶ Εὐαγγέλιον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κό-
μην τινά. Κοινωνικόν Ποτήριον σωτηρίου.

ΧΡΗ εἶδέναι, ὅτι κτητορικὴν Παράδοσιν ἔχει ἡ Ἱερά
αὕτη Μονὴ τῆς Θεοτόκου, τοῦ μὴ ποιεῖν τὴν Ἀπόδοσιν
τῆς Ἑορτῆς ἐν τῇ κγ'. τοῦ μηνός, ἀλλ' ἐν τῇ κη'. κατὰ
τὴν συνήθειαν τῶν εὐαγῶν Μοναστηρίων τοῦ Ἀγίου Ὁρους.
Ἐν δὲ τῇ κβ'. ἰδίαν καὶ πάνδημον τελεῖν Ἑορτὴν τῆς Εἰ-
κόνο· συμπυκλωμένων τῶν δύο Ἀκολουθιῶν τῆς τε Ἑορτῆς
καὶ τῆς Εἰκόνο· καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ιε'. μέχρι τῆς κβ'. Ἐν
τοῖς μεθεόρτοις ψάλλεται μόνη ἡ τῆς Ἑορτῆς Ἀκολουθία
μετὰ τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἀγίου· ἀπὸ δὲ τῆς κβ'. μέχρι
τῆς κη' ψάλλεται ἡ τῆς Ἑορτῆς, τῆς Εἰκόνο· καὶ τοῦ ἀγίου·
ἐὰν δὲ ᾧσι δύο ἅγιοι, μόνη ἡ τῆς Εἰκόνο· καὶ τῶν ἀγίων·
ἐὰν δὲ Κυριακή, καὶ εἰς ἅγιος, ἡ ἀναστάσιμος τῆς Εἰκόνο·
καὶ τοῦ ἀγίου· εἰδὲ δύο, ὁ εἰς ἅγιος ψάλλεται ἐν τοῖς ἀπο-
δείπνοις. Ἐν δὲ τῇ κη'. ψάλλεται αὖθις ἡ Ἀκολουθία
ἀπαραλλάκτως ὡς ἐν τῇ κβ'. πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τῆς
Λιτῆς καὶ τοῦ Πολυελέου, καὶ ἀποδίδονται.

Δόξα καὶ νῦν. Οἱ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε.
 'Ο ν'. καὶ εὐθὺς ὁ κανὼν ᾠδὴ α'. ἤχος πλ. δ'.

Ποίημα Διονυσίου ιερομονάχου.

„Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

'Ο Εἰσμός. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

πὸ χειλέων ῥυπαρῶν ἐφύμνιον,
 δέξαι νῦν μόνη Ἀγνή, ὡς πρὶν
 ὁ Υἱός σου, ὁ Θεὸς καὶ πλάστης
 μου, τῆς χήρας κατεδέξατο, τὰ
 λεπτὰ καὶ τὴν λύσιν, τῶν ὀφλη-
 μάτων παράσχου μοι, ἵνα κατὰ χρέος γε-
 ραίρω σε.

Υπεραγία.

Επιδρομαὶ τῶν ἀλαστόρων θλίβουσιν, Ἐλ-
 λάδα τὴν ταπεινὴν, καὶ πολλὰ κακώσεις,
 εὗρωσαν τοὺς δούλους σου, ἡμᾶς θεοχαρίτωτε,
 ἀλλὰ τῇ θεαυγεῖ σου, Εἰκόνι πόθῳ προστρέχον-
 τες, λύσιν τῶν δεινῶν ἐξαيتούμεθα.

Δόξα.

Ὁ σὸς λαὸς ἐπὶ τὸ σὸν κατέφυγεν, Ἐκτύ-
 πωμα ἱερόν, καὶ εὐλαβῶς τοῦτο, προσκυνεῖ
 δεόμενος· μὴ οὖν παρίδης ἄχραντε, τὰς αὐ-

τοῦ τυραννίας, αἰχμαλωσίας δημεύσεις τε,
 ἅς κακούργων πάσχει ὠρότητι.

Καὶ νῦν.

Εὐλογημένη ἡ Θεὸν κυήσασα, τοῦτον δυ-
 σώνει αἰεὶ, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων, τῶν δεινὰ
 καὶ οἰκτιστα, πασχόντων Παναμώμητε, ἐξ
 ἰδίων πταισμάτων, καὶ ὑπερφῶτῳ Εἰκόνι σου,
 πιστεῖ προστρέχόντων Πανάχραντε.

ᾠδὴ γ'. Οἰρανίας ἀψίδος.

Τῆς Ἑλλάδος τὴν ζάλην, καὶ τὰ φρικτὰ
 κύματα, τὰ ἐπαπειλοῦντα σοῖς δούλοις, ἄρ-
 δην τὸν ὀλεθρον, τρέψον Πανύμνητε, εἰς βα-
 θυτάτην γαλήνην, τῷ ἀμάχῳ σθένει σου ὡς
 ταύτης πρόμαχος.

Υπεραγία.

Τοὺς ἐν τῇ δε τῇ ποιίμνῃ, τῇ σῇ Ἀγνῇ Δέ-
 σποινα, πάσης ἐπηρείας τοῦ βίου καὶ περιστά-
 σεως, τήρει ἀπήμονας, ἀλλὰ καὶ ταύτην συν-
 τήρει, σῇ δυνάμει ἄτρωτον, ὦ Παναμώμητε.

Δόξα.

Ὁὐκ ἰσχύει παρθένε· τὸ ἀχανὲς πέλαγος,

τῶν σῶν θαυμασίων καὶ ξένων, γλῶσσα ἡ
βρότειος, ἐκδιηγῆσασθαι, ἀ καθ' ἐκάστην δει-
κνύεις, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι θείᾳ Εἰκόνι σου.

Τῶν δαιμόνων ἐφόδους, καὶ τὰς πικρὰς Δέ-
σποινα, καὶ πολυχρονίους σῶν δούλων, νόσους
ἀπέλασον, ἵνα δοξάζομεν, ἀνευφημοῦντές σε
πόθῳ, ἣν Ἀγγέλων ἄϋλοι γλῶσσαι γεραίρουσι.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ.

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθως.

Εἴτα τὸ Κάθισμα, ἤχος β'.

Πρεσβεία θερμὴ καὶ τεῖχος· καὶ τὰ ἐξῆς.

ὥδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Στῆσον Ἀγνή, τὸν πολυτάραχον κλύδωνα,
καὶ τὸν σάλον, τὸν ἐπεχειρόμενον, κατὰ τῆς
σῆς, ποιμένης τῆς οἰκτρᾶς, καὶ ἀθλίως ταύτην,
καταβυθίζοντα ἅπασαν, βυθῷ τῆς ἀπωλείας,
παγκρατεῖ σου δυνάμει, τῆς σῆς χάριτος μόνῃ
πανύμνητε.

Τίς ἐξειπεῖν, ὦ Ὑπερένδοξε Δέσποινα, ἐξι-
σχύει, τὰς τερατουργίας σου, τὰς ὑετοῦ, πόν-
του τε αὐτοῦ, σταγόνας καὶ ψάμμον, ὑπερ-
βαινούσας τρανώτατα, ὡς Μήτηρ γὰρ Ὑψί-
στου, τὸ σθένος κεκτημένη, πάντα πράττεις
ἐν μόνῳ τῷ βούλεσθαι.

Τὰ πονηρά, Κόρη πανάχραντε πνεύματα,
τοὺς σοὺς δούλους, καταδυναστεύοντα, καὶ
ἀφειδῶς, ἄγγοντα αὐτούς, ἀπέλασον τάχος,
ἀλλὰ καὶ κίνδυνον ἅπαντα, καὶ νόσους ἀνιά-
τους, ἐκδίωξον σῶν δούλων, ἵνα σε κατα-
χρέως δοξάζομεν.

Σὺ μου ἰσχύς, σύ μου καὶ δύναμις Δέ-
σποινα, ἐκβοᾷ σοι, ὁ ταλαιπωρούμενος, ὑπὸ
δεινῆς νόσου τληπαθῶς, καὶ τῇ σῇ Εἰκόνι,
προσπίπτει ἐπικαλούμενος, θεράπευσόν με Κό-
ρη, πανταχοῦ καὶ κηρύξω, τὴν δξείάν σου
ἄχραντε δύναμιν.

ὥδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Στεναγμοὶ τῆς σῆς ποιμένης, θρῆνοί τε καὶ
δάκρυα νῦν ἐπληθύνθησαν· αἱ γὰρ ἀνομίαι

κεφαλὴν τὴν αὐτῆς ὑπερήραντο, ἄξια γοῦν ὄντως, ὧν περ εἰργάσατο ἀφρόνως, τὰ ἐπὶ-
χειρα ἤδη κομίζεται.

Τὴν ὀργὴν τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ τὴν ἀγανά-
κτησιν Παρθένε πρόφθασον, ἐξιλεουμένη, μη-
τρικαῖς σου πρεσβείαις μητρόθες, ἵνα μὴ εἰς
τέλος, ἀθλίως ποιμένην ἐξαλείψῃ, σὴν τιμῶ-
σαν, Εἰκόνα ὑπέρτιμον.

Νοσηλείας καὶ πάθη, χαλεπὰς παρέσεις
τε, ὦ Ὑπερένδοξε, καὶ ἀρθρίτιν νόσον, τὴν
δονοῦσαν τὸν νοῦν καὶ διάνοιαν, τῶν ἀνθρώ-
πων Κόρη, τῇ θεϊκῇ σου δυναστείᾳ, κατα-
κοίμησον τάχος δεόμεθα.

Πειρασμῶν καὶ κινδύνων, καὶ δεινῶν κα-
κώσεων, Κόρη τοὺς δούλους σου, τοὺς πιστῶς
τιμῶντας καὶ τὴν σὴν προσκυνοῦντας πανσέ-
βαστον, Πάναγνε Εἰκόνα δεῖξον Παρθένε ἀνω-
τέρους, καὶ περίσωζε μόνη πανάχαρντε.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.
ὥδὴ ε'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Τὴν θεῶν σου νῦν ναῶν προστρέχοντες, οἱ παν-
τοῖαις συνεχόμενοι νόσοις, πίστει θερμῇ, τὴν Εἰ-

κόνα σου Κόρη, τὴν θαυματόβρυτον κατασπα-
ζόμενοι, καὶ πάντων δὴ τῶν δυσχερῶν, θᾶτ-
τον λύσιν Ἀγνή κομίζομεθα.

Ενώτισαι νῦν ἡμῶν Πανύμνητε, τὰς δεή-
σεις τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων, ὅτι δειναί,
τῶν κακῶν τρικυμία, περιεκύχλωσαν ἡμᾶς
ὦ Μητρόθες, καὶ ὄλεθρον τὸν παντελεῖ, ἀπει-
λοῦσι διὸ τούτων λύτρωσε.

Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν Ὑπέραγνε, προσκυ-
νοῦντας εὐλαδῶς τοὺς σοὺς δούλους, ῥῦσαι
δεινῶν καὶ παντοίων κινδύνων, καὶ ἐξ ἐχθρῶν
ἀοράτων Πανύμνητε, καὶ ὀρωμένων τῶν δει-
νῶς, τυραννοῦντων ἡμᾶς παναμώμητε.

Συνάχθητε τῆς Ἑλλάδος θρέμματα, καὶ
προσπέσατε ἐξ ὅλης καρδίας, τῇ φωταυγεί
τῆς Πανάγνου Εἰκόνι, περιπαθῶς ἐξαιτοῦτες
τὰ πρόσφορα, καὶ τεύξεσθε ὡς ἀληθῶς, παρ'
αὐτῆς τὰ αἰτήματα χαίροντες.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων.

Ἀχραντε ἢ διὰ λόγου, τὸν λόγον.

Εἴτα μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς ὡς συνήθως καὶ ἡμεῖς

ψάλλομεν τό, Κύριε ἐλέησον· ὁ Ἱερεὺς· "Οτι ἐλεήμων.

καὶ εὐθὺς τὸ, Κοντάκιον· ἦχος β'.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε.

καὶ τὰ ἐξῆς·

Προκείμενον· Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

στίχ. "Ακουσον θύγατερ καὶ εἶδε.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

(α'. 39—49 καὶ 56).

Βεν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριάμ, ἐπορεύθη εἰς τὴν ὄρεινὴν μετὰ σπουδῆς, εἰς πόλιν Ἰούδα· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου, καὶ ἡσπάσατο τὴν Ἑλισάβετ. Καὶ ἐγένετο, ὡς ἤκουσεν ἡ Ἑλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἑλισάβετ, καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἰδοὺ γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὠτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύουσα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ σωτῆρί μου· ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινῶσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ με μεγαλεῖα ὁ δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐμείνε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὥσπερ μῆνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Παναχράντου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ ἰδιόμελον.

ἦχος πλ. β'. "Ολην ἀποθέμενοι.

Μὴ παρίδης δέησιν, τῶν ἀναξίων σῶν δούλων, παναγία Δέσποινα, ἀλλὰ δέξαι τάχιστα, καὶ βοήθησον, θλίψεις γὰρ πάσχομεν, φέρειν οὐ σθένομεν, τῶν δαιμόνων τὰ τοξεύματα, σκέπην οὐκ ἔχομεν, οὐ δὲ ποῦ φυγεῖν οἱ πανάθλιοι· πάντοθεν πολεμούμενοι, καὶ παραμυθία οὐκ ἔστι πλὴν σοῦ, Δέσποινα τοῦ Κόσμου, ἐλπίς καὶ προστασία τῶν πιστῶν, μὴ παραβλέψῃς τὴν δέησιν, τῶν παρακαλούντων σε.

Εἴτα ὁ Ἱερεὺς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· τὸ Κύριε ἐλέησον ιβ'. Καὶ τὰ λοιπά.

ὥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Θλίψεις ὀδύνην καὶ κακώσεις, ἤδη εὗρωσαν Ἑλλάδα τὴν ἀθλίαν, καὶ πιστῶν σου Ἀγνή, τὸ πλήρωμα βοᾷ σοι, ρῦσαι ἡμᾶς Πανύμνητε, τῆς δεινῆς πανωλεθρίας.

Οραῦσον Παρθένε τῶν ἀνόμων τὰ φρυάγματα καὶ τὰς ὀρμὰς Κυρία, τὰς ἀτάκτους αὐτῶν, ἡμᾶς δὲ τοὺς σοὺς δούλους, εἰρήνευσον ἀείποτε, εἰς αἰῶνάς σε ὑμνοῦντας.

Σκέπη Παρθένε τοῖς σοῖς δούλοις, καὶ ἀντίληψις γενοῦ καὶ σωτηρία, τοῖς ἐν πίστει τῇ σῇ, προστρέχουσιν Εἰκόνι, καὶ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἐξελοῦ ἡμᾶς Κυρία.

Πάθη ποικίλα πυρετούς τε, καχεξίας τε καὶ νόσους ἀνιάτους, τῇ ἀμάχῳ σου νῦν, καὶ θεία προστασία, σῶν δούλων ἐξοστράκισον, ὑπερένδοξε Κυρία.

ὥδῃ η'. Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ.

Τὴν Εἰκόνα, τὴν σὴν καταπλουτοῦντες θεομῆτορ πηγὴν θαυμάτων ξένων, τῷ σῷ ναῷ προστρέχοντες λαμβάνομεν, σώματος τὴν ῥῶσιν, καὶ ψυχῆς ὁμοῦ τε ἀγνή Παρθενομῆτορ.

Ος τυφλοῖς τε, τὸ φῶς σὺ ἐδωρήσω, καὶ πεσόντας, ἐξ ὕψους ἐλυτρώσω, καὶ νῦν ἡμῶν καταύγασον τὰ ὄμματα, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἀνάστησον τοῦ χάους.

Οὐκ ἐν νόσοις, Παρθένε ἀνιάτοις, ἰατῆρα σὲ ἔχομεν ἐν πάσαις, σκέπη τῇ σῇ διὸ νῦν καταφεύγομεν, ἱασιν ἀφθόνως, Πάναγνε παράσχου, ἡμῖν τοῖς σοῖς οἰκέταις.

Τοὺς παντοίοις, δεινοῖς ἐνοχλουμένους, καὶ Εἰκόνι τῇ σῇ προσερχομένους, παρθενομῆτορ λύτρωσον τοὺς δούλους σου, τρέπουσα ἐν τάχει, εἰς χαρὰν βαθεῖαν τὴν τούτων ἀθυμίαν.

Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ.

ὥδῃ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Τὸ πένθος τῆς Ἑλλάδος καὶ κατηφές, εἰς χαρὰν μεταποίησον Ἀχραντε, καὶ χαρμονήν, ὅτι σὲ προστάτιν ἐν πειρασμοῖς λιμένα τε πανεύδιον, κέκτητε ἐν σάλῳ τῶν συμφορῶν, ἐλπίδας σωτηρίας, πρὸς σὲ Κυρία πάσας, ἀνατιθεῖσα Ὑπερένδοξε.

Συντῆρει σοὺς θεράποντας Ἀγαθή, πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων καὶ συμφορῶν, χαλεπῶν ὁρμῶν τε τῶν ἐναγῶν, καὶ μαιφόνων Ἀχραντε, τῶν κατατρυχόντων ἡμᾶς ἀεὶ, τοὺς θείαν σου τιμῶντας, Εἰκόνα μετὰ πόθου, καὶ προσκυνοῦντας Κόρη Πάναγνε.

Ποικίλας νοσηλείας, καὶ χαλεπάς, πυρετοὺς ποδαλγίας παρέσεις τε, καὶ δυσμενοῦς, ἐπηρείας, πάσας καὶ προσβολάς, σῶν οἰκῶν Πανύμνητε, ἐκποδῶν νῦν ποίησον Ἀγαθή, τῶν πόθῳ προσιόντων, Εἰκόνι τῇ σεπτῇ σου, καὶ σὲ πιστῶς τιμώντων Πάναγνε.

Μονὴν τὴν θαυμασίαν σου καὶ κλεινὴν, ἣν εἰς θείαν κατοίκησιν Ἀχραντε, τὴν σὴν ἀεὶ, Κόρη ἡρετίσω καὶ τοὺς αὐτῇ, ἀσκητικῶς μονάζοντας, πάντιμον Εἰκόνα σου καὶ σεπτὴν, ὡς ὄλβον κεκτημένους, καὶ πύργον ἀσφαλείας, κινδύνων σῶζε Παναμώμητε.

Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς· καὶ εὐθὺς
τὰ Μεγαλυνάρια ταῦτα.

Δεῦτε τὴν Εἰκόνα τὴν Ἱεράν, τῆς Προυσιωτίσσης, ἀσπασώμεθα εὐλαβῶς, βρύουσαν παντοίων, νόσων καὶ πάσης βλάβης, ῥῶσιν δαψιλεστάτην, καὶ χάριν ἀφθονον.

Σφαίρας οὐρανίους φωταγωγεῖς, ἀχράντω οἰκέσι, τὴν ὑδρόγειον δὲ βολαῖς, ἀρρόγητων θαυμάτων, αὐγάζεις ὅθεν πίστει, πάντες σὲ προσκυνοῦμεν, ὦ Προυσιώτισσα.

Τυφλοῖς τὴν ἀνάβλεψιν καὶ κωφοῖς, τὴν εὐηχοίαν, καὶ ἀλάλοις λύσιν γλωσσῶν, νέμεις Θεοτόκε, πιστῶς σου δεομένοις, βαβαὶ σῶν θαυμασίων, Κόρη μητράνανδρε.

Υδωρ ἀνεπήγασας θαυμαστῶς, ἐκ πέτρας ἀνίκημου, Θεοτόκε τῇ σῇ Μονῇ, ἐξ οὗ οἱ πιόντες, ἡδύτης πληροῦνται, Χριστὸν ὑμνολογοῦντες, καὶ σὲ δοξάζοντες.

Εἰς τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας τῆς Ἀλεξανδρείας.

Τὴν Τριάδα πάντες τὴν φωταυγῇ, τῶν
θείων Ποιμένων, Ἀθανάσιον τὸν σοφόν, Κύ-
ριλλον τὸν θεῖον, συνάμα Ἰωάννη, τῆς πί-
στεως προμάχους, ἀνευφημήσωμεν.

Εἰς τὴν κάραν τοῦ ἁγίου Κλήμεντος.

Μονὴν περιφρούρει τὴν εὐαγῇ, Πυρσοῦ
τὴν πλουτοῦσαν, οἷα κόσμον περικλεῇ, Κά-
ραν σου τὴν Θεῖαν, ἄσειστον εἰς αἰῶνας,
ιεροφάντορ Κλήμη, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Εἰς τὸν ἅγιον Κοσμάν, τὸν νέον.

Τὸν ἀναφανέντα ὑφηγητήν, τοῦ Εὐαγγε-
λίου, ὡς Ἀπόστολον ἄλλον νῦν, τὸν καὶ ἐν
ἀθλήσει, τελέσαντα τὸν βίον, Κοσμάν τὸν
θεοφόρον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Εἰς τὸν νεομάρτυρα Νικόλαον.

Εκτενῶς ἰκέτευσέ μοι πρὸς Θεόν, ὑπὲρ σῆς πα-

τρίδος εἰρηναίαν ταύτην τηρεῖν, καὶ λυ-
τροῦσθαι πάντων, δεινῶν τε καὶ κινδύνων,
μαρτύρων νέων δόξα, μάρτυς Νικόλαε.

Εἰς τὸν νέον ὁσιομάρτυρα Ῥωμανόν.

Στέφος διπλοῦν εἴληφας Ῥωμανέ, παρὰ
τοῦ Κυρίου, τῆς ἀσκήσεως καὶ στερεῶς, ἀθλή-
σεως. Ὅθεν, λιταῖς τὴν σὴν πατρίδα, τήρει
ὁσιομάρτυς, καὶ περιφύλαττε.

Εἰς τὸν νέον ὁσιομάρτυρα Γεράσιμον.

Εὗγε τῆς ἀνδρείας σου τῆς στερεῶς, εὗγε
μυριάκις, κατεπάτησας γὰρ ἐχθρόν, ἀθλή-
σας διόπερ, Χριστὸν μὴ διαλίπης, ὑπὲρ ἐμοῦ
πρεσβεύων, μάρτυς Γεράσιμε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

*Εἴτα, τὸ Τρισάγιον. Ὁ Ἱερεὺς. Ὅτι σοῦ.
Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε. Δόξα, Κύριε ἐλέησον
ἡμᾶς. Καὶ νῦν, Τῆς εὐσπλαχνίας. Καὶ μνη-
μονεύει ὁ Ἱερεὺς, δι' ὧν ἡ Παράκλησις γίνε-
ται. Εἴτα. Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυ-
λαχθῆναι. Καὶ Ἀπόλυσις.*

*Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἁγίας Εἰκόνης,
λέγομεν τὸ παρόν, ἥχος β'.*

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντων τῶν τιμώντων σου Ἀγνή, τὴν
σεπτὴν Εἰκόνα καὶ πίστει, ἀσπαζομένων αὐ-
τήν, Ἄχραντε προΐστασαι, ὡς προστασία
πιστῶν, λυτρουμένη τῶν θλίψεων, αὐτοὺς καὶ
κινδύνων, ἔθεν σοι προσπίπτομεν, ταύτην τι-
μῶντες σεπτῶς, Μητέρα καὶ βοῶμεν ἐν πίστει,
ῥῦσαι καὶ ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, πάντων
τῶν δεινῶν τε καὶ κακώσεων.

Καὶ τό· Πάντων προστατεῖεις Ἀγαθή.

Δέσποινα πρόσδεξαι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΡΟΣΟΥ

Ὁ παρὼν σύνταγμα τὸ διαλαμβάνον περὶ τῆς σεπτῆς Εἰκόνης τῆς Θεομήτορος τῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ **Προσού** λεγομένης, καὶ τῶν θαυμάτων αὐτῆς θεωρήθη παρὰ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, καὶ ὠφέλιμον ἐκρίθη τοῖς πιστοῖς, ἵνα ἐκδοθῇ εἰς τύπον, εἰς δόξαν τῆς Πανάγνου, καὶ τῶν δισταζόντων πίστως, καὶ πρὸς τὴν Κυρίαν εὐλάβειαν.

† Ὁ πρῶτον Κωνσταντινουπόλεως **Γρηγόριος**.

† Καὶ ὁ Χριστουπόλεως **Παγκράτιος**.

Ἐπειδὴ ἄλλα μὲν τῶν τελεσθέντων θαυμάτων ὑπὸ τῆς θαυματουργοῦ **Εἰκόνης** τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς κατὰ τὴν Ἱεράν, Πατριαρχικὴν καὶ Σταυροπηγιακὴν Μονὴν τοῦ **Προσού** ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ταύτῃ παροικίᾳ, αὐταῖς ἡμῶν ταῖς ὄψεσιν εἶδομεν, ἄλλα δὲ ὑπὸ πολλῶν, καὶ τούτων τιμίων καὶ ἀξιόπιστων ἐπληροφορήθημεν, τὴν Ἱεράν συλλογὴν τῶν θαυμάτων τούτων, τὴν θεωρηθεῖσαν, καὶ Ἱεράν διήγησιν κληθεῖσαν ὑπὸ τε τοῦ Παναγιωτάτου, καὶ τοῦ ἁγίου Χριστουπόλεως, ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὄρει τοῦ Ἀθωνος τὰς διατριβὰς ποιουμένων, καὶ ἄλλων αὐτόθι ἐλλογίμων, κρίνομεν καὶ ἡμεῖς ἀξίαν ἐκδόσεως εἰς δόξαν μὲν τῆς ὑπερυμνήτου Κυρίας ἡμῶν, ψυχικὴν δὲ τῶν ἀναγινωσκόντων ὠφέλειαν.

ἡμῶν Μαρτίου ιθ'.

† Ὁ Λιτζᾶς καὶ Ἀγράφων **Δοσίθεος**.

Τὴν ἐνταῦθα θεῖαν διήγησιν τῶν ἐκ τῆς Θεομητορικῆς **Εἰκόνης**, τῆς ἐν τῷ ἱερῷ **Μοναστηρίῳ Προσού** ἐπιλεγομένης κεμήνης, θαυμασίῳ τρόπῳ τελουμένων ἐξαισίων θαυμασίων τερατουργιῶν, ἐπισταμένως ἀναγνούς, καὶ ἄλλοθεν πεπεισμένος τὸ ἀψευδὲς καὶ ἀκίβδηλον, ὁμολογῶ, ὅτι ἀξία ἐστὶ τύποις ἐκδοθῆναι, ὡς ψυχοφελὲς καὶ χαρίεσσα.

† **Χριστόφορος** Μοναχὸς ἐκ τῆς ἱερᾶς σκήτεως τοῦ Προδρόμου.

Ἀναγνοὺς κἀγὼ τὴν Ἱερὰν ταύτην Διήγησιν, καὶ ἰδὼν τὰς ἀπείρους μεγαλουργίας, καὶ τὰ τεράστια, τὰ ἐκ τῆς ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Θεομήτορος ἐπιτελούμενα, τῆς ἐπωνομαζομένης **Προουδιωτίδους**, τὰ αὐτὰ τοῖς ἀνωτέρω φημι ἀποφαινόμενος.

† **Διονύσιος** Ἱερομόναχος καὶ Πνευματικὸς
ὁ ἐκ τοῦ Κοινοβίου τῆς Μονῆς τοῦ
Ἑσφιγμένου.

Διασκεψάμενος τὸ διαλαμβάνον τουτοῦ Συνταγμάτιον περὶ τῆς Ἱερᾶς **Εἰκόνης** τῆς Θεομήτορος **Προουδιωτίδους**, καὶ τῶν ὑπερφυῶν θαυμάτων αὐτῆς, ἐκρίθη, καὶ δίκαιον, καὶ τίμιον, καὶ ἐπωφελὲς τοῦ τυπωθῆναι, εἰς δόξαν τῆς ὑπεραγάθου Θεόπαιδος, καὶ εἰς τεκμήριον εὐχαριστίας, καὶ εὐλαβείας, τῆς ἡμῶν Χριστονύμων κοινῆς προστασίας.

† **Γεράσιμος** Ἱερομόναχος ὁ Ἰωαννουίτης
ἐν τῇ νῆα σκῆται.

Ἐν ᾧ τὰς διατριβὰς ἐποιήσαμην ἐν τοῖς μέρεσι τούτοις τριακόνταεττει σχεδὸν διαστήματι, τινὰ μὲν τῶν ἐπιτελεσθέντων θαυμάτων ὑπὸ τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης αὐταῖς ὤψουν ἰδεῖν ἀξιοθεῖς, τὰ πλεῖστα δὲ ὑπὸ ἀξιοπίστων προσώπων ἀκούσας, ἀποφαινομαι κἀγὼ τὴν Ἱερὰν ταύτην Διήγησιν ἀξίαν εἶναι ἐκδόσεως.

αὐτὸς ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ.

† **Πέτρος** Ἱερεὺς ὁ ἐν Καρπεννησίῳ
Οἰκονομοδιδάσκαλος ὁ ἐξ Ἰθάκης.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΙΑΜΒΙΚΟΝ

Ἐκ τοῦ Συναξαριστοῦ.

« Προύσηθεν Εἰκὼν, τῆς Ἀγνῆς τῇ Ἑλλάδι,
» Ποταμὸς Ἰκται, θαυμάτων ἀενάων ».

Ἄτερον Βενεδικτικόν.

« Νῶν βροτῶν τε, Χαρμονὴ οὐσα κόρη,
» Ναίειν ἔκρινας, ὑπ' ὕρου τῆς Ἑλλάδος·
» Καύχημα ταύτης, ὄφρα ἦς καὶ προστάτις.
» Τηλεσκόπος γούν, τῆς γ' ὑπερκαθημένη,
» Αἰεὶ σκέπειν Πάναγνε, μὴ διαλίπης,
» Ῥύσαις τε αὐτήν, γῆν τε πᾶσαν ἐξ Ἀγαρ ».

Ἄτερον Ἑτέρου.

« Φέρουσα πῦρ Δέσποινα ἐν ταῖς ἀγκάλαις,
» Πῶς οὐ φλέγη δέ, τοῦτο θαῦμα καὶ ξένον ».

Ἄτερον τοῦ αὐτοῦ ἠρωελεγεῖον.

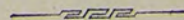
« Εὐλαβέως σὰ τεράστια, αἶεν δὴ μετιόντα.
» Εὐρυάνασσα Κόρη, τήρῃς ἀβλαβέα ».

Διονυδίου ἀγιορεῖται, τοῦ ἐκ Κλειτοῦ τῶν Ἀγορῶν, ἐπίγραμμα ἠρωελεγεῖον, ἱκετήριον πρὸς τὴν Πανάχαρτον, καὶ πανυπερένδοξον Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον.

« Ὀλβιος ὅσε φύτευσε, καὶ ὀλέθῃ ἦτεκε Μῆτερ,
Γειναμένην ἀγνῶς κράντορα Πανσθενέα.
» Παρθένε κυθήεσσα γενοῦ μοι ἐπέρροθος ἄρτι,
Λυγρῶς τειρομένη, ἄλγεσιν ἀργαλείοις.
» Δίσσομ' ἐκάς δὴ βάλλε, ἀδευκέα πτήματα αἶψα,
Δαρδάπτοντα ἄδην, σῆμα μογηροφόρον.
» Εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, ζώωγε βίον δ' ἀδίωτον,
Κείμενος ἑκταδίως, ἄπνοος οἷα νέκυς.
» Δὸς δ' ἔτι μοι γνῶσιν σοφίης, ῥῶσιν τε τελείην
Σκήνεος ἀβληχροῦ, ἥ θέμις ὥς βιώω.
» Δευομένη μοι Ἀνασσα, τόδε κρήνην ἐέλδωρ,
Ὅφρα διηνεκέως, ὕμνολογῶ σε πόθῳ ».

Χρυσάνθου Κατίμου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, ἱαμβὸν ἱκετήριον.

« Ψάμμον βραχεῖαν θαυμάτων σου Παρθένε,
» Ἐξ ἀπλέτου σύλλεξε Κύριλλος λάτρις,
» Καὶ ἐξέδωκεν εἰκόνας πρόφρων τύποις.
» Ἀρωγὸς αὐτῇ καὶ Ἀναγνώσταις ἔσο ».

Στίχοι πολιτικοὶ περὶ τῆς τοποθεσίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης, φιλοπονηθέντες μὲν παρὰ Ἰγνατίου τοῦ ἐκ Νεοχωρίου τῆς Κοδριάδος, ἀναθεωρηθέντες δὲ παρὰ Μεθοδίου Κανδοκαλιδίτου, τοῦ ἔχοντος τὸν πῶγονα θυρόμενον τῇ γῇ.

- » Ψυχοφελῇ Διήγησιν ἀκούσατε, καὶ θείαν,
Καὶ οἱ πιστοὶ ὑμνήσατε, πάντες τὴν Παναγίαν.
» Εἰς τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά, κατὰ τὴν Αἰτωλίαν,
Εἶναι Μονὴ Πανίερος θαυμάσιός τε λίαν.
» Τοῦ τόπου δὲ τὸ δύσβατον, οὐ δύναμαι νὰ γράψω,
Καὶ κατὰ πλάτος εἰς τὸν νοῦν ὑμῶν νὰ ἐγχαράξω.
» Ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονή, **Προυδοῦ** ὀνομασίαν,
Ἐλαβε διὰ θαύματος ἀπὸ τὴν Παναγίαν.
» Εὐρίσκεται δὲ ἐν αὐτῇ, Εἰκὼν πλήρης θαυμάτων,
Τῆς Θεοτόκου Μαριάμ, πηγῆς τῶν ἰαμάτων.
» Ἀπειρα θαύματα ποιεῖ· νὰ περιγράψω πόσα;
Τὸ πνεῦμά μου ἱλιγγιᾷ, ἀδυνατεῖ ἡ γλῶσσα.
» Τί λογῆς θαύματα ποιεῖ; Δαίμονας φυγαδεύει,
Καὶ κάθε ἄλλο νόσημα, πάραυτα θεραπεύει.
» Ἀμέτρους ἡλευθέρωσεν, ἀπὸ αἰχμαλωσίαν,
Εὐθὺς ὅπου ἐποίησαν, πρὸς ταύτην ἰκεσίαν.
» Στεῖραι ἐπικαλούμεναι πιστῶς τὴν Παναγίαν,
Λύονται τῆς στειρώσεως, δίχως ἀμφιβολίαν.
» Εἰς θάλασσαν ἢ εἰς ξηράν, ὅς τις πιστῶς βοήσῃ,
Δέσποινα **Προυδιώτισσα**, φθάνει χωρὶς ν' ἀργήσῃ.
» Εἰς πόλιν ἢ εἰς Ῥοῦμελιν, ὅπου περιπατήσῃς,
Παντοῦ ἀκούεις ὄνομα τὸ τῆς **Προυδιώτισσας**.
» Βλαχία τε καὶ Τόπριζα, Θράκη, Μακεδονία,
Ἑλλάς τε καὶ ἡ Ἥπειρος οὖν τῇ Ἀκαρνανίᾳ.
» Φωκίς, Δωρὶς καὶ ἡ Δωκρίς, ἑμοῦ καὶ Αἰτωλία,
Ὅλοι αὐταὶ κηρύττουσιν, αὐτῆς τὰ μεγαλεῖα.
» Ἐν τίνι τόπῳ ἡ Μονή; τίνι τοποθεσίᾳ;
Μέσα εἰς ἓνα Σπήλαιον εἶναι ἡ Ἐκκλησία.
» Τὸ Σπήλαιον θεόκτιστον ἄνωθεν ὥσπερ θόλος,
Ἐξ οὗ σκεπάζεται αὐτὴ καὶ ὁ κουμπὲς τῆς ὁλως.
» Ἀριστερὰ δὲ τοῦ ναοῦ εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ ἄντρου,
Εἶναι τὸ παρεκκλήσιον ταύτης τῆς Ἀπειράνδρου.
» Καὶ ἐν αὐτῇ εὐρίσκεται, ἡ θαυμαστὴ **Εἰκόνα**,
Ὅλη ἀργυροδιάχρυσος, ὥσπερ χρυσοῦ κορῶνα.
» Φόβον λαμβάνει ἄνθρωπος ὅταν τὴν θεωρήσῃ,
Συστέλλεται πλὴν χαίρεται, χάριτος γὰρ γεμίζει.

- » Ἐκεῖ ζεῖ ἐμβαίνουσι πολλοὶ δαμονισμένοι,
Ἄλλοι ἐδῶ ἄλλοι ἐκεῖ εἰν' ἀλυσσοδεμένοι.
» Εἰσέρχονται δὲ καὶ τυφλοὶ, χωλοὶ, κωφοὶ καὶ ἄλλοι,
Ἱερωμένοι, λαϊκοί, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
» Οἱ μὲν ζητοῦσι σώματος νὰ λάβωσιν ὑγείαν,
Οἱ δὲ ζῶν αἰώνιον, ψυχῆς τὴν σωτηρίαν.
» Κατὰ τὴν πίστιν δ' ἕκαστος, λαμβάνει τὸ συμφέρον,
Παρὰ τῆς Θεομήτορος, καὶ ἐπιστρέφει χαίρων.
» Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σέ, Παρθένε, ἐὰν ψάλλω,
Κενὸς οὐκ ἀποστρέφεται, θαρρῶ ὅτι δὲν σφάλλω.
» Καὶ ἀσεβεῖς, τολμῶ εἰπεῖν, πολλοὶ τὴν εὐλαβοῦνται,
Ἀκούουσιν **Προυδιώτισσαν**, τρέμουσι καὶ φοβοῦνται.
» Λοιπὸν κἀγὼ ὁ ἁμαρῆς, ἄς ἀποσιωπήσω,
Τὰ μέγιστα θαυμάσια, ἵνα μὴ ναυαγίσω.
» Νὰ περιγράψω μερικὰ δ' ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν,
Καὶ τὰ κελλία τῆς Μονῆς, καὶ τὴν τοποθεσίαν.
» Ἐχει μὲν τὸ καθολικὸν ὡραίαν ἱστορίαν,
Ὅποιος δὲ τὴν θεωρεῖ, μένει εἰς ἀπορίαν.
» Ἐχει κουμπὲν θαυμάσιον, καὶ θαυματοποιόν,
Ἄνω τὸν Παντοκράτορα, ἔχουν ἱστορισμένον.
» Κάτω Ἀγγέλων τοὺς χοροὺς, μέσον τὴν Παναγίαν,
Ἐνδοθεν δὲ τοῦ ἱεροῦ, τὴν βῆτον τὴν ἁγίαν.
» Κύκλῳ Χριστοῦ τὰ θαύματα, κάτω τοὺς Ἀποστόλους,
Προφήτας τε, καὶ μάρτυρας, καὶ τοὺς Ἁγίους ὅλους.
» Ἐκεῖ ἀντικρυς φαίνεται, ἡ Ἀδραμὴ θυσία,
Καὶ ἄλλα ἀξιόλογα, ἔχει ἡ Ἐκκλησία.
» Δύω πολυελοῦς τε διὰ φωταγωγίαν,
Οὓς πάντοτε ἀνάπτουσιν εἰς τὴν ὑμνολογίαν.
» Ἐξω δὲ ἔχει πρόναον, κατέμπροσθεν τῆς θύρας,
Καὶ εἰς αὐτὴν ἀριστερά, εἶναι ὁ σημαντήρας.
» Ἐγγὺς αὐτοῦ εἶναι αὐλὴ, μικρὰ οὐχὶ μεγάλη,
Ἡ γῆ γὰρ εἰν' κατωφερής, καὶ δὲν ἐχώρει ἄλλη.
» Καὶ εἰς τὸν γύρον τῆς αὐλῆς, κελλία εἰν' κτισμένα,
Τρίπατα καὶ τετράπατα τὰ ἔχουν φθιασμένα.
» Ἐχει καὶ ὕδωρ νόστιμον, ὅπερ ἡ Θεοτόκος,
Ἐδειξε διὰ θαύματος εἰς τοὺς ἀνύδρους τόπους.
» Ἐξω εἰς τὸ προαύλιον ἐν τῇ Μεγάλῃ Πύλῃ,
Εἶναι ὀντάδες μερικοὶ, νὰ κάθηνται οἱ φίλοι.
» Τὸν περισσότερον καιρὸν κάθονται Ἀλθανῖται,
Καὶ κάθε χρόνον Αἰτωλοὶ, καὶ οἱ Ἀκαρνανῖται.

- » Ἀντίπερα δὲ τῆς Μονῆς ἐν τῇ κοιμητηρίῳ,
 Ποῦ κἀθοντ' οἱ προσκυνηταί, ἐν τῇ πανηγυρίῳ.
 » Ἀπάντων τῶν Ἁγίων τε, ἔχουσιν Ἐκκλησίαν,
 Εἷς ἦν ἐν Σάββασι τελοῦν τὴν ἱερὰν θυσίαν.
 » Ἄλλο λοιπὸν δὲν δύναμαι, διὰ νὰ εἰκονίσω,
 Τοῦτο καὶ μόνον χρεωστῶ, νὰ σὰς παρακινήσω.
 » Ὅσοι πιστοὶ καὶ εὐλαβεῖς λάτραι τῆς Θεοτόκου,
 Μὴ σὰς φανῇ, κόπος βαρύν, τὸ δύσβατον τοῦ τόπου.
 » Ἄλλὰ συνδράμειτε ἐκεῖ πάντες μετ' εὐλαθείας,
 Νὰ λάβετε πολλὰ καλὰ παρὰ τῆς Παναγίας.
 » Καὶ γὰρ τὰ ἔργα τὰ καλὰ ἐν κόπῳ ἀποκτοῦνται,
 Καθὼς τὸ λέγει ἡ Γραφή, καὶ πόνη κατορθοῦνται.
 » Ὅστις τὸ ῥόδον κυνηγᾷ ἀκύνθας δοκιμάζει,
 Ἄλλὰ αὐτὸ λαμβάνοντας, αὐτὸν εὐωδιάζει.
 » Καὶ ὅποιος ἐπιποθεῖ τὸ καθαρὸν χρυσίον,
 Μὲ κόπον πρέπει νὰ πατῇ τὴν γῆν τῶν Χαμπεσίων.
 » Ἐὰν ποθῇτε καὶ ἐσεῖς νὰ λάβητε υἱείαν,
 Καὶ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, ἀπὸ τὴν Παναγίαν.
 » Συνδράμειτε μετὰ σπουδῆς, οὐχὶ ἐν δκηρίᾳ,
 Προσφέρετε καὶ δωρεάν, ἔλαιον καὶ κηρία.
 » Διότι αὕτη ἡ Μονὴ ἔχει στενοχωρίας,
 Ἀπὸ βαρέα ἔξοδα καὶ ἀπὸ δυστυχίας.
 » Καὶ κινδυνεύει βέβαια, ἀπὸ τὰς ἀδικίας,
 Ἐρήμωσιν ἐπαπειλεῖ, διὰ τὰς ἀκαρπίας.
 » Ἄλλ' ὦ παρθένε Δέσποινα, πρόφθασον μὴν ἀργήσης,
 Τοὺς σοὶ προσπίπτοντας ζεῖ χάριν νὰ χορηγήσης.
 » Συγχώρησον τὰ πταίσματα πάντων τῶν ἐλεούντων,
 Καὶ τῶν καλλιεργούντων τε, καὶ τῶν διακονούντων.
 » Καὶ δὲς εἰρήνην σταθεράν, πάντων τῶν ὀρθοδόξων,
 Κατάβαλε τὸ φρύαγμα πάντων τῶν κακοδόξων.
 » Κάμει δὲ τῇ συνθέσαντι ταύτην τὴν στιχουργίαν,
 Δώρησε σὲ παρακαλῶ ψυχῆς τὴν σωτηρίαν.
 » Καὶ οὕτως ἀπαξίπαντες νὰ σὲ ὑμνολογῶμεν,
 Τὴν δὲ Τριῖδα καὶ σεπτὴν νὰ τὴν δοξολογῶμεν.
 » Νῦν καὶ ζεῖ καὶ πάντοτε πανευσεβῶς ἀλίγκτως,
 Αἰώνας τῶν αἰώνων τε γένοιτ' ἀπαραιτήτως ».

Διήγησις ἱερὰ καὶ ὡραία, διαλαμβάνουσα
 περὶ τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς ὑπερ-
 αγίας Θεοτόκου, τῆς εὐρισκομένης ἐν τῇ
 σεβασμῖα Μονῇ τοῦ Πυρσοῦ ἢ Πρου-
 σοῦ καθ' ἣν παρασταίνεται ἀπὸ ποῦ, πῶς,
 καὶ πότε πρὸς τὴν Ἑλλάδα γέγονεν· ἔτι
 δέ, καὶ μερικῶν αὐτῆς θαυμάτων σύντο-
 μος διήγησις.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ

ΚΑΙ κάθε μὲν Ἁγίου τῶν θαυμάτων ἡ διήγησις, χαρᾶς καὶ εὐ-
 φροσύνης πνευματικῆς εἰς τοὺς ὀρθοδόξους καὶ φιλοθέους γίνεται
 πρόξενος. Πρῶτον μὲν, διότι αὐτὰ τὰ θαύματα ὑπερβαίνουν τοὺς νό-
 μους τῆς φύσεως, τὸ ὅποιον εἶναι μία καινοφανής, καὶ ὄχι συνήθης
 ἐργασία. Ὅθεν εἰς τὰς τοιαύτας νεοφανεῖς ἐργασίας, φυσικὰ ἔχουν
 συνήθειαν οἱ ἄνθρωποι νὰ χαίρωνται. Δεύτερον δέ, ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ
 θαύματα γίνονται στερέωσις τῆς πίστεως, καύχημα τῆς εὐσεβείας, καὶ
 τῆς ὀρθοδοξίας ἐκνίκημα· καὶ Τρίτον, ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ θαύματα, ἀπο-
 βλέπουσιν εἰς δόξαν Θεοῦ, τοῦ πάντας τοὺς Ἁγίους, διὰ τῆς χάρι-
 τος αὐτοῦ καὶ δυνάμεως, ἐνισχύσαντος ἡμᾶς καὶ θαυμαστώσαντος, κατὰ
 τὸ ψαλμικὸν ἐκεῖνο ῥητὸν «Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ θαυμά-
 » στωσεν ὁ Κύριος».

Καὶ ἂν ἡ διήγησις, ἡ διὰ κάθε Ἀγίου ἀπλῶς θαύματα προξενῇ χαρὰν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους. Πόσῳ μᾶλλον ἡ διήγησις ἡ περὶ τῶν θαυμάτων τῆς οὐ μόνον τῶν ἁγίων ἀπάντων ἀγιωτέρας, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ ἀσυγκρίτως ὑπερτέρας, τῆς ζειπαρθένου λέγω Μαρίας, καὶ μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν; Διότι ταύτης οὐ μόνον ἡ διήγησις τῶν θαυμάτων χαροποιεῖ τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ μοναχὴ ἡ ἐνθύμῃσις τῆς Θεοτόκου ἀγιάζει καὶ φωτίζει τὸν νοῦν, καὶ χαροποιεῖ τὴν καρδίαν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐνθυμεῖται, καὶ τὴν βάνει εἰς τὸν νοῦν τοῦ ὡς μητέρα Θεοῦ. Καθὼς εἶπε καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεσσαλονίκης. «Τίς σου λόγος θεαγὲς» ὑπογράφει Παρθένη κάλλος; Σοῦ καὶ μνήμη μόνον ἠγάσας τὸν» χρώμενον, εἰς ὕψος εὐθὺς ἀναλαβοῦσα θεῖον». ἤγουν, ποῖος ρητορικὸς λόγος δύναται νὰ παραστήσῃ, Θεοτόκε Παρθέने, τὴν διαλαμπῇ σου ὠραιώτητα; διότι ἐσένα καὶ μοναχὴ ἡ ἐνθύμῃσις ἀγιάζει ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος σὲ ἐνθυμηθῇ, καὶ εὐθὺς τὸν ἀνεθάλλει εἰς ἕνα θεῖον ὕψος.

Λοιπὸν ἐπειδὴ καὶ μὲ τὸ ἄκουσμα καὶ τὴν ἐνθύμῃσιν τῆς Θεομήτορος, δέχεται ἡ ψυχὴ ὅχι μόνον πνευματικὴν εὐφροσύνην, καὶ ἄρρητον ἀγαλλίασιν, ἀλλὰ καὶ ἁγιασμόν, ὡς εἵπομεν, καὶ μίαν ἰδιὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν εἰς τὸ θεῖόν τῆς ὑποκειμένην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ νὰ χαριτωθῇ ἡ ψυχὴ διὰ νὰ φυλάττῃ τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου μὲ μεγάλην εὐκολίαν, βοηθουμένη βέβαια ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐτοιμον βοηθὸν καὶ προστασίαν τοῦ κόσμου διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ παρεκινήθην νὰ κάμω ἐνθύμῃσιν τινὰ τῶν τῆς Παρθένου, καὶ νὰ ἐξιστορήσω τινὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐξαίσιά της καὶ θαυματουργοῦ τῆς καὶ πανσεβασμίου **Εἰκόνας**, τῆς ἐπιλεγομένης **Προυδιωτίδους**, πρὸς ἁγιασμόν καὶ ὠφέλειαν ὁμοῦ τε τοῦ λέγοντος, καὶ ὁμῶν τῶν μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας ἀκούοντων, καὶ ἐμένα μὲν, ὁ ὁποῖος ἐξυφαίνω ταύτην τὴν Ἱερὰν Διήγησιν, λογιάσατε ὡς ἕνα ὑπηρέτην, καὶ ἐτοίμαστὴν μᾶς τραπέζης, ἡ ὁποία εἶνε γεμάτη ὅχι ἀπὸ φαγητὰ αἰσθητὰ, τὰ ὁποῖα τυχὸν μίαν ὥραν γλυκαίνουναι τὸν φάρυγγα καὶ

μετ' ὀλίγον παύει ἡ γλυκύτης ἐκείνη, ἀλλ' εἶνε γεμάτη ἀπὸ θεῖα φαγητὰ, τὰ ὁποῖα γλυκαίνουν καὶ ὠφελοῦν, καὶ χαριτώνουν τὰς ψυχὰς τῶν Φιλοθῶν ἀκατάπαυστα.

Ἡ ὑμετέρα δὲ φιληκοῦσα, τὴν ὁποίαν ἔχετε νὰ φιλευθῇτε ἀπὸ τὰ θεῖα ταῦτα καὶ πάντερπνα φαγητὰ, ἀνοίξατε τὰ ἄπτα σας τὰ αἰσθητὰ τε καὶ νοητὰ, τοῦ τε σώματος λέγω, καὶ τῆς ψυχῆς καὶ ἀκούσατε παρακαλῶ μὲ προσοχήν, πρῶτον μὲν, τὸν τρόπον τῆς εὐρέσεως τῆς Θεομητορικῆς ταύτης **Εἰκόνας** τῆς **Προυδιωτίδους**, περὶ ἧς εἶνε ὁ λόγος μας; ἔπειτα δὲ καὶ τινὰ διάφορα θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐτελέσθησαν, καὶ τελοῦνται ζεῖποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ἱερὰν **Εἰκόνα** τῆς Θεομήτορος.

Εἰς τὰ μέρη τῆς ποτὲ μὲν περιφύμου, νῦν δὲ τεταπεινωμένης Ἑλλάδος⁽¹⁾ κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν τοῦ Λιτοῦ καὶ Ἀγράφων εἶναι ἕνα ὄρος μέγα καὶ ὕψηλόν, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων ὠνομάζετο Ὀρθρος, διότι διὰ τὸ ὕψος τοῦ ὀρθρίζει· ἥτοι βλέπει τὸν ἔρχομόν τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ ἡλίου προτύτερα ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ βουνὰ τῆς Ἑλλάδος, Λοκρῶν, Αἰτωλίας, Ἀκαρνανῶν καὶ Ἀγράφων νῦν δὲ καλεῖται Δελοῦχι ἢ Βελοῦχι,⁽²⁾ καὶ εἰς μὲν τοὺς αὐτοῦ ἀνατολικοὺς πρόποδας εἶνε ἡ εὐδαίμων Ἑλλάς, εἰς δὲ τοὺς δυτικούς κεῖται ἡ κοινόπολις Καρπένησος, ἡ πατρίς τοῦ νεομάρτυρος ἁγίου Νικολάου,⁽³⁾ ἥτις ἐστὶ θρόνος τοῦ Λιτοῦ καὶ Ἀ-

(1) Ὁ συγγραφεὺς τῆς παρούσης διηγήσεως ὀνομάζει τὴν Ἑλλάδα τεταπεινωμένην, διότι τὸν καιρὸν καθ' ὃν συνέγραψε τὴν διήγησιν ταύτην ἡ νῦν ἐλευθέρη Ἑλλάς ἦτον ὑπὸ τὴν δουλείαν τῶν Ὀθωμανῶν.

(2) Ἀπὸ τοῦ βάλλειν τὰς ἀκτῖνας τὸν ἡλίου πρὸ πάντων εἰς ἐκεῖνο ὡς ὑψηλότερον. Σημείωσις δὲ ὅτι τὸ ὄρος τοῦτο εἶναι μία ἐξωριστὴ κορυφὴ τῆς Οἰτῆς ἡ πλέον ὑψηλότερα, ἡ δὲ Οἰτὴ ἐκτείνεται ἐκ τοῦ Πίνδου ἄχρι τοῦ Παρνασσοῦ, ἧς ὁ ζυγὸς περιέχει κατὰ τόπον πολλὰς ὀνομασίας.

(3) Σημείωσις ὅτι τοῦ μὲν ἁγίου τούτου νέου Νικολάου ἡ πατρίς ἦτον ἡ Κοινόπολις αὕτη τοῦ Καρπενησίου· τοῦ δὲ ἁγίου δαιμόνιου τῶν Ῥωμανῶν Καρπενησιώτου καὶ αὐτοῦ λεγομένου, ἦτον ἀπὸ τὰ πέριξ ἀπὸ ἕνα χωρίον Ἀνδράνοθα λεγόμενον, ὅστις νέος ὢν, ἤλθεν ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ τοῦ Πυρσοῦ χάριν τοῦ μονάσαι· ἐκεῖθεν δὲ ἔφυγε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, ἔπειτα καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος· οὗ τὸ μαρτύριον ὄρα· εἰς τὸ νέον μαρτυρολόγιον· ὁ χειρῶν γραφὸς δὲ αὐτοῦ βίος καὶ τὸ μαρτύριον εὐρίσκεται ἐν τῇ σκῇται

γράφων, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς Μεσημβρίας τὸ ὄρος τοῦτο συγκροτεῖ τὸ Καλλιδρόμιον, καὶ ὁρᾷ τὰς Θερμοπύλας τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰ περίξ ἅπαντα ἄχρι τῆς Βοιωτίας καὶ Εὐρίπου. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἀρκτου, ὁρᾷ ἐλα τὰ Ὄρη τῶν Ἀγραφῶν, καὶ τὰ περίξ ἅπαντα τῆς Θετταλίας ἄχρι τοῦ Πίνδου, ἦτοι Μετξόβου καὶ Ὀλύμπου. Πλὴν ἂς ἀψήσωμεν διὰ συντομίαν τὴν ἀξιόλογον θεωρίαν, τὴν ὅποιαν ἔχει τὸ Ὄρος τοῦτο, καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν μας.

Πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη καὶ νότια τοῦ βῆθέντος Ὄρους εὐρίσκονται καὶ ἄλλα Ὄρη, (¹) τὰ ὅποια εἶναι τόσο δύσβατα, ὅσον δὲν ἤμπορεῖ νὰ παραστήσῃ ὁ λόγος, καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἐξέρχονται οἱ δεξιοὶ κλῶνοι καὶ ἀρχαὶ τοῦ Ἀχελφίου ποταμοῦ. Μέσον δὲ τῶν Ὄρων τούτων, εἰς τοὺς πλέον βαθυτάτους καὶ δυσαναβάτους τόπους, εὐρίσκεται τὸ **Ἱερὸν Μοναστήριον** τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς **Προυδιωτίσσης** περιεσφιγμένον ἐξόχως, κάτωθεν ὑπὸ ἐνὸς φοβερωτάτου καὶ ἀδάτου σπηλαίου, τοῦ ὁποίου τὸ Καθολικόν, ἔχουν ἡ Ἐκκλησία, εἶναι μέσα εἰς τὸ σπήλαιον μὲ θόλον, καὶ ὠραιωτάτῃ εἰς μνήμην τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐστολισμένη μετὰ πολυελαίων, τέμπλου, μανουαλίων, καὶ ζωγραφίας ὑπερέκτατον, ἐν ᾗ εὐρίσκεται καὶ μέρος ἐκ τῆς ἁγίας Κράως τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Κλήμεντος Ἐπισκόπου Ἀγκύρας μετὰ καὶ ἄλλων ἁγίων λειψάνων, καὶ μέρος τιμίου ξύλου. Εἰς δὲ τὰ ἀριστερὰ αὐτῆς πλάγια, εἰς τὸ ἐνδότατον σπήλαιον, εἶναι τὸ Παρεκκλήσιον τῆς **Προυδιωτίσσης**, ἱστορημένον καὶ μὲ τέμπλον ὠραῖον, ἐν ᾧ εὐρίσκεται ἕως τῆς σήμερον ἡ θαυματουργὸς ἐκείνη, καὶ εἰς τὴν θέαν ὠραιωτάτῃ **Εἰκὼν** τῆς Θεοτόκου. Ἡ ὅποια, εἰς τὸν καιρὸν τῆς Εἰκονομαχίας Θεοφίλου, ἦλθεν ἀπὸ τὴν περιφανεστάτην πόλιν τῆς Πρού-

τοῦ Καυσοκαλυβίου· ὁμοίως ἐκ τινος τῶν περίξ τοῦ Καρπηνησίου χωρίων (Μέγα λεγόμενον) ἦτο καὶ ὁ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, ἦτοι κατὰ τοὺς αἰῶν. Ἰουλίου γ'. γενναίως μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ Ὁσιομάρτυς Γεράσιμος, εἶπε τὴν κεφαλὴν ἀποτιμηθεὶς πλησίον τῆς ἁγίας Σοφίας.

(¹) Δηλαδή τὸ Καλλιδρόμιον, ἦτοι ἡ Ὄξια τὸ Ἄνδρον, ἦτοι ἡ Ἀνδρέου ἢ Χελιδῶν ὁ Μαλαός, ἦτοι ἡ Ἀνινός ὁ Ἀράκινθος, ἦτοι τὸ Χαλίκιον· καὶ ὁ Κόρας.

σης, ὡς θέλετε ἀκούσει παρέμπροσθεν, ἦτις, τῇ ἀληθείᾳ, τόσο εἶναι χαριτωμένη καὶ σεβασμία, ὥστε ἀδύνατον εἶναι νὰ τὴν στοχασθῇ τινὰς εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ νὰ μὴ θαυμάσῃ καὶ δειλιάσῃ. Ἐμπροσθεν δὲ αὐτῆς κρέμονται τρία κανδήλια ἀκοίμητα, καὶ ἔχουσιν οἱ Πατέρες ἓνα ἀδελφὸν πνευματικὸν προσμονάριον εἰς αὐτὴν πάντοτε.

Περὶ ταύτης τῆς **Προυδιωτίσσης** Θείας Εἰκόνας, φέρεται λόγος παλαιός, ὅτι νὰ ᾔναι μία καὶ αὐτὴ ἀπὸ ἐκείνας, τὰς ὁποίας ὁ ἅγιος Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἐξωγράφισε· διότι, ἂν καὶ δὲν ᾔναι ἀπὸ τὰς τρεῖς ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐπῆγεν ὁ θεὸς Λουκᾶς ἔμπροσθεν εἰς τὴν Παναγίαν πρὸ τῆς ἁγίας τῆς μεταστάσεως, ἔπεται ὅμως νὰ ᾔναι μία ἀπὸ ἐκείνας, τὰς ὁποίας μετὰ τὸν θάνατον καὶ μετάστασιν αὐτῆς ὁ ἅγιος ἐξωγράφισε· διότι ὅχι μόνον τρεῖς καὶ μόνον εἰς ὅλην τοὺς τὴν ζωὴν ὁ θεὸς οὗτος Ἀπόστολος ἐξωγράφισεν, ὡς τινες λέγουσιν, ἀλλὰ τρεῖς ἐξωγράφισε ζωῆς τῆς Θεοτόκου, καὶ τὰς ἐπῆγε νὰ ἰδῇ ἂν τῇ ἀρέσουν, τὰς δὲ ἄλλας ὕστερον· (καὶ ἔρα καὶ, ἐν τῇ αὐτοῦ ὑπομνήματι εἰς τὸν συναξαριστὴν, κατὰ τὴν τριακοστὴν τοῦ Ἰουνίου, ἐνθα λέγει πολλάς, καὶ τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, καὶ τῆς Παναγίας, καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ὁ θεὸς οὗτος Λουκᾶς ἐξωγράφισεν). Ἐπειδὴ ἄπρεπον ἦτον εἰς αὐτόν, ὅταν ἡ Κυρία Θεοτόκος τὰς ἐδέχθη καὶ τὰς εὐλόγησε, νὰ ἀμελήσῃ τὸ θεάρεστον αὐτὸ ἔργον, καὶ νὰ μὴ κίμῃ καὶ ἄλλας.

Πλὴν ἂν καὶ δὲν ᾔναι τόσο βέβαιον, ὅτι εἶναι μία καὶ αὐτὴ ἐκ τῶν τοῦ Ἀποστόλου, τί πρὸς τοῦτο; ἄρα μόνον εἰς ἐκείνας ἐδόθη ἡ χάρις; ἡμεῖς βλέπομεν καὶ τόσας ἄλλας, μὴ οὐσας τοῦ Λουκᾶ, καὶ θαυματουργοῦν. Καὶ αὕτη λοιπὸν ἂν καὶ δὲν ᾔναι μία τῶν ἐκείνου, δὲν μᾶς βλάπτει, οὐδὲ ὀλιγοστεύει τὴν πίστιν καὶ εὐλάβειαν τὴν πρὸς αὐτήν. Ἐπειδὴ ἡμεῖς βλέπομεν τὰ ἀπειρα θαύματα, τὰ ὅποια δι' αὐτῆς καθ' ἑκάστην ἐνεργοῦνται εἰς τοὺς μετὰ πίστει προσερχομένους· διότι δαμιονιζόμενοι θεραπεύονται, τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, χωλοὶ περιπατοῦσι, καὶ πολλὰ στεῖρες γυναῖκες τεκνογονοὶ ἐγέναν καὶ γίνονται, ὡς ἐν συντόμῳ θέλομεν εἰπεῖ ὕστερον. Ἀλλὰ πρῶ-

τον πρέπει νὰ φανερώσωμεν περὶ τῆς Θεομητορικῆς αὐτῆς **Εἰκόνας**, πότε, ἀπὸ ποῦ, καὶ πῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦλθε, καὶ διατί νομαίνεται τὸ Μοναστήριόν της **Πυρσός**, καὶ πάλιν διατί **Προυσός**, διότι καὶ μετὰ τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα νομαίνεται τὸ Μοναστήριον αὐτό· ἡ δὲ Σεπτῇ Εἰκὼν, μετὰ τὸ δεύτερον μάλιστα ἐπεκράτησε νὰ λέγεται, ἔχουν **Προυδιώτισσα**. Μετὰ οὐκ ὀλίγα δὲ θαύματα ἐκπλήξεως ἄξια ἐκληρώσατο ταῦτα τὰ ὀνόματα, ὥς βηθήσεται προϊόντος τοῦ λόγου· μετὰ τὴν διήγησιν τῶν ἐποίων θέλομεν διηγηθῆναι καὶ ἕτερα τινὰ θαύματα, ὅσα δυνήσωμεν· διότι τὸ νὰ τὰ διηγηθῶμεν ἔλα, εἶναι ἀδύνατον. Ταῦτα λοιπὸν θέλομεν διηγηθῆναι σαφέστατα, ὅσα δηλαδὴ ἀνέγνωμεν ἐν τῇ παλαιᾷ Μεμβραίνῃ ἱστορίᾳ τῇ διαλαμβανούσῃ τὸν ἐρχομὸν τῆς Θεῆς αὐτῆς Εἰκόνας, ὅσα τε ὑπὸ ἀξιολόγων ὑποκειμένων ἠκούσαμεν, ⁽¹⁾ καὶ ὅσα ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἐσχάτῃ ταύτῃ καὶ ταπεινῇ γενεᾷ ὀφθαλμοφανῶς εἶδομεν. Ὅθεν ἀκούσατε, παρακαλῶ, ἵνα εὐφρανθῆτε τῷ πνεύματι.

Τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἐβασίλευεν ὁ εἰκονομάχος ἐκεῖνος Θεόφιλος, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, μισόχριστος, ἐκίνησε μέγαν διωγμὸν κατὰ τῶν ἁγίων Εἰκόνων, καὶ ἐστειλε καὶ ὀρσμοὺς βασιλικοὺς εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, προστάσσοντας τοὺς ὀρθοδόξους μετὰ πολλοὺς φοβερισμοὺς βασάνων, καὶ ἐξορίας νὰ κατεβάσσουν τὰς ἁγίας Εἰκόνας, καὶ νὰ τὰς κατακαύσουν· καὶ ὅσοι μὲν ἐπέβησαν εἰς τὸ βασιλικὸν καὶ ἀσεβὲς τοῦτο πρῶταγμα, ἐπερναν ἄξια καὶ τιμὰς ἀπὸ αὐτόν· ὅσοι δὲ

(1) Ἐξ ὧν εἶναι καὶ ὁ ἐκ κόμης Ἀδράνοδος μακαρίτης παππᾶ Παλάγιος· ὁ ὅποιος πρότερον μὲν, ἀσκήσας χρόνους ἱκανοὺς ὑποκάτω εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ πρώτου παππᾶ Ἰωάννου, μαθητοῦ τοῦ νέου βασιλεὺς ἁγίου Ἀκακίου, τοῦ ὄντος ἐν τῇ σκήτῃ τοῦ Καυσοκαλυβίου κατὰ τὸ ἅγιον Ὄρος, ἐν ᾗ σκήτῃ οὐκ ὀλίγον ἐγυμνάσθη· ὕστερον δὲ διὰ παρακλήσεως τῶν περὶ τὰ θεῖα ζηλωτῶν Καρπενησίων, ἐλθὼν ἐν αὐτῇ τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Πυρσοῦ, ἔλαβε τὴν ἡγουμενίαν ἐν ᾗ ἐπιστάτευσεν χρόνους τριανταετρεῖς· ὅστις, τὸ μὲν καθολικὸν ἀνεκάλυψε καὶ ἐξωγράφισε, τὸ δὲ Κοιμητήριον καὶ ἕτερον ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐν τῷ μετοχείῳ ἐκ βάθρων ἀνήγειρε· καὶ πολλὰς ἄλλαις ἀγαθοεργίαις εἰς αὐτὸ τὸ Μοναστήριον ἔκαμεν, ὁ ὅποιος καὶ μετὰ τὸ καλὸν τοῦ παραδείγματος, καὶ διὰ τῆς ψυχοφελοῦς αὐτοῦ συμβουλῆς, πολλὰς ἀνθρώπων ψυχὰς εἰς μετάνοιαν ἔφερε, καὶ ἀνεπαύθη κατὰ τὸ ἀφῆν'. ἐν μηνὶ Φεβρουαρίῳ 28.

δὲν ἠθέλουν νὰ καταφρονήσωσι τὰς ἁγίας Εἰκόνας, ὥς ζηλωταὶ τῆς ὀρθοδοξίας, οὗτοι λέγω, ἂν εἶχον καὶ τὸ πλέον μεγαλῆτερον ἀξίωμα, κατεβάζοντο ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τὴν τιμὴν ἐκείνην καὶ ἄξιαν, καὶ μετὰ καταισχύνῃν μεγάλην ἐξωρίζοντο· καὶ ἔρα ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ, φύλ. 263.

Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν, ἦτοι κατὰ τοὺς καθ' ἑαυτοὺς χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως εὐρίσκετο ἡ θαυματουργὸς αὕτη Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου εἰς μίαν ἐκκλησίαν τῆς περιφέρειας πόλεως **Προύσης**, ἀπειρα θαύματα ἐπιτελοῦσα· καὶ ὥς ἐν τῇ βασιλευούσῃ εἶχον οἱ βασιλεῖς ὑπέρτιμον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας **Σοφίας**, οὕτω καὶ ἐν τῇ Προύσῃ οἱ βροχῶδες αὐτῆς καὶ μεγιστάνες εἶχον τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ εὐρίσκετο αὕτη ἡ ἁγία **Εἰκὼν**. ⁽¹⁾ Ἀφοῦ λοιπὸν ἔφθασεν ὁ ὀρσμὸς τοῦ βασιλέως καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν **Προύσαν**, ἕνας θεοσεβέστατος νέος, υἱὸς ἐνὸς μεγάλου ἀρχόντος τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ζήλῳ θεῷ κινούμενος, βλέπων τὰ καθ' ἑκάστην γινόμενα θαύματα παρὰ τῆς θεομητορικῆς ταύτης **Εἰκόνας**, δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ βασιλικὸν πρῶταγμα, καὶ νὰ καταφρονήσῃ τὰς ἁγίας Εἰκόνας. Οὗτος λοιπὸν ὁ καλὸς νέος ἐπῆρε ταύτην τὴν σεβασμίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, καὶ ἔσπευγε εἰς τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖ ἡμποροῦσεν ὅπως δέποτε νὰ ἡσυχάσῃ, ὥς πλέον ἡσυχὰ ὄντα ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀπὸ τοῦ Αἰρεσιάρχου· καὶ τοῦτο, ὅτι εἶναι ἀληθινόν, μᾶς βεβαιώνει καὶ ἡ χίρρα ἐκείνη, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς **Πορταΐτισσας**, ἥτις ὅταν τῆς ἐξίτησαν τὴν Εἰκόνα οἱ βασιλικοὶ ἄνθρωποι ἐκεῖ εἰς τὴν Νίκαιαν, ἐπρόσταξε τὸν μονογενῆ αὐτῆς υἱὸν νὰ φύγῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἔχι εἰς ἄλλο μέρος. ⁽²⁾

(1) Ὁ ἐν τῇ Προύσῃ ὄντος οὗτος ναὸς τῆς Θεοτόκου, ἐσώζετο καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὀρθοδόξων. Ὅτι δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπαράτου Ὁρχάνου ἡχηματωτίσθη ἀνιλεῖς ἡ περιφέρεια αὐτῆς πόλεως, ἐκυριεύθη καὶ ὁ πάνσοπος οὗτος Ναὸς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ εὐρίσκεται κεκλεισμένος ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν ἕως τῆς σήμερον.

(2) Ἐκκαλεῖται οἱ πατέρες τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης ἄχρι τῆς Ἡπείρου, ἐσθάθησαν ζηλωταὶ τῆς πίστεως, καὶ ἀπειθεῖς εἰς τὰς αἰρέσεις· οἷον δὲ καιρὸν ἠθέλε φανῇ καμία νέα αἵρεσις, εἴτε ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, εἴτε ἐκ τῆς

Καταβαίνοντας λοιπόν ὁ ῥηθεὶς νέος μὲ τὴν θείαν **Εἰκόνα** ἕως εἰς τὴν Καλλίπολιν (οἷς κρίμασι Κύριος μόνος οἶδεν ὁ τὰ πάντα προγινώσκων) ἔχασε τὴν ἁγίαν ταύτην **Εἰκόνα**. Ὁθεν ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος νέος (τίς δύναται νὰ παραστήσῃ τὰ δάκρυα ὅπου ἔχυσεν;) ἐκόπτετο, ὠδύρετο, καὶ ἔλεγε μὲ μεγάλους ἀναστεναγμούς· «Ὁμοί! ὁμοί! ἀλλοίμονον εἰς ἐμὲ τὸν ταλαίπωρον, ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας μου μὲ ἐγκατέλειπεν ἡ Κυρία μου Θεοτόκος, καὶ ἔκρυψε τὴν ἁγίαν τῆς **Εἰκόνα** ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ποῦ τὴν ἔθεσεν οὐκ οἶδα». Μὲ παρόμοια λοιπόν δάκρυα διατρίψας ἐκεῖ ὁ νέος οὗτος ἡμέρας ἱκανάς, ἔλεγεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι «Ἄν καὶ ἡ Κυρία μου Θεοτόκος ἠθέλησε μοναχὴ τῆς νὰ φυλάξῃ ἀδελφὴ τὴν ἁγίαν τῆς Εἰκόνα, ἔστω, ἐγὼ ὅμως ὀπίσω δὲν ἀπέρχομαι, διότι δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ βλέπω τοὺς ἐχθροὺς καὶ διώκτας τῆς ἁγίας μου Ἐκκλησίας, καὶ τῶν ἁγίων Εἰκόνων». Μὲ τοιούτους δὲ λογισμοὺς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν κατήχησεν εἰς τὴν νέαν Πάτραν· (ἐνθα καὶ Ἐκκλησίαν φιλοδόμησε τῆς ἁγίας Σοφίας, ἀντὶ ἐκείνης τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει, πρὸς παρηγορίαν τῆς αὐτοῦ ξενειτίας.)⁽¹⁾ Ἀλλὰ ἀκούσατε καὶ τὴν εὕρεσιν τῆς ἁγίας ταύτης **Εἰκόνας** πῶς ἐγενεῖν ὕστερον, καὶ πῶς ὁ ἴδιος νέος πάλιν τὴν ἀπῆλause καθὼς ἐποθοῦσεν ἡ ψυχὴ του.

Αὐτοῦ ὅπου εἶναι τὸ **Μοναστήριον** τῶρα τῆς **Προυδιωτίδος** ταύτης Εἰκόνας, προτῆτερον ἦτον ὁ τόπος οὗτος παντέλως ἄβυτος καὶ ἀνώνυμος, ἀλλ' οὔτε δρόμον τινὰ εἶχε διὰ τὸ δύσβατον τοῦ τόπου.

νέας, ὥστε νὰ πλανηθῇ καὶ αὐτός ὁ Ἄναξ, αὐτοὶ ἦτον ἀρκετοὶ ὡς ἀνδρειωμένοι νὰ ἀνισταθοῦν καὶ μὲ πόλεμον, ὅθεν ἐν εὐκολίᾳ δὲν ἐπέιθοντο εἰς τοιαύτας ἀνοήτους προσαγὰς τῶν βασιλέων· διὰ τοῦτο, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν Κωνσταντίνου τοῦ Κομνηνίου Ἀγραφα ἐκλήθησαν τὰ ὄρεϊνὰ αὐτῶν μέρη, ἐπειδὴ ὄχι μόνον δὲν ὑπέγραψαν τῇ ἐκείνου αἰρέσει, ἀλλὰ καὶ τοὺς παρ' αὐτοῦ ἀποσταλέντας ἐξάρχους εἰς Τρίκαλα τῆς Θεσσαλίας θανάτῳ μαχαίρας παρέδωκαν, ὡς εὗρομεν ἐν τινι χειρογράφῳ χρονολογικῇ ἐπιγραφόμενον Μιχαὴλ Ψελλοῦ· διὸ καὶ ἕως τῆς σήμερον δὲν εὐρίσκονται ἀλλὰ ἔθνη ἐκεῖθεν νὰ κατοικοῦν, καθὼς εἰς ἄλλα μέρη, ἔξω ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους χριστιανοὺς.

⁽¹⁾ Παρὰ τοῖς χειρογράφοις ὑποσημειώμασι τοῦ φιλιτιστορος παπᾶ Ἰωνᾶ τοῦ πρώτου Κανσοκαλυδίου ταῦτα.

Ὁ δρόμος δὲ τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Αἰτωλίαν ἦτον ἐκ τοῦ γειτονεύοντος χωρίου τοῦ ἁγίου Δημητρίου⁽¹⁾ καὶ τοῦ Ὁρους Ἀρακίνθου, ἦτοι Χαλικίου. Ἀλλ' οὔτε χωρίον ἦτον αὐτοῦ τότε, ἔξω ἀπὸ ἓνα παραμικρὸν κατοίκημα ποιμένων τινῶν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, καὶ ἄλλο ὅμοιον πρὸς τὸ δυτικόν, τὸ μὲν Πλατάνι, τὸ δὲ Πατρικάδα ὀνομαζόμενα, διότι τῇ ἀληθείᾳ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, δὲν ἦτον ὁ τόπος οὔτε διὰ χωρία, οὔτε διὰ ἀνθρώπους, ἀλλ' οὔτε σχεδὸν διὰ ζῶα ἡμερα, ὅμως ἀπὸ τὰς καταδρομὰς, τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς ἐλάμβανον οἱ χριστιανοί, τόσοι ἀπὸ τὰ ἔθνη καὶ τοὺς βασιλεῖς, ἔσον καὶ ἀπὸ τοὺς αἰρεσιάρχους τῆς Ἐκκλησίας, ἔφευγον καὶ ἐκρύπτοντο εἰς αὐτὰ τὰ ὄρη καὶ οὕτως ἐκατοίκησαν μερικοί, ὡς εἶπομεν· ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν.

Ἐνα παιδίον ἐνὸς τῶν ῥηθέντων ποιμένων, ἐφύλαγε τὰ γίδια τοῦ πατρὸς του, καὶ μίαν νύκτα κοιμώμενον ἀντίπερα αὐτοῦ, ὅπου εἶναι τῶρα τὸ κοιμητήριον τοῦ ῥηθέντος Μοναστηρίου, ἐξαίφνης ἀκούει ὀπισθεν αὐτοῦ εἰς τὸν ἄβυτον αὐτὸν τόπον τοῦ σπηλαίου, τινὰς γλυκερὰς φῶδας καὶ πραεῖας φωνάς· ὅθεν ἀπὸ τὸν φόβον του ἐξύπνησε, καὶ στοχαζόμενον εἰς ἓνα μέρος καὶ ἄλλο, (ὦ τοῦ θαύματος!) βλέπει ἓνα φῶς, μὲ ἓνα σῦλον φωτεινόν, ὅπου ἔστεκεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν αὐτὸ σπήλαιον ἕως τὸν οὐρανόν. Καὶ πρῶτον μὲν ἐστοχάσθη, μήπως καὶ εἶναι αὐτὸ, τὸ ὁποῖον λέγομεν Τόξον ἢ Ἰρὶν· τοῦτο δέ, τὸ ὁποῖον ἐστοχάσθη ἦτον περισσότερον Θεοῦ οἰκονομία, διὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ ἡ τρελλανθῇ ἀπὸ τὸν φόβον του. Ἐπειτα πάλιν ἔλεγεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι ἂν τὸ φαινόμενον ἦναι τὸ συνηθεισμένον τόξον, πρέπει νὰ ἦναι καμαρωτόν, καὶ ὄχι τόσοι φωτεινόν, ἀλλ' αὐτὸ στέκει ὀρθιον ἀπὸ τὴν γῆν ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ τόσῃ λαμπρότητά, καὶ ἐκεῖνο μάλιστα τὸ βλέπομεν ὁπότεν βρέχῃ, καὶ σήμερον δὲν ἔδρεξεν, ἀλλὰ καὶ τῶρα νὰ ὅπου εἶναι ἑκατέρωθεν. Οὕτω λοιπὸν φεύγει ἐντρομον τὸ παιδίον ἐκεῖνον ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ πηγαίνει εἰς τὸν πατέρα του, καὶ τοῦ λέγει τὰ

⁽¹⁾ Χωρίον ἁγίου Δημητρίου ἐλέγεται ποτὲ ἡ νῦν Καστανία, ὡς ἐν τῇ βασιλικῇ Κώδικι τῆς βασιλευούσης φαίνεται ἕως τῆς σήμερον.

δραθέντα· ὁ δὲ πατήρ αὐτοῦ νομίσας αὐτὰ ὡς ψεύματα, ἔλεγε τοῦ παιδαρίου του, ὅτι μὲ τὸ νὰ φοβῆται καὶ ἀπὸ τὸν Ἰσκιὸν του, διὰ τοῦτο τὰ παλαίνει αὐτά, μὰ δὲν εἶναι τίποτε, καὶ μὴ φοβῆσαι, τὸ δὲ παιδίον ἀντέλεγεν εἰς αὐτόν, καὶ τὰ δραθέντα ἐδεδαίωνα. Τέλος πάντων, τὴν ἀκόλουθον νύκτα, ἐπῆρε τὸ παιδίον ὁ χριστιανὸς ἐκεῖνος, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν ἴδιον τόπον νὰ ἰδῇ, ἂν ᾔναι ἀληθὴ τὸ λεγόμενα ὅθεν βλέπει ὀφθαλμοφανῶς, ἔσα καὶ τὸ παιδίον του προσεῖδε, πλὴν ὡς ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς ἐδειλίασε, καὶ δὲν ἐπῆγεν εὐθύς νὰ ἰδῇ τί εἶναι ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, ἀλλ' ἐφυγε δρομαίως μὲ τὸν αὐτοῦ παῖδα, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆρε μαζὶ του καὶ ἄλλους τινάς, καὶ πρῶτον μὲν ἐστοχάσθησαν καὶ εἶδον ὀφθαλμοφανῶς τὸ δράμα τοῦτο ἅπαντες.

Ἐπειτα δὲ ἐπῆγαν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐρευνῶντες, καὶ ἐκεῖ (ὧ τοῦ μεγίστου μυστηρίου!) βλέπουσι τὴν ἁγίαν **Εἰκόνα** εἰς ἓνα μέρος τοῦ σπηλαίου φεγγεβολοῦσαν καὶ ἐξαστράπτουσαν. Ὅθεν προσκυνήσαντες αὐτήν, καὶ εὐφρανθέντες ἐπὶ τῷ τοιοῦτῃ θησαυρῷ, ἔστειλαν καὶ ἔφερον ἐργαλεῖα, καὶ ἀνοῖξαν τὸν τόπον μὲ σκοπὸν διὰ νὰ τὴν ἔχουν ἐκεῖ πάντοτε πρὸς παρηγορίαν των, καὶ οὕτως ἔφερον ἐκεῖ εἰς τὴν Θεοτόκον κηρία καὶ θυμιάματα καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ τὴν ἐπροσκυνοῦσαν, ὡς ἔπρεπεν, ἔχοντας εἰς αὐτὴν πολλὴν εὐλάβειαν. Τῇ δὲ τρόπῃ ἦλθεν ἐκεῖ, τοῦτο γινώσκει μόνος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν στιγμὴν ἐπῆγε καὶ τὸν Ἀββακοῦμ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ὅπου ἦτον ὁ Δανιήλ, καὶ πάλιν ἔφερον αὐτὸν ὀπίσω. Τοῦτο εἶναι λοιπὸν τὸ πρῶτιστον καὶ μέγιστον θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἐδείξεν ἡ κυρία Θεοτόκος, καὶ ἐφανερώθη ἡ ἁγία τῆς **Εἰκῶν**, καὶ ἀπὸ τοῦτο τὸ θαῦμα ἐστάθη νὰ ὀνομάζεται ἕως τὴν σήμεραν τὸ Μοναστήριον αὐτὸ **Πυρρός**· ἦγουν λαμπάδα, καὶ φῶς, διὰ τὸ φῶς καὶ τὸν πύρινον στύλον ὁ ὁποῖος ἐφάνη, καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθέστατον. Ὅστις δὲ ἀμφιβάλλει ὡς χλιαρὸς καὶ ὀλιγόπιστος, ἂς ἀναγνώσῃ καὶ ἔσω εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς ἱερᾶς αὐτῆς εἰκόνης εἰς τὸν Κώδικα τῆς δευτέρας ἱστορίας, (ἥτις ἔγεινεν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ζκς'. Ἰνδικτιῶνος ζ'. ἐπὶ ἡγουμενείας τινὸς Μαρτυρίου ἱερομονάχου), καὶ ἐκεῖ θέλει βεβαιωθῇ τὰ λε-

γόμενα. (¹) Τὸ δὲ **Προυνός** πάλιν ὄνομα ὅπου λέγεται, ὁρθῶς ἔχει τοῦτο· ἔλαβε καὶ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν, διότι ἦτον ἡ Εἰκόνα προτίτερα εἰς τὴν Προῦσαν, ἐξ ἧς καὶ ἦλθεν ἐνταῦθα, ὡς εἰρηται· ὅθεν ὡς ἐκ τῆς Προῦσης λέγεται **Προυνός**. (²) Ἀκούσατε λοιπὸν καὶ τὰ ἐπίλοιπα.

(¹) Τὸ ἴδιον ἀνεγνώσαμεν καὶ εἰς ἓνα Πατριαρχικὸν Συγγίλιον παλαιὸν τοῦ Μοναστηρίου Μερτίας, ὅπερ διελάμβανε τὸ ὄνομα τοῦ Πυρροῦ τοῦτου· ἡ δὲ μονὴ αὕτη τῆς Μερτίας εἶναι εἰς μνήμην τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ἐν ἧ ἔκρημάτισάν ποτε ἄνδρες πεπαιδευμένοι καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν περιβόητοι· κεῖται δὲ πρὸς τὸ νότιον μέρος τοῦ Πυρροῦ τοῦτου, πλησίον τῆς λίμνης τῆς λεγομένης παρὰ τῷ Μελετίῳ Κινίας (φύλ. 323) παρ' ἄλλοις Καλυθῶνος· εἰς αὐτὸ τὸ μέρος εἶναι καὶ ἄλλα πολλὰ Μονήρια· ἦτοι τὸ Καταφύγιον, ἐν ᾧ ἔλαμψεν ὡς φωστὴρ ὁ Θεοφόρος ἐκεῖνος πατήρ βασις Κάλλιστος, περὶ οὗ ὅρα εἰς τὸν χειρόγραφον Συναξαριστὴν. Ἐτερον τὸ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, ὅπερ πλησίον εἶναι ἡ πατρὶς τοῦ ἱσαπόστολου ἁγίου Κοσμά τοῦ νέου ἱερομάρτυρος, οὗ τὸ μαρτύριον καὶ τὸν βίον ὅρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον. Ἐτερον τὸ τῆς Τρεβέκιστας εἰς μνήμην τοῦ τιμίου Προδρόμου ἐν ᾧ ἀσκήτευσεν κατὰ τοὺς 1520 ὁ ἅγιος διοιμάρτυς Ἰακώβος μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ μαθητῶν Ἰακώβου Διακόνου καὶ Διονυσίου μοναχοῦ, ὧν τὸ μαρτύριον ὅρα εἰς τὸ Μαρτυρολόγιον. Ἐτερον Φωτεινὸν λεγόμενον εἰς μνήμην τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ ἄλλο τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ἐτερον εἰς μνήμην τῆς γεννήσεως τῆς Θεοτόκου, τοῦ ὁποῦ κτίτωρ ἐστάθη ὁ Καυσοκαλυδῆτης παππᾶ Ἰωνᾶς ὁ δευτέρος. Ταῦτα πάντα εἰσὶν ὑποκείμενα εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ἁγίου Ἀρτῆς, ὅλα ὅμως σχεδὸν ἐρημωμένα.

(²) Ὅτι δὲ ἐκ τῆς Προῦσης ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην νὰ λέγεται **Προυνός** τὸ Μοναστήριον τοῦτο, δηλοῦται καὶ εἰς τὸ βιβλίον, ὅπου λέγεται Ἀνθωνογενῆς, τόμ. 8 φύλλ. 262 διὰ στίχων πολιτικῶν οὕτω:

» Καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν δέ, Λιτοῦς τῆς Παναγίας,
» Ἀδεται Μοναστήριον, Προυνός ὀνομασίας.
» Ἀπὸ τὴν Προῦσαν (βάβαια), Εἰκόνα τῆς ἡ Θεῆς,
» Ἠλθεν ἐξῶ καὶ ἔμεινε, πολλὰ δὲ θαυμασία.
καὶ τὰ ἑξῆς.

Τὴν ἱερὰν ταύτην βιβλίον ἀπαντήσαμεν χειρόγραφον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου ἐν ἧ καὶ σῴζεται.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας λοιπὸν, ἀπὸ λόγον εἰς λόγον ἠκούσθη τὸ γεγονός εἰς ὅλα τὰ περίε, τόσον ὥστε ἔφθασε καὶ εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ προειρημένου Ἀρχοντος, ὁ ὁποῖος ὡς εἰκουςεν, ὅτι μὲ ἕνα τοιοῦτον φῶς καὶ οὐράνιον στύλον εὐρέθη μία Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, δὲν ἔχασε καιρὸν, ἀλλ' εὐθὺς ἐπῆρε τοὺς δούλους του, καὶ τρέχει πρὸς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ζητῶν τὸ ποθοῦμενον. Ὅθεν μετὰ δύο ἡμέρας ἔφθασεν ἐκεῖ, καὶ ὡς εἶδε τὴν ἁγίαν Εἰκόνα εὐθὺς τὴν ἐγνώρισεν, καὶ πίπτων κατὰ γῆς ἐπροσκύνησέ την, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας κατησπάζετο αὐτήν· ἔπειτα φιλοδωρήσας τοὺς χωρικοὺς ἐκείνους ποιμένας διὰ τὴν εὑρεσιν, καὶ εὐχαριστήσας αὐτοὺς, ἔλαβε τὴν ἁγίαν Εἰκόνα καὶ ἐγύρισε διὰ τὰς Πάτρας. Οἱ δὲ εὐλογημένοι ἐκεῖνοι ποιμένες, ὅσον ἐχάρησαν προτῆτερα ἐν τῇ εὐρέσει τῆς θείας Εἰκόνης (ὡς ποτὲ οἱ πρὸ αὐτῶν ἐν τῇ γεννήσει τοῦ Ἰησοῦ), ἄλλο τόσον ἐλυπήθησαν τότε διὰ τὴν στέρησιν τοῦ τοιοῦτου θησαυροῦ, καὶ κατὰ τοῦ Ἀρχοντος ἀδημονοῦσαν καὶ ἐγόγγυζον. Ὁ δὲ ἔλεγεν αὐτοῖς: «ὦ ἀδελφοί μου μὴ γογγύζεται κατ' ἐμοῦ, διότι δὲν ἔχετε κανένα δίκαιον· ἕνα μὲν, ὅτι ἡ Εἰκόνα αὕτη εἶναι ἰδική μου, καὶ διὰ τὴν εὑρεσίν τῆς ἰδοῦ ὁποῦ σὰς ἐφιλοδώρησα· ἄλλο δέ, ὅπου ἔδω ὁ τόπος οὗτος, ἀν θέλω, νὰ κάμω καὶ Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι οὔτε διὰ Ἐκκλησίαν νὰ γένῃ, οὔτε διὰ συνάξεις ἀνθρώπων προσκυνητῶν ἐπιτίθεις».

Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν λόγια ἄφησεν αὐτοὺς ἐκεῖ λυπημένους, καὶ αὐτὸς ἐπῆρε τὴν ἁγίαν Εἰκόνα καὶ ἀνεχώρησεν, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν. Ἐρχόμενος δὲ ἕως εἰς μίαν ὑψηλὴν σκοπιὰν τῆς ὁδοῦ (ἐκεῖ ὅπου εἶναι τώρα ἕνα ἐρείπιον παρεκκλήσιον τῆς Θεοτόκου), ἐκουράσθησαν ὅλοι· ὅθεν ἔβαλαν ἐκεῖ ἔσω τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, καὶ ἐκάθησαν νὰ ἀναπαυθοῦν ὀλίγον· ἐκεῖ δὲ ἀπεκοιμήθησαν, καὶ ἀναστάντες δὲν ᾔδον τὴν ἁγίαν Εἰκόνα. Ὅθεν εὐθὺς ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του ὁ Ἀρχων, ὅτι οἱ χωρικοὶ ἐκεῖνοι ποιμένες ἦλθον κοντὰ καὶ τὴν ἔκλεψαν, καὶ ἐν τῷ ᾧμα στρέφουσιν ὀπίσω τάχιστα. Ἐρχόμενος δὲ ἕως εἰς ἕνα τόπον στενόν, πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ἤκουσε φωνήν, ἣτις ἔλεγεν αὐτῷ: «ὦ νεανία, σωθεῖς, ὑπαγε ἐν εἰρήνῃ καὶ μὴ κοπιᾷς, διότι ἐγὼ καλλίτερα ἀναπαύομαι ἔδῳ εἰς τοὺς στενοὺς αὐτοὺς τόπους μὲ ἀν-

θρώπους χωρικοὺς καὶ ποιμένας, παρὰ μὲ πολιτικοὺς αἰρεσιάρχας· εἰ δὲ καὶ θέλεις νὰ μείνῃς μετ' ἐμοῦ, ἔλθε ἐκεῖ ὅπου μὲ τῆρες, καὶ τοῦτου σοῦ εἶνε καλόν».

Ταύτην δὲ τὴν φωνὴν οὐδεὶς ἄλλος ἤκουσε, πλὴν αὐτὸς καὶ μόνον. Ὅθεν τοὺς μὲν αὐτοῦ δούλους ἠλευθέρωσε καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὰ ἴδια, αὐτὸς δὲ παραιτήσας τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἅπαντα, ἐπῆρεν ἕνα του δούλου, ὁ ὁποῖος θεληματικῶς τὸν ἠκουλήθησε, καὶ ἐγύρισε εἰς τὸν Πυρρόν, ἔνθα εὐρὼν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα ἐν τῷ ἰδίῳ σπηλαίῳ ἐγνώρισεν, ὅτι ἐκεῖ εἶνε θέλημα τῆς Κυρίας Θεοτόκου διὰ νὰ κατοικήσῃ καὶ αὐτός. Ὅθεν ἐτοιμάσας ἔκτισε τὸ παρεκκλήσιον τῆς ἁγίας Εἰκόνης ἔσωθεν τοῦ σπηλαίου, καὶ ἐκεῖ πλησίον ἡσυχάσε καὶ αὐτὸς ὁμοῦ μὲ τὸν δούλόν του (κουρευθέντες Μοναχοὶ παρὰ τινος Ῥαφαὴλ ἱερομονάχου, ἐκ τινος Μονιδρίου μικροῦ, τὸ ὁποῖον ᾄδεται λόγος, ὅτι ἦτον κάτωθεν τοῦ ρηθέντος χωρίου τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καὶ μετωνομάσθησαν ὁ μὲν ἄρχων Διονύσιος, ὁ δὲ δούλος αὐτοῦ Τιμόθεος).⁽¹⁾ Μετὰ ταῦτα, ὡς λέγουσιν, ἔκτισε καὶ ἕνα κελλίον ἀντίπερα τῆς Μονῆς· καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμε διὰ νὰ ἡσυχάζῃ ἐκεῖ, ἐπειδὴ καὶ μέσα εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ἐδίδαν ταραχὴν οἱ ἄνθρωποι, μὲ τὸ νὰ ἤρχαντο πολλοί. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν θεαρέστως πολιτευθεὶς ὁ εὐλογημένος οὗτος ἄρχων, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ· καὶ τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ ἐτάφη παρὰ τοῦ μαζήτου αὐτοῦ Τιμοθέου, ἐνδοθεν τοῦ ναοῦ, δὲν αὐτὸς ὑφοδόμεν⁽²⁾· ἡ δὲ μακαρία αὐτοῦ ψυχὴ ἀπῆλθεν εἰς τὰς οὐρανίους μονάς.

Ἀλλ' ἐπειδὴ, ὅσον τὸ δυνατόν, ἐδιηγήθημεν ἕως ὧδε τὰ περὶ τῆς ἐλεύσεως καὶ εὐρέσεως τῆς ἁγίας Εἰκόνης, καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Μοναστηρίου, τώρα εἶναι πρέπον νὰ διηγηθῶμεν καὶ μερικὰ θαυμάσια, τὰ ὁποῖα κατὰ καιροὺς ἠκολούθησαν, συνεργούσης τῆς θείας χάριτος διὰ μέσου τῆς θεομητορικῆς αὐτῆς Εἰκόνης. Ἐνα μὲν, ἀκούοντες

(1) Ἄδεται τὸ διὰ μέσου ἐκ παραδόσεως.

(2) Οὗ ὁ τάφος ἀδελφὸς νῦν εἰς ἡμᾶς.

αὐτὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον, διότι ποιεῖ τοιαῦτα τεράστια, καὶ ὑπερφυῆ θαυμάσια, καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ὀγδοή-
 τας καὶ ταλαιπώρους ἐν ταῖς ἐσχάτοις τούτοις χρόνοις, ὅπου μόνον
 τὸ ὄνομα ἔχομεν ὡς χριστιανοί, τὰ δὲ ἔργα μας δὲν διαφέρουσιν
 ἀπὸ τὰ τῶν ἀσεβῶν· ἄλλο δέ, νὰ καταισχυθῶν τὰ ἀπύλωτα στό-
 ματα τῶν ἀθέων αἰρετικῶν, ὅπου ἀντιλέγουν καὶ φιλονεικοῦν ἐναν-
 τίον τῆς ὀρθοδόξου καὶ ἀγίας ἡμῶν πίστεως, (στοχαζόμενοι, ὅτι ἂν
 διὰ μέσου μιᾶς Εἰκόνης ποιεῖ τοιαῦτα θαυμάσια ἡ Θεοτόκος καὶ Κυ-
 ρία τῶν χριστιανῶν, πόσα ἄρ' γε δι' αὐτῆς ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ
 γίνονται εἰς ἐκείνους τοὺς χριστιανούς, οἱ ὅποιοι τὴν ἐπικαλοῦνται μὲ
 ἀδίστακτον πίστιν;) Λοιπὸν προσέχεται παρακαλῶ νὰ διηγηθῶμεν
 ἐλίγα τινά, ἐξ ὧν τὰ πλεονα ἠκολούθησαν εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρό-
 νους, διότι τὰ πολλὰ καὶ παλαιά, ἅλλα μὲν ἐσιώπησεν ἡ ἀμέλεια,
 ἅλλα δὲ διεφθάρησαν ὑπὸ τῶν Ἀλβανιτῶν, ὅταν διέβησαν πρὸς αἰχ-
 μαλωσίαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ Ἀνατολικοῦ.

Μίαν φορὰν ἀπὸ ἀμέλειαν τοῦ κανδηλανάπτου, ἀναψεν ἡ Ἐκκλη-
 σία τῆς **Μονῆς** ταύτης τοῦ **Προουδοῦ** χωρὶς νὰ καταλάβουν οἱ
 Πατέρες νὰ εὐγάλουν τίποτε ἀπὸ μέσα, ἀλλὰ οὐδὲ αὐτὴν τὴν ἀγίαν
Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Ὅταν δὲ εἶδαν καὶ ἐκατάλαβαν τὴν φωτίαν,
 πλέον δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εἰσέλθουν διότι ἡ φωτιά περιεκύκλωσεν ὅλον
 τὸν ναόν, οἱ δὲ πατέρες ἔκλαιον καὶ ὠδύροντο, καὶ τὸ περισσότερον
 ἐθρηνοῦσαν διὰ τὴν ἀγίαν Εἰκόνα, καὶ τὴν βιβλιοθήκην· τόσον δὲ
 ἐκάηκεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ καθολικοῦ ὥστε δὲν ἔμεινεν εἰς αὐτὴν οὔτε
 ξύλον, οὔτε βιβλίον, οὔτε ἄλλο τίποτε, πλὴν πέτραις μόνον. Ὅταν
 δὲ ἔπαυσεν ἡ φωτιά (ὦ τοῦ θαύματος!), βλέπουν τὴν ἀγίαν Εἰκό-
 να καὶ ἔστεκεν ἐπάνω εἰς τὴν ἀγίαν τράπεζαν τοῦ ἔσθωθεν αὐτῆς
 Παρεκκλησίου, χωρὶς νὰ βλαφθῇ τελείως ἀπὸ τὴν φωτίαν. Ὅθεν
 ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ τὴν Δέσποιναν Θεοτόκον, διότι ἐφύλαξεν
 ἀδολογητὴν τὴν ἀγίαν τῆς Εἰκόνα καὶ τὸ παρεκλήσιόν της·⁽¹⁾ τὴν

(1) Ἐμεινε γὰρ καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ πυρποληθῇ.

πυρκαϊὰν δὲ ταύτην, τὴν μαρτυρῇ καὶ τὸ ἱερώτατον αὐτὸ σπῆλαιον,
 τὸ ὅποιον στέκεται καταμαυρισμένον ἀπὸ τὴν φωτίαν ἕως τῆς σήμε-
 ρον. Ἀκούσατε δὲ καὶ ἕτερον θαυμάσιον.

Ἄνωθεν τοῦ κουμπὲ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, ἦτον μία πέτρα με-
 γαλωτάτη, κολλημένη ὡς ἓνα σῶμα μὲ τὸ σπῆλαιον, τὴν ὁποίαν ἐσκέ-
 παζε, καὶ ἓνας μεγάλος κισσός, ὁ ὅποιος ἦτον ἐκεῖ, καὶ τὴν εἶχε
 περιπεπλεγμένην, ὕστερον δέ, ὁ μὲν κισσὸς ἐκείνος ἐξηράνθη, ἡ δὲ
 πέτρα ἐκείνη ἔμεινε γυμνή. Μετὰ ταῦτα ἔγεινεν ἓνας σεισμός, καὶ
 τότε ἄνοιξεν ἡ πέτρα ἐκείνη, καὶ ἔγεινεν ἑτοίμος διὰ νὰ πέσῃ, καὶ νὰ
 χαλάσῃ ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν. Βλέποντες δὲ οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς
 τὸν τοιοῦτον κίνδυνον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μὴ δυνάμενοι ἄλλο τι
 ποιῆσαι, ἔψαλλαν μίαν παράκλησιν εἰς τὴν Παναγίαν μὲ πίστιν καὶ
 ἥσιν καρδίας, καὶ οὕτω ἔρριψαν ὅλην τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν Θεο-
 τόκον, καὶ ἐκαμψήθησαν· τὸ δὲ ταχὺ (ὦ τῶν θαυμασίων σου Δέσποι-
 να!) ὥρῳσι τὴν πέτραν ἐκείνην ἐρριμμένην κάτωθεν τοῦ δεξιοῦ μέρους
 τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τελείως εἰς τὸν ναόν, καὶ οὕτως
 ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ τὴν πανάχραντον Θεοτόκον· ὁ δὲ τόπος
 ἐκείνος τοῦ σπηλαίου ὁ ὅποιος εἶχε τὴν πέτραν, μόνος του φωνάζει
 καὶ κηρύττει τὸ θαῦμα τοῦτο εἰς τοὺς ὁρόντας ἕως τὴν σήμερον·⁽¹⁾
 ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν καὶ εἰς ἕτερον.

Εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἓνα φοβερώτατον χάος,
 τὸ ὅποιον ἀποτελεῖται κάτωθεν εἰς ἓνα βαθύτατον λάκκον, ὅπου δια-
 θαίνει ἐκεῖ πλησίον τῆς Μονῆς· εἰς αὐτὸ δὲ τὸ χάος, ὅχι μόνον νὰ
 πέσῃ τινὰς δὲν μένει πλέον εἰς αὐτὸν οὔτε σῶμα, οὔτε πνεῦμα, ἀλλὰ
 καὶ νὰ πλησιάζῃ καὶ νὰ στοχασθῇ μόνον τὰ κάτωθεν δὲν ὑποφέ-
 ρει τὸν φόβον, καὶ φεύγει ὀπίσω ὅλως ἐντρομος. Μίαν φορὰν λοιπὸν,
 κατὰ τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ γίνεται ἡ Σύναξις τῆς αὐτῆς Μονῆς, ἔτυχε
 νὰ στέκῃ ἐκεῖ πλησίον μία γυναῖκα ἐνὸς ἱερέως, ἥτις ἐδαστοῦσε καὶ
 ἓνα μικρὸν τῆς βρέφους εἰς τὰς χεῖρας· ἀπὸ δὲ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ

(1) Τὰ δύο ταῦτα θαυμάσια εἶναι παλαιότατα· ἀνεκαίνισθη δὲ τὸ πυρ-
 ποληθὲν Καθολικὸν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἐν ἔτει 516· κατὰ δὲ τὸ αὐτὸ
 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ αὐτὴς ἀνεκαίνισθη ὑπὸ τοῦ Πελαγίου.

ἐμποδισθεῖσα, ἐγκρεμίσθη εἰς ἐκεῖνο τὸ θανατηφόρον χάος ὁμοῦ μετὰ τὸ βρέφος, καὶ ἐκατήντησεν ἕως κάτω εἰς τὸν Λάκκον. Ὡς εἶδε δὲ ὁ λαὸς τοῦτο, ἅπαντες ἐλυπήθησαν, ἔπειτα ἔτρεξαν ἀπὸ ἄλλο μέρος οἱ συγγενεῖς τῆς γυναικὸς, καὶ ἕνας ἱερομόναχος, διὰ νὰ εὕρουν καὶ τὰ λείψανα τῆς τε γυναικὸς καὶ τοῦ παιδίου, νὰ τὰ κηδεύσουν ὡς ἔπρεπεν. Ἀλλὰ (εὐχαριστοῦμεν σοι Θεοτόκε), ὡς ἦλθαν ἕως τὸν λάκκον (ὦ τοῦ θαύματος!) ὁρῶσι τὴν νομιζομένην τεθνηκυῖαν γυναῖκα, καὶ ἐκάθητο ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, ἔχουσα εἰς τὸ βυζίον τῆς τὸ μικρὸν αὐτῆς βρέφος, χωρὶς νὰ βλαφθῇ οὔτε αὐτὴ, οὔτε τὸ αὐτῆς βρέφος· καὶ παραλαβόντες αὐτὴν ἦλθον ἐπάνω εἰς τὴν Μονήν· ἐρωτωμένη δὲ πῶς ἐφυλάχθη ἀδολογητῆς, ἔλεγεν· «Ὡς ἔπεσα κάτω εἰς τὸν κρημνόν, ἄλλα δὲν ἐπρόφθασα νὰ εἰπῶ, παρὰ τοῦτο «Παναγία μου Προσιώτισσα βοήθησόν μοι»· καὶ οὕτως ἡ κυρία Θεοτόκος με ἐφύλαξε καθὼς βλέπετε, καὶ ἐμένα καὶ τὸ παιδάκι μου». Ὁ δὲ λαὸς ἐδόξασε τὴν Δέσποιναν Θεοτόκον, καὶ ἅπαντες ἔλεγον· ἀληθινὰ μεγάλη εἶναι ἡ χάρις τῆς **Προσιωτίσσης**· τὴν ἴδμεν ὁφθαλμοφανῶς τὰ ὅσα εἰχομεν ἐξ ἁκοῆς. Ὅθεν ἔγεινε χαρὰ μεγάλη διὰ τὸ παρὸν θαῦμα εἰς ὅλον τὸν λαὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τόσον ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἄσεβεῖς, οἱ ὅποιοι εὐρέθησαν ἐκεῖ, ἐτρόμαξαν. Τοῦτο λοιπὸν τὸ μέγιστον θαῦμα κηρύττεται ἀπὸ τοὺς αὐτόπτας ἕως τῆς σήμερον· καὶ περὶ τούτου ἀρκεῖ τσαῦτα, προσέχεται ὁμοῦ καὶ εἰς ἕτερον.

Ὁ ζηλωτὴς τοῦ ἱεροῦ τούτου μοναστηρίου, παππᾶ Πελάγιος ὁ Καυσοκαλυβίτης, ἡβουλήθη νὰ βάλῃ νερόν νὰ εὕρεται μέσα εἰς τὴν Μονήν, πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν ἀδελφῶν. Ὅθεν ἔβαλε σκοπὸν νὰ κήμῃ μίαν στέρναν ἐμπροσθεν τοῦ νάρθηκος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἰς ἐκείνην νὰ φέρῃ μετὰ τέχνην, ἕνα ὀλίγον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ νερόν, τὸ ὅποσον πηγαίνει ἐξωθεν τῆς πόρτας· καὶ διότι ἦτον ὀλίγον καὶ ἐκεῖνο κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, διὰ τοῦτο νὰ βάλῃ κανέλαν εἰς τὴν στέρναν, νὰ τὴν συνάξῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ ὑπηρετοῦνται οἱ ἀδελφοί, ὅταν θέλουν, καὶ πάλιν νὰ τὸ σφαλοῦν. Μετὰ τοιοῦτον λοιπὸν σκοπὸν, ἔβαλε μαστόρους καὶ ἐδούλευαν μετὰ μεγάλους κόπους τὴν σκληρὰν ἐκείνην καὶ στερεὰν πέτραν (διότι τόπον μετὰ χῶμα δὲν ἔχει, ἀλλὰ εἶναι ὅλος

ὁ τόπος πετρώδης). Ἐν μίᾳ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐκάθησαν οἱ μαστῆροι ἐκεῖνοι ἐκεῖ πλησίον ὅπου ἐδούλευαν τὴν στέρναν, διὰ νὰ φέρουν ψωμί· πρῶτος δὲ τούτων ἦτον ὁ ἐξ Ἀλθαντίας Μαστρονᾶνος. Ἐκεῖ δὲ ὅπου ἔτρωγαν, λέγει ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, μετὰ ἐπένεσαν τὰ χέρια σήμερον κτυπώντας τὴν πέτραν· ὁ ἄλλος ἔλεγεν, ἐμένα αἰμάτωσαν. Ἐνὰ δὲ παιδίον, μαθητὴς αὐτῶν, λέγει αὐτοῖς· ἐγὼ σήμερον ἐκεῖ ὅπου ἐκοιμούμεν, ἦλθε μία γυναῖκα καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι εἰς τὸ δεξιὸν μέρος νὰ κτυπήσεται, καὶ ἐκεῖ θέλει ἐβγῇ νερόν, καὶ πλέον δὲν κοπιάζετε ὕστερον· οἱ δὲ ἐπεριγελοῦσαν τὸ παιδίον λέγοντες· πολλὰ βλέπεις ἐσὺ εἰς τὸν ὕπνον σου, ἀλλὰ δὲν γίνονται ὅταν ἐξυπνίσῃς, καὶ ἄλλα ὅμοια· τὸ δὲ παιδίον ὡς ἐντρεπόμενον αὐτῶν τὰ λόγια, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν τράπεζαν πρὶν νὰ σηκωθοῦν αὐτοί, καὶ κατέβη νὰ σκάπτῃ ὡς πρότερον· ἀφ' οὗ δὲ τυχὼν ἐκτύπησεν ἐκεῖ εἰς τὸ δεξιὸν ἐκεῖνο μέρος, εὐθὺς (ὦ τοῦ θαύματος!) ἐβγήκε νερόν γλυκύτατον, καὶ τρέχει ἕως τὴν σήμερον. Ὅθεν βλέποντες τὸ τοιοῦτον θαῦμα, ἅπαντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, καὶ οὕτω ἔκαμαν τὴν ἑσῶ βρύσιν, καθὼς φαίνεται, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ὠφελεῖ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ θερμασίαν ὅταν τὸ πέρνουν μετὰ εὐλάβειαν. Ἡκολούθησε δὲ τὸ θαῦμα τοῦτο κατὰ τοὺς 1764, Ἰουλίου 29, ἡμέρα ε', ὥρα γ' τῆς ἡμέρας.

Τὸν αὐτὸν δὲ καιρὸν ἕνας νέος, υἱὸς πλουσίου τινὸς ἐκ χώρας Μεσολογγίου ἐδαμονίζετο. Τοῦτον ἔφεραν οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ εἰς τὴν Θεοτόκον νὰ ἰατρευθῇ, ἔπειτα νὰ μείνῃ εἰς τὸ Μοναστήριον νὰ γένῃ καλόγηρος. Τοιοῦτον δὲ φοβερὸν δαιμόνιον εἶχεν ὥστε μετὰ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ πάσχοντος ὠμιλοῦσεν αὐτὸ ἔσωθεν, καὶ πολλάκις ἐφανέρωνεν εἰς τοὺς παρόντας τὰ μακρὰ καὶ ἀπόντα. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν ἐδουλήθησαν οἱ πατέρες τῆς Μονῆς νὰ στείλουν εἰς τὸν σοφώτατον Ἀναστάσιον Γόρδιον, νὰ τὸν ἐρωτήσουν, νὰ ἴδουν τί τοὺς συμβουλεύει περὶ τούτου. Ὅθεν ἕνας νέος, Δημήτριος δνόματι⁽¹⁾, ὡς φίλος τοῦ πατρὸς τοῦτου τοῦ πάσχοντος, ὑπῆγε μὲ-

(1) Ὁ Δημήτριος οὗτος, ἦτον ἀδελφὸς κατὰ σάρκα τοῦ μετὰ τὸν Πελάγιον

νος του εις τὸν Γόρδιον νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ὁ δὲ σοφώτατος ἐκεῖνος καὶ τφόντι διδάσκαλος, ἀπεκρίθη Εὐαγγελικῶς εἰς αὐτόν, καὶ εἶπε μὲ πρῶτον λόγον· «Τοῦτο τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται, εἰμὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ». Ἀφοῦ δὲ ἐγύρισεν ὁ βῆθεις Δημήτριος ὀπίσω, πρὶν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Μοῖνῃ, ἐδγῆκεν ὁ δαμονιζόμενος ἀπὸ τὸ Κελλίον τῶν ἀσθενῶν, καὶ λέγει εἰς τοὺς πατέρας· «Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐστείλετε νὰ ἐρωτήσῃ διὰ ἐμένα, κάτω εἰς τὸν ποταμὸν εἶναι ὅπου ἔρχεται, καὶ ἐδγάται νὰ τὸν ἐρωτήσετε νὰ ἰδῇτε τί τοῦ εἶπεν ἐκεῖνος ὁ χαῖμένος διὰ λόγου μου». Αὐτὰ ἔλεγε τὸ δαμόνιον. Μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἦλθε καὶ ὁ Δημήτριος, οἱ δὲ ἀδελφοὶ ἠπόρησαν εἰς τὸ τοιοῦτον. Μετὰ ταῦτα ἐποίησαν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ διδασκάλου, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κατὰ τὸν Εὐαγγελικὸν λόγον· καὶ πρῶτον μὲν ἔβαλαν δάιταν εἰς τὸν πύσχοντα τὴν πανθοκτόνον καὶ δαμονοκτόνον νηστείαν, καὶ τοῦ ἔδιδαν κάθε τρεῖς ἡμέρας ὀλίγον ψωμὶ καὶ νερόν, καὶ οὐδὲν ἄλλο, ἕως ὅτου ἐφθάρη ὅλον τὸ πρῶτον κἄλλος τοῦ σώματός του. Ἐπειτα τὸν ἐπρόσταξαν ὅταν ἔχῃ ὀλίγον τὸν νοῦν του νὰ προσεύχεται εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἰς τὴν Θεοτόκον, ἐν ἀδιστακτικῇ καρδίᾳ καὶ πίστει, ποιοῦντες καὶ αὐτοὶ παρακλήσεις ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ κατὰ δύναμιν. Ὅθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν, χάριτι τῆς Θεοτόκου ἡλευθερώθη τελείως ἀπὸ ἑνα τοιοῦτον δαμόνιον, τόσον ὥστε ἔγεινεν ἕνας φρονιμώτατος καὶ στοχαστικώτατος ἄνθρωπος. Ὑστερον ὁμοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχεσιν, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του, νὰ ὑπανδρευθῇ. Ὅθεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἔκαμιν ἀφ' ἐσπέρας ἔτοιμα τὰ βουχά του, καὶ δύο μουλάρια, διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ τὸ πρωῒ. Κατὰ δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην τὸν ἐπίασεν ἕνα δεινὸν κόψιμον τῆς καρδίας, καὶ ἕως τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του παρέδωκε τὴν ψυχὴν καὶ ἀπῆλθε εἰς τὴν ἄλλην πατρίδα τὴν αἰεὶ διαμένουσιν (οἷς

γιον ἡγουμενεύσαντος μακαρίτου παπᾶ Ἰωάν, τοῦ διὰ τοῦ μεγάλου καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος Ἰγνατίου μετονομασθέντος ὕστερον.

κρίμασιν Κύριος μόνος οἶδεν). ἡμεῖς δὲ ἄς διηγηθῶμεν καὶ ἕτερον θαῦμα.

Εἰς τὰ μέρη τοῦ Ἀποκούρου τινὲς λησταί, ἐπήραν ἕνα αἰχμάλωτον, Ἰωάννην ὀνόματι. Ὅταν δὲ τὸν ἐπήγαν εἰς τόπον μακρὸν καὶ ἀπόκρυφον, ἤρχισαν νὰ τὸν τυραννοῦν, καθὼς οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι εἰδωλολάτραι τοὺς χριστιανούς, ζητοῦντες ἀπὸ αὐτὸν γρόσια καὶ φλωρία. Ὁ δὲ ἔλεγεν αὐτοῖς· παρακαλῶ σας ὡ ἀδελφίά μου, φθάνουσιν ὅσα πύσχομεν ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἄλλοπίστους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔπρεπεν ἐσεῖς μάλιστα νὰ μᾶς φυλάγεται καθότι εἰσθε καὶ ἐσεῖς χριστιανοί, καὶ εἴμεθα εἰς μίαν κολυμβήθραν βαπτισμένοι· παρακαλῶ σας, λέγω, λυπηθῇτε με τὸν ταλαίπωρον δι' ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, διότι ἐγὼ δὲν ἔχω πλοῦτον καὶ γρόσια, καθὼς ἐσεῖς λέγετε· εἰδὲ καὶ σᾶς εἶπε κἀνένας, ὅτι ἔχω ἐγὼ βίον καὶ πλοῦτον, ἐκεῖνος βέβαια φαίνεται πῶς μὲ ἔχθραν ὀμίλησε κατ' ἐμοῦ. Τοιαῦτα ἔλεγεν ὁ αἰχμάλωτος. Οἱ δὲ κλέπτει ἔλεγον αὐτῷ· ἡμεῖς Χριστὸν καὶ Παναγίαν ἐδῶ εἰς τὰ βουνα δὲν ἡξεύρομεν, μόνον φέρε τὴν ἐξαγορὰν τὰ δετακόσια γρόσια διὰ νὰ γλυτώσῃς τὴν ζωὴν σου, διότι ἡμεῖς ἔχομεν ὄρκον, καὶ χωρὶς γρόσια σκλάβον δὲν ἀπολύομεν. Ὁ δὲ πάλιν εἶπεν αὐτοῖς· ἔχω ἕνα ἄλογον, τὸ ὁποῖον ἢ πάρετέ το ἢ σᾶς δίδω ὁμολογίαν πῶς σᾶς χρεωστῶ ἑκατὸν γρόσια ἕως νὰ τὸ πωλήσω νὰ σᾶς τὰ θῶσω, καὶ ἀφήσατέ με παρακαλῶ. Οἱ δὲ, ὡς θηρία ἄγρια, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκριθῶν εἰς τοῦτο, ἐπρόσταξαν ὁ πρῶτος εὐθύς, καὶ ἔδεσαν αὐτὸν ἐπισοθάγκωνα εἰς ἕνα ἔλατον τὸ ὁποῖον ἦτον ἐκεῖ. Τὴν δὲ νύκτα ἐκείνην δὲν ἀπεκοιμήθη τελείως, ἀλλὰ ἐπαρακαλοῦσε τὴν Παναγίαν **Προϋδιώτισσον** νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. Κοντὰ δὲ εἰς τὴν αὐγὴν ἀπεκοιμήθη ὀλίγον, καὶ ἐκεῖ βλέπει μίαν γυναῖκα καὶ τοῦ λέγει· Σηκώσου ἄνθρωπε, τί κάθεσε; ὁ δὲ ἐξύπνησεν εὐθύς καὶ βλέπει, ὅτι ἦτον λυτὸς ἀπὸ τὰ σχοινία, οἱ δὲ κλέπτει μερικοὶ μὲν ἔλειπον ἀπὸ ἐκεῖ, μερικοὶ δὲ ἐκοιμῶντο. Ὅθεν φεύγει ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐφθασεν εἰς τὸν γέροντα παπᾶ Πελάγιον καὶ ἐδιηγῆθη εἰς αὐτὸν ἅπαντα, καὶ πῶς ἡ Κυρία Θεοτόκος

τὸν ἐλευθέρωσεν. Οἱ δὲ κλέπται ἐκεῖνοι εἰς τρεῖς ἡμέρας ἐσκοτώθησαν ὅλοι ἀπὸ τοῦ φύλακας, καὶ οὕτω ἔχασαν καὶ τὴν μίαν ζώην, καὶ τὴν ἄλλην, διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν, τὴν ὁποῖαν ἐδειξαν, καὶ διὰ τὴν ἄρνησιν, τὴν ὁποῖαν ἔκαμαν. Ἡμεῖς δὲ εἰς ἕτερον θαῦμα ἄς ἐπανέλθωμεν.

Μιᾶς γυναικὸς ἐκ τοῦ μικροῦ χωρίου ὀνόματι Χάιδος, ἔτυχε καὶ ἐπέβη τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἦτον ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν ἐδλεπεν ὀλίγον, ἀπερνώντας δὲ τὸ δειλινὸν δὲν ἐδλεπε παντελῶς· καὶ ἂν κατὰ τύχην εὕρισκετο ἔξω εἰς κἀνένα μέρος, ἦτον ἀνάγκη νὰ τὴν φέρουν χειραγωγουμένην εἰς τὸν οἶκόν της. Ὅθεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ἦτοι κατὰ τοὺς 1786, Νοεμβρίου 18, ἔτυχε νὰ ἦναι ἡ γυνὴ αὕτη εἰς ἓνα της χωράφιον, ἔνθα ὁ τόπος λέγεται Κερασσία, καὶ ἐκεῖ, ἀπὸ ἡλθεν ἡ ὥρα πρὸς τὰς ὀκτὼ της ἡμέρας, πλέον δὲν ἐδλεπεν οὔτε οὐρανόν, οὔτε γῆν, ἀλλὰ οὔτε τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἦτον ἐκεῖ. Ὅθεν τὴν ἐπῆρεν ἓνα παιδίον ἀπὸ τὰς χεῖρας νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν οἶκόν της· ἐν δὲ τῇ ὁδῷ προσέκρουον αἱ πόδες αὐτοῖς εἰς τοὺς λίθους, καὶ πολλάκις ἔπεφτε προύμητα. Λοιπὸν ἔκλεγε μὲ μεγάλους ἀναστεναγμούς, ὥς ὁ ποτὲ ἐκεῖνος τυφλὸς τοῦ Εὐαγγελίου, τόσον, ὥστε καὶ τὸ παιδάριον ἐκείνο πολὺ τὴν ἐλυπήθη καὶ ἐδάκρυεν. Ἐκεῖ δὲ εἰς ἓνα μέρος ὅπου ἐκάλθησαν νὰ ξεκουρασθοῦν, λέγει ἡ πᾶσχουσα μὲ μίαν λυπηρὰν φωνήν: «Κυρία μου καὶ Δέσποινα Θεοτόκε, Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ της γῆς, παρακαλῶ σε δὸς μοι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ ἀξίωσόν με νὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ καὶ νὰ προσκυνήσω τὴν ἁγίαν σου Εἰκόνα τὴν **Προουδιώτισσαν**. Καὶ (ὦ τοῦ θαύματος!) ὥσάν εἶπε τὸν λόγον, εὐθὺς λέγει τοῦ παιδός, τὸ ὅποιον ἠθέλησε νὰ τὴν ὀδηγῇ ὡς πρότερον· ἄφες με, τέκνον μου, διότι ἐγὼ τώρα βλέπω καλῶτα. Καὶ οὕτω ἦλθεν εἰς τὸν οἶκόν της χωρὶς νὰ τὴν ὀδηγῇ τινὰς, δοξάζουσα καὶ εὐλογοῦσα τὸν Θεόν, καὶ τὴν πανάχραντον Θεοτόκον.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔνθα προεῖπομεν, ὅπου ἦκουσε τὴν φωνὴν ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος ἄρχων, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, ὁ ὅντως ζηλωτὴς της ὀρθοδοξίας, ἀνάμεσα εἰς δύο ἄθματα

βουνά, ὅπου διαβαίνει ὁ ποταμὸς, καὶ πλησίον ὁ δρόμος, πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, εἰς ὕψος ἱκανόν, εἶναι ἓνας **ἀχειροποίητος τύπος** ὡς τῆς Θεοτόκου, σχεδιασμένος εἰς μίαν μεγάλην βρῆματιαν ἐξώπετραν, διὰ τὸν ὅποιον πολλοὶ μὲν, πολλὰ λέγουσιν. Ὅτι δὲ εἶναι ἀχειροποίητος, ὅχι μόνον οἱ χριστιανοὶ τὸ ὁμολογοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἄθεοι· διότι πείθει τὸν καθένα αὐτὴ ἡ αἰσθησις· πλὴν δὲν εἶναι ζωγραφία μὲ χρώματα, ἀλλὰ μόνον σχέδιον φαίνεται μὲ κάποια μελανώματα, ὡσάν φυσικὰ της αὐτῆς πέτρας. Εἶναι δὲ ἀπαράλλακτον τὸ σχέδιον τοῦτο ὡσάν ἐκείνην τὴν Εἰκόνα της Θεοτόκου, τὴν ὁποῖαν ὀνομάζομεν τοῦ Κύκκου, γύροθεν δὲ αὐτῆς φαίνονται καὶ ἄλλα τινὰ τοιαῦτα σχέδια, ὡς τάγματα Ἀγγέλων. Συνήθειαν λοιπὸν ἔχουν οἱ χριστιανοί, ὅταν διαβαίνουν ἐκεῖθεν ὑποκάτω, προσκυνοῦν ἕως ἐδάφους της γῆς μὲ πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ ὀνομάζουσι τὸν τόπον **τύπων τῆς Προουδιώτισσης**, μ' ἔλον ὅτι της Προουσιώτισσης ἡ θεία Εἰκὼν ἔχει τὸ σχῆμα της Εἰκόνης, τὴν ὁποῖαν ὀνομάσαμεν Θεοτοκίαν, τοῦτο δὲ ἔχει τὸ σχῆμα της τοῦ Κύκκου Εἰκόνης, ὡς εἵπομεν. Ἀς ἰδῶμεν ὁμῶς καὶ τὰ θαύματα τὰ ὁποῖα γίνονται καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ **Τύπου** ἐπ' ὀνόματι της **Προουδιώτισσης**.

Μίαν φορὰν ἔτυχε νὰ διαβαίνουν ἐκεῖ τινὲς Ἀλβανίται, οἵτινες εἶχον μαζί τους καὶ μερικοὺς χριστιανούς. Ἐρχόμενοι δὲ ἕως αὐτοῦ ὅπου εἶναι ὁ ῥηθεὶς **Τύπος**, καθὼς ἐπύγαιναν ἐμπροσθεν τῶν μουλαρίων οἱ χριστιανοὶ ἐστάθησαν καὶ ἐπροσκυνοῦσαν, τὸ ὄνομα της Θεοτόκου ἐπικαλούμενοι, καθὼς εἶχον συνήθειαν· ἓνας δὲ τῶν Ἀγαρηνῶν ἐκείνων, ὀνόματι Μάλιος, τὸ δὲ αὐτοῦ ἐπίθετον Κούδας⁽¹⁾, καθὼς ἐχθρὸς της ἀγίας ἡμῶν πίστεως, ἀπὸ εἶδε τοὺς χριστιανούς ἐμπροσθεν αὐτοῦ καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον **τύπον**, τοῦ ἐκακοφάνη· καὶ ὅχι μόνον αὐτοὺς ὕβρισην, ἀλλὰ καὶ τὴν Θεοτόκον μεγάλως ἐδλασφύμησεν. Ὅθεν εὐθὺς ἤυρεν αὐτὸν ἡ θεία δίκη, καὶ

(1) Κούδουσις λέγεται ἓνα χωρίον της Ἀλβανίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἦτον καὶ οὗτος ὁ βλάσφημος, διὰ τοῦτο εἶχε καὶ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν.

ὡς καθὼς εἶπε τὸν λόγον, νὰ καὶ ἔρχεται ἀοράτως μία πέτρα μικρὴ ὡς καρῦδιον, καὶ ἐκτύπησεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐν τῇ ἡμᾶ ἀπέβρηξε τὴν μισαρὰν τοῦ ψυχῆν. Τοῦτο τὸ θαῦμα ἰδόντες οἱ παρευρεθέντες, ἐξέστησαν, καὶ οἱ μὲν ὁμόπιστοι καὶ σύντροφοι τοῦ ἀποθανόντος βλασφήμου ἐτρόμαξαν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα, οἱ δὲ χριστιανοὶ ἐδόξασαν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, καὶ τὸ θαῦμα κηρύττουσι μεγαλοφώνως μέχρι τῆς σήμερον, εἰς τὸ ὅποιον ἦτον παρὼν καὶ ὁ προειρημένος Δημήτριος. Ἀλλ' ἀκούσατε καὶ ἕτερον πλέον μεγαλῆτερον.

Τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἐρχόμενος ἕως εἰς αὐτὸν τὸν τόπον οὗ εἶναι ὁ **τύπος** νὰ περάσῃ διὰ τὸ Βραχώριον ἕνας Ἑβραῖος, ἰδοὺ καὶ περικυκλῶνεται ἀπὸ ἑνα φόβον, καὶ ἐν τῇ ἡμᾶ ἀκούει καὶ μίαν ἀόρατον φωνήν, ἥτις ἔλεγεν αὐτῷ· Θεοκτόνε, Θεοκτόνε! Ὁμοῦ δὲ βλέπει καὶ πύτουν καὶ πέτραις ἄνωθεν διὰ νὰ τὸν κτυπήσουν, ταῖς ὁποῖαις ἔδλεπε καὶ ἐξέκοθαν μοναχὰς τῶν ἀπὸ τὸν βράχον ἐκείνον. Ὁ δὲ ἐντρομος γενόμενος, λέγει ἐν ἑαυτῷ· ἐπειδὴ καὶ ταιούτος εἰμαι, ἀποφασίζω ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ βαπτισθῶ καὶ νὰ μετανοήσω. Καὶ οὕτω λαίπλυν ἡλευθερώθη τοῦ κινδύνου. Μετὰ δὲ ταῦτα ἦλθεν εἰς Βραχώριον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγε καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν Μωρέα καὶ ἐδαπτίσθη ἔπειτα ἔφυγεν ἐκ τοῦ Μωρέως καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἔγεινε μοναχὸς εἰς τὴν μεγίστην Λαύραν μετονομασθεὶς Ἰωσήφ, ὃν καὶ ἡμεῖς εἶδομεν, καὶ μοναχὸς τοῦ μᾶς ὁμολόγησε τὸ ἄνωθεν θαῦμα, τὸ ὅποιον τὸν ἠκολούθησε καὶ ἐδαπτίσθη. Προσέχεται δὲ καὶ εἰς ἕτερον θαῦμα τῆς **Προυδιωτίσσης**.

Ἐνας καρδοκύρης ταξιδεύοντας μὲ τὸ καράδι τοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, ἔτυχεν εἰς ἕνα μέρος, καὶ ἐκάθησε τὸ καράδι εἰς μίαν ξέραν, καὶ διότι ἦτον ὁ καιρὸς ἀχαμνός, ἐκινδύνευεν εἰς ὀλίγην ὥραν τὸ καράδι νὰ συντριφῇ, καὶ οἱ ἄνθρωποι ὅλοι νὰ πνιγῶν. Ὅθεν ἔκλειον ὅλοι καὶ ὠδύροντο εἰς τὴν συμφορὰν, ἥ ὁποία τοὺς ἡῦρε, διότι ἐπρόσμεναν τὸν θάνατον. Ἐκεῖ δὲ ἔτυχεν ἕνας σύντροφος τοῦ καρδοκίου εὐλαδῆς, ὅστις ἦτον ἀπὸ τὸ Μεσολόγγιον Νικόλαος ὀνόματι, ὁ ὁποῖος τρέχει παρευθὺς καὶ λέγει τοῦ καρδοκίου, ἐὰν

δὲν παρακαλέσῃς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον τὴν **Προυδιωτίσσαν**, τὴν ὁποῖαν ἡξεύρω ἐγὼ διὰ νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ὅλοι ἐδῶ ἔχομεν νὰ ἀποθάνωμεν εἰς ὀλίγην ὥραν. Καὶ (ὦ τοῦ θαύματος) εὐθὺς, ἀφοῦ ὁ καρδοκύρης ἐπεκαλέσθη καὶ ἔκραξεν εἰς βοήθειαν τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἐσηκώθει τὸ καράδι καὶ ἐκίνησεν, ἐν δὲ τῇ θαλάσῃ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη. Τοῦτο τὸ θαῦμα ὡς εἶδον ὅτε καρδοκίου καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, οἵτινες καὶ δῶρον ἔφερον ὑστερον ἐν χρυσοῦν μικρὸν κόσμιον, ἔχον σχῆμα καρδοκίου, πρὸς εὐχαριστίαν τοῦ θαύματος.

Ἐνα ἀνδρόγυνον ἐκ τῆς Καρπενήσου εἶχε λύπην μεγαλωτάτην διότι ὅσα παιδιά καὶ ἂν ἐγεννοῦσαν, ὅλα ἀπέθαιναν. Ὅθεν ὡς φρόνιμοι καὶ εὐλαδεῖς, δὲν ἠβέλησαν νὰ ὑπάγουν εἰς μαγείας καὶ γαυτείας, καθὼς πηγαίνουν τινὲς μωροὶ καὶ ἀνόητοι, καὶ παραδίδονται εἰς τὸν διάβολον χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν οἱ ταλαίπωροι. Οὗτοι λέγω δὲν ἔκαμαν οὕτω, μ' ὅλον ὅτι πολλοὶ ἄλλοι τοὺς ἐπαρκαλίνυσαν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ αὐτοὶ ὡς πιστοὶ χριστιανοὶ καὶ θεοσεβέστατοι ἐῤῥιψαν ὅλην τοὺς τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον **Προυδιωτίσσαν**, καὶ εἶπον, ὅπως ὀρίζει αὐτὴ ἡ Κυρία, οὕτω ἂς κάμῃ εἰς ἡμᾶς, ἡμεῖς ὅμως εὐχαριστοῦμεθα νὰ ἀποθάνωμεν χωρὶς κληρονόμον καὶ παιδιά, πάρεξ νὰ ὑπάρχωμεν εἰς τὸ συνέδριον τοῦ διαβόλου. Ὅθεν ἡ Κυρία Θεοτόκος κατὰ τὴν πίστιν τῶν εὐλογημένων τούτων χριστιανῶν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν εἰς αὐτοὺς, καὶ πλέον δὲν ἐλυπήθησαν ὡς τὸ πρότερον· διότι τὰ μὲν παιδιά αὐτῶν ἐξοῦσαν εἰς τὸ ἔξῃς, ὡς καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, αὐτοὶ δὲ ἐπῆγγαναν τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον καὶ εὐχαριστοῦσαν τὴν Πανάχραντον Θεοτόκον, καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο παρῆρσιν ἐκήρυττον.

Μία γυνὴ ἐκ τῆς αὐτῆς κωμοπόλεως Καρπενήσου, Χρυσάφω τὸ ὄνομα, εἰς τὸν καιρὸν τῆς πανηγύρεως ἐκίνησε καὶ αὐτὴ μὲ ἄλλους πολλοὺς διὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἔχουσα καὶ βρέφος μικρὸν, Δημήτριος τὸ ὄνομα (ὅστις καὶ διδάσκαλος ἔπειτα ἐχηρμάτισε τῆς ἐν Καρπενήσῳ Ἑλληνικῆς σχολῆς, Πα-

παδημήτριος Χρυσάφης δνομαζόμενος). Φθάσασα λοιπὸν ἐκαίθην ἀπὸ τὸ Τύπωμα τῆς Θεοτόκου, ἔπου ἀναβαίνει ὁ δρόμος, καὶ εἶναι κρημὸς μεγαλώτατος, συνεργεῖα τοῦ μισοκάλου, ἐκύλισε τὸ ζῶον μὲ τὸ βρέφος καὶ ἔπεσε κάτω εἰς τὸν ποταμὸν· τόσον δὲ ὕψος εἶναι ἐκεῖ, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ παρειακάσῃ τινάς. Ἡ μήτηρ λοιπὸν τοῦ παιδίου καὶ οἱ σὺν αὐτῇ, θρηνήσαντες γοερῶς, ἐπανεστρεψαν τὸν δρόμον τους διὰ νὰ καταδοῦν εἰς τὸν ποταμὸν, ἴσως καὶ εὕρωσιν ὀλίγον μέρος λειψάνου· καὶ καταβάντες, (βαθαὶ τῶν παραδόξων τερατουργημάτων σου Δέσποινα) εὗρον τὸ τε ζῶον ὑγιές, καὶ τὸ βρέφος ἐπὶ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ καθήμενον, καὶ παίζον. Ἐφρίξαν λοιπὸν οἱ ὁρῶντες τὸ τοιοῦτον, καὶ ἐδόξασαν τὴν Πανυπέραγον Δέσποιναν.

Εἰς τὴν αὐτὴν κωμόπολιν τοῦ Καρπενησίου ἦτον τις Ἱερεύς, τὸ ὄνομα Δημήτριος, Οἰκονόμος τὸ ἐπάγγελμα, ἀνὴρ φιλάρετος, καὶ πολλαῖς χάρισιν ἐστολισμένος· οὗτος εἶχε μίαν θυγατέρα, Αἰκατερίνην ὀνόματι, ἣτις οὐκ οἶδα πῶς ἔχασεν ἢ δυστυχῆς τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς· τὴν ὅποιαν βλέπων ὁ φιλόπαις πατὴρ οὕτως ἐλεεινῶς ἔχουσεν, τὴν ἔστειλε μετὰ πίστεως διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον **Προυδιώτισσαν** πρὸς θεραπείαν τοῦ πάθους τῆς· καὶ ἅμα ὅπου ἠσπάσατο τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου με πίστην θερμὴν καὶ δάκρυα, (ὦ τῆς ταχείας σου ἀντιλήψεως Ὑπέραγνε Δέσποινα) παρρυθὺς ἔλαβε τὴν ὑγίαν τῆς τελειώτατα, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς μετὰ χαρᾶς μεγάλῃς, ὕμνουσα καὶ δοξάζουσα τὴν ταχεῖαν καὶ ἁμίσθον θεραπεύτριαν.

Κοντὰ εἰς τὸ Καρπενήσιον εἶναι μία μικρὰ χώρα Μαζιλίου ὀνόματι, εἰς τὴν ὅποιαν εὕρίσκετο ἕνας Ἱερεύς, Γεώργιος τὸ ὄνομα, ὃς τις ἀπελθὼν εἰς ξενιτεῖαν, καὶ ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν πατρίδα του με πλοῖον, κατὰ τοὺς 1787, ἀπὸ φουρτοῦναν μεγάλῃν, ἔπεσεν ὁ δυστυχῆς εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ εἰς τοιαύτην ἀνάγκην, ἄλλο δὲν ἐπρόφθασε νὰ εἰπῇ, παρὰ «**Δέσποινα Προυδιώτισσα**, σῶσόν με τὸν ταλαίπωρον». Καὶ ταῦτα φωνήσας, ἐδυθίσθη εἰς τὰ κατώτατα τῆς θαλάσσης· (ἀλλ' ὦ τῶν θαυμασίων σου Δέσποινα Θεοτόκε,

προφθάνεις γὰρ ταχύτατα ἐν γῇ, καὶ ἐν θαλάσσῃ) ἔξαφνα καὶ παρ' ἐλπίδα πᾶσαν, πάλιν εὐρέθη ἔσω εἰς τὸ πλοῖον, χωρὶς νὰ καταλάβῃ οὐδὲ αὐτὸς τὸν τρόπον ὅστις καὶ εἰς ἀμοιβὴν τῆς παραδόξου ταύτης ἐλευθερίας του, ἔφερεν εἰς τὴν Μοῖνῃ δύο βώδια ὡς δῶρον τῇ Θεοτόκῃ, διακηρύττων τοῖς πᾶσι· μεγάλην τῇ φωνῇ, τὸ ξένον τοῦτο θαῦμα.

Ἀκούσατε δὲ καὶ ἕτερον θαυμάσιον, οὐχ ἥττον κατώτερον τῶν ἄλλων, τὸ ὅποσον κατὰ τοὺς 1788 Αὐγούστου 18 ἔδειξεν εἰς ἕνα ἀσθεῖ αὐτὴ ἡ Κυρία Θεοτόκος, διὰ νὰ καταλάβουν, ὡς φαίνεται, ἅπαντες τὰ μεγαλεῖά τῆς, οὐ μόνον οἱ εὐσεβεῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσεβεῖς. Ἀποσταλεῖς παρὰ τῆς ἐξουσίας ἀσεβείας τῆς Μαχηρῆς Γαρδικῆς τὸ ὄνομα ἦλθεν εἰς τὴν Μοῖνῃ πρὸς φύλαξιν, καὶ ζητήσας κονάκι, τοῦ ἡτοιμάσαν ἀντίπερα εἰς τὸ Κοιμητήριον, καὶ μετὰ τὸ νὰ ἦτον ὁ καιρὸς καλοκαίρι ἐκοιμήτο ἐξω μετὰ τινος ἄλλου, καὶ ἐκεῖ κοιμώμενος μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐξύπνησε, καὶ βλέπει ὀφθαλμοφανῶς (ὦ ξένου θεάματος!) ἕνα στόλον πύρινον ἀπὸ τὸν Κοιμητὴν τοῦ Καθολικοῦ, ὅστις ἔφθανεν ἕως τὸν οὐρανόν, δι' ὃ καὶ ἔφριξε μεγάλως καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἔτι ζῶν, τοῖς πᾶσι διακηρύττει. Παρόμοιον τοῦτο τὸ θαῦμα με ἐκαίνο, τὸ ὅποσον ἔδειξεν ἡ Κυρία Θεοτόκος εἰς τὴν εὕρεσιν τῆς ἁγίας τῆς Εἰκόνης, ἵνα δείξῃ, ὅτι μία καὶ ἡ αὐτὴ ἐστὶν ἡ ἐνεργοῦσα τὰ τοιαῦτα παράδοξα, καὶ ἵνα βλέποντες καὶ οἱ ἀσεβεῖς μὴ ἐπηρεάζωσι τὸ θεῖόν τῆς οἰκητήριον, ἀλλὰ μάλιστα φρίττοντες καὶ εὐλαδοῦμενοι νὰ τὸ διατηρῶσι.

Ἐνας χριστιανὸς ἀπὸ τὸ Ζητούνιον, Δῆμος τὸ ὄνομά του, εἶχε μίαν θυγατέρα Ἑλένην ὀνόματι, ἡ ὅποια ἐσεληνιαζέτο ἀπὸ χαλεπὸν Δαυμόνιον. Ἀκούσας δὲ ὁ πατὴρ αὐτῆς περὶ τῶν μεγίστων θαυμασίων τῆς **Προυδιώτισσας** Θεοτόκου, ἐπῆρε τὴν αὐτοῦ θυγατέρα καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Μοῖνῃ αὐτῆς τῆς Θεοτόκου διὰ νὰ ἰατρευθῇ. Ὅθεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἡ μὲν νεανὶς χάριτι τῆς Θεοτόκου ἔλαβε τὴν θεραπείαν τῆς, καὶ ἡλευθερώθη τοῦ δαίμονος, ὁ δὲ ῥηθεὶς Δῆμος, ὁ ταύτης πατήρ, ἐπῆρε δύο ἄλογα τὰ ὅποια εἶχε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν πανήγυρην τῆς Θεοτόκου με σκοπόν, τὸ μὲν ἕνα

ἄλογον νὰ ἀφιερῶσιν εἰς τὴν Μονὴν πρὸς εὐχαριστίαν τῆς θεραπείας τῆς θυγατρὸς του· τὸ δὲ ἕτερον, διὰ νὰ ἔλθῃ αὐτὸς ὀπίσω εἰς τὸν οἶκόν του. Ἐρχόμενος δὲ εἰς τὴν Μονήν, ἄλλαξε τὸν πρῶτον θεὸν σκοπὸν καὶ ἡβουλήθη νὰ πάρῃ ὀπίσω πάλιν καὶ τὰ δύο ἄλογα. Ὅθεν ἀκούσατε τί παθαίνει διὰ τὴν αὐθάδειαν καὶ ἀχαριστίαν του. Πλησίον εἰς ἐκεῖνο τὸ χάος, τὸ ὁποῖον προείπομεν, πρὸς τὸ ὁπισθεν μέρος εἶχε δεμένα τὰ δύο ἄλογα, καὶ ἀφ’ οὗ ἐπήγγεν ἐκεῖ νὰ τὰ ὑπερετίσῃ, ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο κάτω εἰς τὸν κρημὸν ὁμοῦ μὲ τὸ ἄλογον, τὸ ὁποῖον ἔταξε πρότερον, καὶ πάλιν τὸ ἐμεταγνώμηνεν. Ὅθεν θαῦμα ἠκολούθησε τῷ θαύματι, διότι τὸ μὲν ἄλογον παρευθὺς ἐσυντρίφθη εἰς κομμάτια, ὃ δὲ Δῆμος χάριτι τῆς Θεοτόκου ἐφυλάχθη ἀδολογῆς. Ἀναβὰς δὲ εἰς τὴν Μονὴν ἐκήρυττε μεγαλοφώνως εὐεργέτιδα τὴν λυτρωσαμένην αὐτὸν ἐκ τοῦ θανάτου. Ταῦτα ἰδὼν ὁ λαὸς ἐδόξαζε τὸν Θεόν, καὶ τὴν Πανάχραντον Θεοτόκον.

Κατὰ τοὺς 1790 ἓνα βρέφος μικρὸν ἀπὸ ἓνα χωρίον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Στράνωμα, ἐσεληνιαζέτο καὶ ἐταράττετο ἀπὸ χαλεπὸν δαιμόνιον, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ζαχάρω ὀνόματι, εἶχε λύπην ἀνείκεστον περὶ τούτου. Συμβουλευθεῖσα δὲ παρὰ τῶν συγγενῶν αὐτῆς, ἐπῆρε τὸ βρέφος, καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον καὶ προσπεσοῦσα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ πίστει θερμῇ ἐμπροσθεν τῆς θείας Εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, ἔλαβε τὴν θεραπείαν εἰς τὸ βρέφος τῆς, διότι ἡλευθερώθη τελείως ἀπὸ τὸν σεληνιασμόν.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς 1795 ἓνας δοῦλος τοῦ Μοναστηρίου, ἔτυχε συνεργεῖα τοῦ πειρασμοῦ καὶ ἐμποδισθεὶς, ἐκρημίσθη ἀπὸ ἓνα μέγαλον καὶ θανατηφόρον ὕψος, ἡ δὲ Κυρία Θεοτόκος ἐφύλαξεν αὐτὸν ἀδολογῆς τοῦ κινδύνου.

Καὶ κατὰ τοὺς 1799, τὴν ἡμέραν ἐν ἣ γίνεται ἡ Σύναξις τῆς Κυρίας αὐτῆς Θεοτόκου, ἄλλη μία γυναῖκα ἀπὸ ἓνα μικρὸν χωρίον, τὸ ὁποῖον λέγεται Σοχώρια, ἐμποδισθεῖσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἔπεσεν ἀντίπερα τῆς Μονῆς περισσότερον ἀπὸ πενήντα ὀργαῖς ὕψος, ὁμοῦ μὲ ἓνα μικρὸν τῆς βρέφος, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς· ἡ δὲ πανάχραντος Δέσποινα ἐφύλαξεν αὐτὴν τε καὶ

τὸ βρέφος ἀδολογῆς ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καθὼς καὶ τὴν προειρημένην γυναῖκα τοῦ Ἱερέως.

Εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἐνθα προείπομεν, ὅτι ἐκρημίσθη ὁ ῥηθεὶς Δῆμος μὲ τὸ ἄλογόν του, ἐκ συνεργείας τοῦ πειρασμοῦ ἔτυχε καὶ κατὰ τοὺς 1800 καὶ ἐκρημίσθη ἓνα ἄλογον τινὸς χριστιανοῦ καὶ διότι εἶχεν ἐκεῖνος εὐλάβειαν εἰς τὴν Παναγίαν, ἐφύλαξεν ἡ Θεοτόκος τὸ ἄλογόν του χωρὶς νὰ πάθῃ κακόν.

Ἀλλὰ καὶ ἓνας κατζίβελος⁽¹⁾, ὁ ὁποῖος ἦτον ἄτεκνος, καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἀφ’ οὗ ἤκουσεν εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἀνατολικοῦ, ὅτι ἐδιηγούντο τινὲς χριστιανοὶ περὶ τῶν μεγίστων θαυμάτων τῆς **Προουδιωτίσσης**, εὐθὺς καὶ αὐτὸς ἐν ἀδιστάκτῃ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, λέγει· Κυρία **Προουσιώτισσα**, παρακαλῶ σε νὰ δώσης καὶ ἐμένα τὴν εὐλογίαν σου διὰ νὰ ἀποκτήσω παιδίον, διότι καθὼς ἀκούω μεγάλη εἶναι ἡ χάρις σου εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ ἐπικαλοῦνται. Ὅθεν κατὰ τὴν αὐτοῦ αἰτησιν, ἐγέννησεν υἱόν, καὶ πρὸς εὐχαριστίαν ἔφερε καὶ αὐτὸς τὸ ἄλογόν του εἰς τὴν Μονὴν τῆς Θεοτόκου, τὸν ὁποῖον εἶδομεν καὶ ἡμεῖς κηρύττοντα τὸ θαῦμα τοῦτο κατὰ τοὺς 1803 ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ 22. Προσέχεται δὲ καὶ εἰς ἕτερον.

Μία γυνὴ Καρπενησιώτισσα, παράλυτος οὖσα χεῖρας καὶ πόδας καὶ οὐχὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ λογικοῦ τελείως στερημένη, φερθεῖσα κατὰ τοὺς 1805 παρὰ τῶν συγγενῶν αὐτῆς μὲ πίστιν ἀδίστακτον εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον **Προουδιώτισσαν**, ὅχι μόνον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ πόδας ἰατρεύθη ἐκ τῆς παραλυσίας, ἀλλὰ καὶ τὸ λογικόν τῆς ἐπανῆλθεν, καὶ ἔγεινε πλέον φρονιμωτάτη.

Ἀλλῃ μία νέα γυνή, ὀνόματι Ἑλένη, ἀπὸ ἓνα χωρίον Λάστοβον λεγόμενον, ἔχασε τὸ λογικόν τῆς, καὶ ἔγεινεν ἓνα θέαμα ἐλκεῖνδον εἰς τοὺς ὀρῶντας· ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς παρακαλέσασα τὴν Πανάχραντον Θεοτόκον **Προουδιώτισσαν** ἐν ἀδιστάκτῃ καρδίᾳ καὶ πίστει, ἔλαβε τὴν θεραπείαν ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

(1) Τουρκόγυφτος.

Ἄλλὰ καὶ ἄλλος ἓνας χριστιανός, ὀνόματι Γεώργιος, ἀπὸ ἑνα χωρίον τοῦ Ξηρομέρου, Παπαδάτες λεγόμενον, ἦτον παράλυτος χεῖρας καὶ πόδας. Κατὰ δὲ τοὺς 1807, ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ προσπεσὼν ἔμπροσθεν τῆς ἀγίας αὐτῆς Εἰκόνης ἐν ἀδιστάκτῃ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, ἔλαβε τὴν θεραπείαν του, καὶ ἀπηλθὲν ὑγιὴς εἰς τὰ ἴδια. Ἀκούσατε δὲ καὶ ἕτερον φρικτὸν θαῦμα τοῦ **Τυπώματος**, ὅπερ ἤδη νωστὶ καὶ τοῦτο ἐγένετο καὶ ὀφθαλμοφανῶς εἶδομεν.

Κατὰ τοὺς 1808, ἐν μηνὶ Φεβρ. 27, ἡμέρα ε'. διαβαίνοντος τοῦ φύλακος (ἀρχηγοῦ τῆς χωροφυλακῆς) τῆς ἐπαρχίας Σοβολάκ ἀπὸ τοῦ χωρίου Καρύτζαν, καὶ λαβόντος μεθ' ἑαυτοῦ μερικοὺς χριστιανοὺς Καρυτζιώτας διὰ νὰ τὸν περάσουν εἰς τὸν ποταμόν, ἦλθον εἰς τὸν τόπον ἐν ᾧ εὐρίσκεται τὸ ἀχειροποίητον **Τύπωμα** τῆς Θεοτόκου, τὸ ὅποιον προείπομεν· καὶ οἱ μὲν Ἀλβανίται διέδωκαν, οἱ δὲ χριστιανοὶ ἐστάθησαν καὶ ἐπροσκυνοῦσαν. Ἐνῆκε δὲ Ἀλβανίτης, Νταούτ ὀνομαζόμενος, ἐστάθη ὀπίσω τῶν ἄλλων, καὶ ἰδὼν τοὺς χριστιανούς προσκυνούντας, εἶπε· νὰ οἱ βωμιαῖοι προσκυνοῦν καὶ τὰ λιθάρια. Καὶ μετὰ τοῦτο, τῶν χριστιανῶν παρελθόντων, καθὼς ἐχθρὸς τῆς πίστεως, ἐπῆγεν ὁ θεοκατάρτος ἐκεῖνος ὑποκάλυπτον τοῦ **Τυπώματος** ἐπίτηδες, νὰ κἀμῃ τὴν χρεῖαν του πρὸς ἀτιμίαν. Ἡ Θεοτόκος ἔμως μὴ ὑπομείνασα τὴν τοσαύτην ἀναισχυντίαν τοῦ βλασφήμου ἐκεῖνου, ἐξαπέστειλεν οὐρανῶθεν ἄνθρωπόν τινα ἄόρατον, ὁ ὅποιος ἐλθὼν ὤπισθεν αὐτοῦ, καὶ γρόνθον δοὺς αὐτῷ κατὰ νώτων, ἐξέβριψεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Πατίσας δὲ αὐτὸν ὥραν ἱκανὴν τοῖς ποσίν αὐτοῦ, καὶ μαστιξάς αὐτὸν καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα, εἰλκεν αὐτὸν κατὰ τοῦ ποταμοῦ ἵνα βίψῃ αὐτὸν ἔσω. Ὁ δὲ Ἀλβανίτης ὑπολαβὼν τὸν ἄνθρωπον ἀληθῆ, ἔσυρε τὸ σπαθί του ἀντιμαχόμενος, ἵνα κτυπήσῃ τὸν ἄόρατον πρὸς τοῦτο· ἐξέβριψε καὶ ἓνα τουφέκι διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ. Ὁ δὲ ἄόρατος ἀφοῦ ἔδειρε καὶ ἔσυρε τὸν βλάσφημον ἕως πλησίον τῶν ὁδῶν τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ τὸν βίψῃ ἔσω, πάλιν τὸν ἄφησε, καὶ ἔγεινεν ἄφαντος· ἀκούσαντες δὲ οἱ σύντροφοι τοῦ βλασφήμου τούτου, καὶ οἱ χριστιανοὶ τὸν κτύπον τοῦ τουφεκίου, ἐστάθησαν

προσμένοντες αὐτόν, ὁ δὲ μετὰ φόβου καὶ τρόμου φθάσας αὐτούς, ἐδιηγῆθη αὐτοῖς καταλεπτικῶς τὰ πάντα· οἱ δὲ θαύμασαν λίαν ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, καὶ ἐλθόντες ἔσω εἰς τὴν Μονὴν ὠμολόγησαν τῶν πατέρων ἅπασαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ ἀναιδὴς ἐκεῖνος βλάσφημος, ἔγεινεν κατάνκειτος ἡμέρας τινάς, ἔπειτα διότι ἐγνώρισε τὸ σφάλμα του, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην, ὅπου ἔκειτο, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἔντρομος, καὶ λέγει ἔμπροσθεν τῆς θαυματουργοῦ θείας Εἰκόνης· συγχώρησόν μοι Παναγία, διὰ τί σοῦ ἔπαισα. Ἐπειτα ἐβρίψεν ἐκεῖ καὶ ἱκανούς παράδες, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν. Τοῦτο τὸ θαῦμα, ὅχι μόνον οἱ χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ αὐτέπται ἀσεβεῖς τὸ ὁμολογοῦσιν ἕως τὴν σήμερον· τὸ ὅποιον καὶ ἐσημειώθη αὐτολεξὶ τῇ ἰδίᾳ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ἠκολούθησε, παρά τινος φιλευσεβοῦς ἐλλογίμου, ὅπου ἔτυχεν ἐκεῖ εἰς τὴν Μονὴν παραδίδωντας ὀλίγα γραμματικά. Καὶ περὶ μὲν τούτου, ἀρκεῖ τοσαῦτα. Ἄς διηγῆθωμεν δὲ καὶ ἕτερον θαῦμα τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, τὸ ὅποιον ἔγεινεν ἤδη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἦτοι εἰς τοὺς 1810, Μαρτίου 11.

Ἐνας χριστιανὸς ἐκ τῶν χωρίων τῆς Αἰτωλίας, Μανουὴλ ὀνόματι, (κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Κύριος) ἐβγήκεν ὀλίγον ἀπὸ τὰς φρένας του· τὸν ὅποιον ἐπῆραν οἱ δύο τοῦ ἀδελφοῦ νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον τὴν **Προυδιώτισσαν**, διὰ νὰ ἰατρευθῇ παρ' αὐτῆς. Ἐρχόμενοι δὲ ἕως ἀντίπεραν τῆς Μονῆς, ὅπου καταβαίνει ὁ Αἰτωλικὸς δρόμος ἐκ τοῦ χαλικίου ὄρους, εἶδον τὸ Μοναστήριον. Ὅθεν ἐστάθησαν καὶ ἐπροσκυνοῦσαν. Ἐκεῖ ἐστάθη καὶ ὁ πάσχων, καὶ λέγει εἰς τοὺς ἀδελφούς του· Ποῦ μὲ ὑπάγετε; οἱ δὲ εἶπον· ἰδοὺ εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον σὲ ὑπάγομεν νὰ ἰατρευθῇς· δεῖξου λοιπὸν καὶ ἐσὺ νὰ σὲ ἰατρεύσῃ ἡ Παναγία καὶ νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν πρώτην σου κατάστασιν. Ὁ δὲ ἐστάθη καὶ αὐτός, καὶ ἐπροσκυνοῦσε κατ' ἐνώπιον τοῦ Μοναστηρίου. Ἀλλ' ὁ μισόβλαλος καὶ φθονερὸς διάβολος μὴ ὑποφείρωντας τοῦτο, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν πάσχοντα, καὶ ἰδέτε τί κάμνει. Ἐκεῖ καθὼς ἐπροσκυνοῦσεν ὁ Μανουὴλ, ὥς τὸν ἐκοῦντισε τινὰς ὤπισθεν, ἔπεσεν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ κυλῶντας τὸν κατήφορον εἰς ἐκεῖνα

τὸν κρημὸν, ὅπου ἦτον ἔμπροσθέν του, ἐκατήνησε κάτω εἰς τὸν λάκκον, ὅπου διαθαίνει πλησίον τοῦ μύλου τῆς Μονῆς ταύτης τὸ ὅποιον διάστημα εἶναι περισσότερο ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες ὀργάναις, δύσβατον πολλὰ καὶ φοβερὸν εἰς τὴν θέαν· οἱ δὲ ἀδελφοὶ τοῦ κλαίοντες ἔλεγον· Παναγία Θεοτόκε, βοήθησον· ὥστε ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐφύλαξε τὸν κρημνισθέντα Μανουὴλ ἀδελφὸν ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Καταβαίνοντες λοιπὸν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅπου ἔρχεται ὁ δρόμος εἰς τὸ Μοναστήριον, ἦλθον πλησίον τοῦ μύλου, ὅπου ἀποτελευτᾷ ὁ βράχος ἐκεῖνος, κλαίοντες καὶ ζητοῦντες τὸ λείψανον τοῦ ἀδελφοῦ των. Καὶ ἐκεῖ (ὃ τοῦ θαύματος) βλέπουν τὸν κρημνισθέντα ἀδελφὸν καὶ ἐκάθητο ὑγίης πλησίον τῶν ὑδάτων τοῦ λάκκου. Ὅθεν λαβόντες αὐτὸν ὑγίη, ἐδόξασαν μὲ μεγάλην χαρὰν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο ἀκαταπαύστως καὶ παρῆρσις αἰ κηρύττωσι.

Τὸ αὐτὸ ἔτος, ἦτοι κατὰ τὰ 1810, ἐπέμφθη παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος τῶν Ἰωαννίνων εἰς Ταγματάρχης Χασάν Τομαρίτζας λεγόμενος, μὲ πληθὺς στρατιωτῶν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Αἰτωλίας, διὰ νὰ καταδιώξῃ τοὺς ἐκεῖσε ἐπηρεάζοντας ληστές· ὅστις περιελθὼν τὰ παράλια τῆς Αἰτωλίας, ἐφθασεν εἰς τὰ ὀρεινὰ αὐτῆς μέρη, ὅπου οἱ τῆς Μονῆς ποιμένες, εἶχον τὰ ποίμνια. Μαθὼν λοιπὸν αὐτὸς παρὰ τινων, ἣ θελήσας νὰ προβάλῃ τὸ τοιοῦτον χρηματισμοῦ ἐνεκεν, ὅτι οἱ πατέρες τῆς Μονῆς ἔδωκαν τροφὰς εἰς τοὺς ληστές, ἐν ᾧ αὐτὸς ἦν ὁ διώκων αὐτοὺς, ἔγραψεν εἰς τοὺς πατέρας ἕνα ἀπειλητικὸν γράμμα, καὶ μετὰ τὰς ἀπειλὰς ἐπρόσταζε τὸν Ἡγούμενον λέγων· νὰ μοῦ στείλῃς τὸν Καλόγηρον ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἔδωκε τὰς τροφὰς, τὸν ὅποιον ἀφεύκτως θέλω φουρκίσει· εἰς παράδειγμα τῶν ἄλλων σας, καὶ ἐν ταύτῃ θέλω ἔλθαι εἰς τὸ Μοναστήριόν σας, νὰ τὸ κατακαύσω καὶ νὰ τὸ κρημίσω ἐκ τῶν θεμελίων, ἕως δὲ θέλω παιδεύσει ὅλους θανατηφόρως. Τότε ὁ Ἡγούμενος Νικόδημος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν λαβόντες φόβον μέγαν, εἰδότες τὴν γνώμην αὐτοῦ ὡμὴν λίαν καὶ ἀπάνθρωπον, καὶ μηδαμὸθεν ἀναμένοντες βοήθειαν, προσέδραμον μετὰ θερμῶν δακρύων ἔμπροσθεν τῆς τερατουργοῦ

Εἰκόνας τῆς Κυρίας Θεοτόκου, καὶ ἐν κατανύξει ψυχῆς ἐψάλλον τὴν παράκλησιν· ἀλλ' (ὃ τῶν θαυμασίων σου Μητροπάρθενε Δέσποινα, διότι ὑπακούεις ταχέως τῶν μετὰ πίστεως ἐπικαλουμένων τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον) εὐθὺς πυρετὸς λαῦρος καταλαμβάνει τὸν δῆλαιον, καὶ πνεῦμα πονηρὸν κατέπνιγεν αὐτὸν τοσοῦτον, ὥστε οἱ περὶ αὐτὸν ἔκραζον ἅπαντες τῇ αὐτῶν διαλέκτῳ· «Ἀλλάχ, ἀλλάχ, τὸ βακούφι δὲν τὸ ἔκαμε καμποῦλι». Εὐθὺς λοιπὸν ἀπολύουσι δώδεκα κριοὺς τοὺς ὁποίους εἶχον ἐκ τῶν προβάτων τῆς Μονῆς διὰ φαγητόν, καὶ ὅχι μόνον δὲν ἐπέραξαν τοὺς πατέρας, ἀλλ' ἔκτοτε οὐδὲ εἰς τὴν Μονὴν ἐπλησίασαν ὁλοτελῶς. Οὕτω σωφρονίζει ἡ Θεοτόκος τοὺς ὀρυσμένους λύκους κατὰ τοῦ ποιμνίου τῆς.

Τὸ αὐτὸ ἔτος, ὁ ἴδιος αὐτὸς Χασάνης Τομαρίτζας ἐπῆγεν εἰς ἕνα χωρίον τοῦ Καρπενησιῦ, Λάστοθεν λεγόμενον, ἐκεῖ ἐπίσσε μίαν γυναῖκα, τάχα ὅτι αὐτὴ ἐφύλαττε κρυφίως τοὺς κλέπτας, καὶ μετὰ πολλὰς τιμωρίας, τὴν ἔδωκεν εἰς ἕνα δένδρον μακρὰν ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς ἐκάθητο, ὥστε λίθου βολὴν καὶ ἐπρόσταξεν ὅλους τοὺς περὶ αὐτὸν στρατιώτας νὰ τὴν τουφεκίσωσι διὰ νὰ λάβῃ ἐλεεινῶς τὸν θάνατον. Ἐκαμε λοιπὸν ἀρχὴν μόνος του, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀκολούθως. Ἡ γυνὴ ἔμως δεομένη τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἔλεγε· Δέσποινα **Προῦδιώτισσα**, ἐλευθέρωσόν με τὴν τάλαιναν. Καὶ τῇ βοηθείᾳ τῆς Θεοτόκου δὲν τὴν ἤγγιξε ποσὼς τουφεκί, εἰμὴ μόνον ἕνα εἰς τὴν μίαν χεῖρά της τὴν ἤγγιξεν ὀλίγον, διὰ ἐνθύμωσιν. Τὸ θαῦμα τοῦτο ἰδόντες οἱ ἀσεβεῖς ἀπέλυσαν αὐτήν.

Ἀκούσατε δὲ καὶ ἕτερον θαῦμα οὐχ ἦττον τῶν προλαβόντων, τὸ ὅποιον ὁ Σεβασμιος Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης Κ. Ἰωσήφ διεύθυνε ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τοὺς Πατέρας τῆς Μονῆς ταύτης, ἣ ὁποία εἰσέτι σώζεται.

Κατὰ τοὺς 1819 Ἰανουαρίου 1, ὁ Σεβασμιος οὗτος Ἐπίσκοπος περιέπεσεν εἰς τόσῃν βαρυτάτῃν ἀσθένειαν, ὥστε ἀδυνατήσαν καθ' ὅλον του τὸ σῶμα τὸ νευρικὸν σύστημα, καὶ κλινίης γενόμενος, ἐπερίμενε τὸν θάνατον, βλέπων ὅτι δὲν ὤφελετο παντάπασιν παρὰ τῶν ἱατρῶν. Κατὰ τὴν 9 δὲ Φεβρουαρίου φθάνοντες εἰς τὴν Πρω-

τεύουσιν τῆς Ἐπισκοπῆς δὴ τὸν πατέρων τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, οἱ ἱερομόναχοι Ἀνθίμος καὶ Θεοφάνης, καὶ ἐμφανισθέντες κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸν σεβασμιώτατον τοῦτον Ἐπίσκοπον, ἀνγγεῖλαν πρὸς αὐτὸν τὰς αἰτίας τῆς περιγῆσεώς των καὶ ἐπομένως ἐνεχείρισαν καὶ μίαν Ἱερὰν Διήγησιν, εἰς τὴν ὁποίαν περιείχετο κατὰ σειρὰν ἡ ἱστορία τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, καὶ τὰ ἀπειρα θαύματα, τὰ ὅποια διὰ τῆς ἐν αὐτῇ Θαυματουργοῦ **Εἰκόνος** ἐνεργοῦντο. Ὁ σεβάσμιος Ἐπίσκοπος μετὰ θερμῶν δακρύων διεξερχόμενος τὴν Ἱερὰν ταύτην ἱστορίαν, καὶ ἐκ κλίνης ὀδυνηρᾶς βλέπων τὸ ἱερὸν τῆς Ἀγίας Εἰκόνος ἔντυπον, καὶ ἐπικαλούμενος εὐσεβῶς τὸ ὄνομα τῆς **Προδωτιδῆς**, ἔχει μόνον ἀπὸ τὸ νέφος τῆς ἀσθενείας καὶ ἀπελπισίας ἀπηλλάχθη, ἀλλὰ καὶ διὰ μικροῦ ἀνέλαβε τὴν ὑγίαν του διὰ τῆς μεγίστης βοήθειας τῆς Ὑπερδεδοξαμένης καὶ ἀπείρως ἀπειράκης Ὑπερυλογημένης **Προδωτιδῆς**. Πρὸς εὐγνωμοσύνην λοιπὸν ἀπέστειλεν ὁ σεβάσμιος Ἐπίσκοπος μίαν ἀργυρὰν κανδύλαν καὶ κατ' ἔτος ἀνὰ εἰκοσιπέντε γρόσια, διωρίσας τοὺς πατέρας νὰ ἀπαιωρήσωσιν αὐτὴν ἐνώπιον τῆς ἁγίας Εἰκόνος εἰς μνήμην τοῦ γενομένου εἰς τὴν Σεβασμιότητά του θαύματος⁽¹⁾.

Αὐτὰ εἶναι τὰ θαύματα ταύτης τῆς **Προδωτιδῆς** ἁγίας Εἰκόνος, ὧ φιλακροάμονες, ὀλίγα ἀπὸ τὰ πολλά, τὰ ὅποια ἔκαμεν ἕως τῶρα τὰ πλέον αἰσθητικὰ καὶ ἀναντιρρήτα· διότι καὶ ἄλλα πολλὰ ἐργάζεται, τὰ ὅποια οἱ παχεῖς τὸν νοῦν καὶ ἀναίσθητοι, τὰ ἀποδίδουσιν εἰς τὴν τύχην, ἢ εἰς ἄλλο τι σύμβαμα, ὡς καὶ τὸ ἐξῆς, (καθὼς ἀκριβῶς ἐπαρτηρήθη). Ὅσοι συγγενεῖς ἠθέλησαν νὰ κληρονομήσουν τι τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ πατέρων διὰ τὴν συγγένειαν δῆθεν, τοῦτο ὡς φλόγα πυρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὰ ὑπάρχοντά τους καὶ κατέφαγεν αὐτοὺς ἐξ ὁλοκλήρου, καὶ κατερημόθησαν, καὶ πάμπτωχοι ἐγένοντο. Ταῦτα δὲ τὰ ὀλίγα δίδονται εἰς τύπον, καὶ λα-

(1) Ἡ ἐπιστολὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἐξιστορεῖται τὸ θαῦμα τοῦτο εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν οὕσα ἰδιοχείρως γραμμένη παρὰ τοῦ σεβασμιοῦ ἁγίου Ἐπισκόπου Ἀνδρόσης Κ. Ἰωσήφ.

λοῦνται εἰς δόξαν αὐτῆς τῆς Θεοτόκου καὶ ὑμνησιν· ἡ ὁποία δόξα δὲν γίνεται μὲ ἄλλον τρόπον εἰς αὐτήν, παρὰ μὲ τὸ νὰ κάμνωμεν τὰς ἐντολὰς καὶ τὰ θελήματα τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας· ἡγουν πρῶτα καὶ ἀρχὴν νὰ ἔχωμεν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ὡς λέγει ὁ προφήτης Δαβὶδ «Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου»· πῶς δὲ γίνεται αὐτὸς ὁ φόβος; ἀνίσως ἔχωμεν ἔννοιαν καὶ προσοχὴν εἰς κάθε μας ἔργον, λόγον καὶ στοχασμόν, στοχαζόμενοι, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἔμπροσθέν μας πάντοτε, ὡς πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρὼν, καὶ ὁρᾷ ὁ ἀκοίμητος αὐτοῦ ὀφθαλμὸς ὅλα τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, εἴτε καλὰ εἴτε κακὰ εἶναι, καὶ ἔχει νὰ μᾶς ἀποδώσῃ κατὰ τὰ ἔργα μας, καθὼς τὸ λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον «Καὶ ἀποδώσει ἕκάστῳ κατὰ τὴν πράξιν αὐτοῦ»· καὶ πάλιν εἰς ἄλλο μέρος αὐτὸς ὁ ἴδιος Εὐαγγελιστὴς λέγει, ὅτι ἔχομεν νὰ δώσωμεν λόγον, καὶ διὰ κάθε ἀργὸν λόγον· «Πᾶν ῥῆμα ἀργόν, ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως». Καὶ εἰς ταῦτα ἀδελφοί, μὴ δίδεται καμμίαν ἀπιστίαν, ἐπεὶ αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὰ χέρια μας, μὲ τὰ ὅποια ἐργαζόμεθα, αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὸ στόμα, μὲ τὸ ὅποιον λαλοῦμεν, ὅτι θέλομεν, αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὸν νοῦν μας, μὲ τὸν ὅποιον στοχαζόμεθα κάθε στοχασμόν, τὸν ὅποιον θέλομεν καὶ διὰ νὰ εἰπῶ καθολικώτερα, αὐτὸς ἐπλασεν ὅλον τὸν ἄνθρωπον· δι' αὐτὰ λοιπὸν ὅλα ἔχομεν νὰ δώσωμεν ἕνα ἄφευκτον λογαριασμόν εἰς τὸν καιρὸν ἐκείνης τῆς παγκοσμίου κρίσεως τῆς Δευτέρας τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας. Διὰ τοῦτο χρεῖα προσοχῆς μεγάλης, διότι ἐκεῖ οὔτε πατήρ, οὔτε μήτηρ, οὔτε ἀδελφός, οὔτε υἱός, οὔτε συγγενής, οὔτε φίλος δύναται νὰ μᾶς βοηθήσῃ, παρὰ τὰ καλὰ ἡμῶν ἔργα· ἂν δηλαδὴ ἐξήσαμεν εἰς τοῦτον τὸν μάταιον κόσμον, οἱ μὲν Ἱερεῖς καὶ Μοναχοί, ὡς πρέπει τῶν Ἱερῶν καὶ Μοναχῶν, οἱ δὲ κοσμικοί, ὡς πρέπει τῶν καλῶν χριστιανῶν. Ὅθεν ἂς μὴ προφασίζόμεθα ἕκαστος καὶ λέγομεν, νὰ ἐκείνος ἐποίησε τόδε, καὶ ἐκεῖνος τόδε, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ποιῶ τόδε· ἂς μὴ προφασίζόμεθα προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, ἵνα μὴ θρηνῶμεν ἐκεῖ αἰωνίως, καὶ οὐδεὶς ὁ ἐλαιὼν ἡμᾶς. Ἄς προσέχωμεν λοιπὸν καλὰ, ὅτι ἂν καὶ ὅλον τὸν κόσμον ὑποτάξωμεν ὡς τὸν

Μέγαν ἔκεινον Ἀλέξανδρον, οὐδὲν ἐστὶ τοῦτο, ἐπειδὴ εἰς θάνατον ἀπερχόμεθα, καὶ ἔχομεν ἕκαστος νὰ περιπατήσωμεν ἐκεῖνον τὸν ἀγύριστον δρόμον, αὐτὸν δὲ τὸν πρόσκαιρον κόσμον τὸν ἀποχαιρετοῦμεν, τοὺς συγγενεῖς δηλαδὴ, τοὺς πατέρας, τοὺς ἀδελφούς, τοὺς γνωστούς, τοὺς φίλους, τὰς πόλεις, τὰς κώμας, τὰ Μοναστήρια, τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὰς τρυφάς, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ἕλον αὐτὸν τὸν μάταιον κόσμον τὸν ἀφίνομεν, καὶ ἀπερχόμεθα ἐκεῖ, ἔνθα οἱ μὲν δίκαιοι ἀπολαμβάνουσι τοὺς μισθοὺς, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ κόλασιν αἰώνιον. Ἔρχεται λοιπὸν καιρὸς, καὶ γινώσκεισθαι ταῦτα. Ἀλλ' ἐπανάγωμεν νῦν τὸν λόγον πρὸς τὴν Πανάρχραντον Θεοτόκον.

Ὡ Δέσποινα Παντίνασσα, Κυρία καὶ Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τιμιωτέρα τῶν Χερουδīm, ἐνδοξοτέρα τῶν Σεραφīm, καὶ πασῶν τῶν οὐρανίων δυνάμεων· Ὡρὸν τοῦ Θεοῦ καθαρῶτατε, Πανάσπιλε καὶ Πανάχραντε Κόρη, Ἀειπάρθενε καὶ Πανακήρατε, ἡ κατὰ φύσιν Μήτηρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ τῶν ἔλων, καὶ Μήτηρ κατὰ χάριν ἡμῶν τῶν χριστιανῶν, τῶν ἀναξίως ἐπιφερομένων τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ σου. Σὺ καὶ παρίστασαι, κατὰ τὸν Προφήτῃν ἀνῆλτα, ὡς βασίλισσα ἐκ δεξιῶν τοῦ Υἱοῦ σου ἐν ἱματισμῷ διαχύρῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη. Ἀλλ' ἐπίδε ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου καὶ ἐφ' ἡμᾶς τὰ Σὰ ἐλάχιστα καὶ οὐτιδανὰ τέκνα, μὴ ἐπιλάβου συγγενοῦς οἰκειότητος, μὴ παρίδῃς ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, τοὺς διὰ τῶν πονηρῶν ἡμῶν ἔργων παραπικράναντας τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον· μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι τὸ ὄνομα μόνον ἔχομεν ὡς χριστιανοί, τὰ δὲ ἔργα ἡμῶν ἔγειναν παρόμοια τῶν ἐθνικῶν· σκέπασον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Σῆς ἀμάχου καὶ ἀηττήτου βοηθείας· καὶ δεόμεθα τῆς Σῆς μεγαλωσύνης ἐκ βάθους ψυχῆς, ἵνα παραβλέψῃς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ ὡς Μήτηρ φιλόστοργος ἐνισχύσῃς ἡμᾶς κατὰ ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν κατὰ ὁρατῶν μὲν, ὥπως ὑποφέρωμεν τὰς θλίψεις ταύτας, τυραννίας τε καὶ στενοχωρίας, τὰς ὁποίας ὑπ' αὐτῶν δοκιμάζομεν ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις χρόνοις, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Ἴδου γὰρ τὰ κύματα τῆς ἐπιγείου ταύτης θαλάσσης ἀνέβησαν καθ' ἡμῶν, ἵνα ἡμᾶς τὰ Σὰ ἐλάχιστα τέκνα καταπύσων, ὅθεν καὶ ἐσμικρύνθημεν

παρὰ πάντα τὰ ἔθνη· ἀλλ' ἄξιωσον ἡμᾶς καὶ νὰ φυλάξωμεν ἄχρι τέλους τὴν πίστην τὴν ἀμώμητον. Κατὰ ἀοράτων δέ, ὥπως μὴ ἰσχύσῃσι πλέον καθ' ἡμῶν οἱ βέλτεροι πολεμοῦντες ἡμᾶς δαίμονες, οἱ ἀσπονδοὶ καὶ ἀγρυπνοὶ ἡμῶν νοεροὶ πολέμοι· σὺντριψον τὰς καθ' ἡμῶν αὐτῶν παγίδας καὶ ἐνέδρας· ἀπάλλαξον ἡμῶν τῆς πικρᾶς αὐτῶν δουλείας καὶ αἰχμαλωσίας, τῆς ὁποίας μᾶς ἔκαμαν δούλους τῶν παθῶν καὶ ὑποχειρίους· λύτρωσαι, ναί, Κυρία, ἐκ τῆς καταδυναστείας τῶν ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς Σου δούλους, καὶ ἐν τῇ παρόντι βίῃ καὶ ἐν τῇ καιρῇ τῆς κρίσεως· περιλαβοῦ, παρακαλοῦμέν σε, καὶ βοήθησον ἡμᾶς ἐνισχύουσα καὶ ἐνδυναμοῦσα ἡμᾶς περιπατεῖν εἰς τὸ ἔξῃς, ὡς δεῖ τοῖς χριστιανοῖς, φυλάττοντας τὰς ἐντολὰς τοῦ μονογενοῦς Σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, ἔχοντες ἐν ἀλλήλοις ἀγάπην, χαρὰν, εἰρήνην, μακροθυμίαν, πίστην, πραότητα, σωφροσύνην, ἐγκράτειαν, καὶ τοὺς λοιποὺς καρποὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ τέλος ἄξιωσον ἡμᾶς ἅπαντας τῆς ἀνεσπερου καὶ ἀνεκλαλήτου ἐκείνης χαρᾶς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν.

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΙ

Ἀπὸ προσώπου τοῦ λέγοντος πρὸς τὴν
ἑαυτοῦ ψυχὴν.

Κ: 22.

Νῆφε ψυχὴ μου ταπεινὴ, καὶ σκόπει τὸν σὸν βίον,
Καὶ φύλασσε τῆς χάριτος τὴν παρακαταθήκην,
Ἦν εἴληψας ἐκ τοῦ λουτροῦ τῆς Παλιγγενεσίας.
Μήπως ὁ κλέπτῃς ἐπιστάς, τὸν πλοῦτόν σου κενώσῃ,
Καὶ σὺ ληψὼν ἐν κειρὶ, τραπέζῃς ἀκηράτου.
Μέχρι γὰρ τίνος ἡδοναί; μέχρι δὲ τίνος πότοι;
Καὶ χρήματα, καὶ κτήματα, καὶ δόξα τῶν ἀνθρώπων;
Ἀπόστηθι τῶν πονηρῶν, ἐπίγνωθι τὸ πρέπον·
Καὶ στέναξον καὶ πρόσδραμε, τῇ συμπαθεῖ Δεσπότη.
Καὶ γὰρ τοῦ βίου σε τροχὸς, ὑψώσας ὑποσπάσει.
Ἦξει καιρὸς μετὰ μικρόν, καὶ γνῶση μου τοὺς λόγους,
Ὅταν λυθῇσι δυστυχῶς τῶν ἐπὶ γῆς φροντίδων.

ΣΤΙΧΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Περὶ τῆς ἀληθινῆς πολιτείας
τῶν Μοναχῶν.

Κ: 22.

Μοναχὲ ἀμόναχε, σύντροφε ἐδικέ μου,
Ἄκουσον τῶν ῥημάτων μου, φίλε καὶ ἀδελφέ μου.
Τῶν Μοναχῶν ὁ στολισμός, εἶναι ἡ σωφροσύνη,
Κάλλος δὲ ἡ ὑπακοή, καὶ ταπεινοφροσύνη.
Ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα, ἡ ἐλεημοσύνη,
Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, εἶν' ἡ ἀκτημοσύνη.
Ὡς ἄριστον ἡ προσευχή, ὡς δεῖπνον ἡ νηστεία,
Καὶ ὡς ποτὶν τὰ δάκρυα καὶ ἡ εὐχαριστία.
Ὡς στρώμα ἡ ὑπομονή, ἀγάπη ἡ ὡς σκέπη,
Καὶ ὡς καλὸν προσκέφαλον, ἡ σιωπὴ ὡς πρέπει.
Ἡ ἄγρυπνος ἀνέγνωσις ψυχοφελῶν βιβλίων,
Εἶναι ὡς ωραιότατον καὶ στερεὸν Κελλίον.
Ὡς ὅπλον δὲ νικητικόν, κατὰ τῶν καταράτων,
Εἶναι ἡ ἐξαγόρευσις, πάντων τῶν ἐκ πτωμάτων.
Εἴ τις λοιπὸν τῶν Μοναχῶν, πολιτευθῇ ἄλλέως,
Οὐκ ὀφείτῃ τὸ πρόσωπον, Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως.
Τὸν ταπεινὸν τὸν μοναχόν, ὅλοι τὸν εὐλαβοῦνται,
Ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ Δαίμονες, τὸν βλέπουν καὶ φοβοῦνται.
Τὸν δὲ ὑψηλοκάρδιον, ὅταν τὸν θεωροῦσι,
Ὅλοι τὸν ἀτιμάζουσι, καὶ τὸν κατηγοροῦσι.

Ὅρωντες πῶς εὐρίσκεται, ὥς μοναχὸς τῇ τάξει,
 Καὶ πάλιν πολιτεύεται, ὥς κοσμικὸς τῇ πράξει.
 Ἄν μοναχὸς τις ἀγαπᾷ, πάντοτε τὴν ἀργίαν,
 Καὶ τὰ ποικίλα φαγητά, τρώγει μὲ λαυμαργίαν,
 Αὐτὸς τὸν σκόληκα τῆς γῆς, κατὰ πολλὰ μιμεῖται,
 Ὅς τις αὐτῆς τὰ χώματα, τρώγει καὶ δὲν κινεῖται.
 Πάλιν ἕαν τις Μοναχός, τὸ σῶμα καλλοπίζει,
 Τὰ ἀγαθὰ τ' ἀπέλαθε, ἀλλὰ ἄς μὴν ἐλπίζει.
 Κατὰ τὸν Ἀθανάσιον, τὸν στύλον τὸν ἐδραῖον,
 Τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, φῶς τῶν Ἀλεξανδρέων.
 «Εἰ τις ἔχει ἀνάπαυσιν, (λέγει) ἐδῶ μεγάλην,
 Ἄς μὴν ἐλπίζει τὴν αὐτήν, εἰς τὴν ζῶν τὴν ἄλλην».
 Ἄλλ' ὦ πατέρες Μοναχοί (λαλῶ τώρα πρὸς ὅλους),
 Μακρύνθητε προθυμερά, ἐχθίστου τοῦ πανώλους.
 Καὶ ἄρατε τὸν ἐλαφρόν, ζυγὸν ὅπου προστάζει,
 Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς, καὶ δεῦτε πρὸς με κράζει.
 Ζηλώσατε τὸν Πρόδρομον, τὸν ζηλωτὴν Ἡλίαν,
 Ἵνα κληρονομήσητε, Χριστοῦ τὴν Βασιλείαν.
 Πρὸς τοῦτοις καὶ γὰρ δέομαι, ὅταν παρακαλεῖτε,
 Τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν, καὶ τὸν δοξολογεῖτε,
 Νὰ λέγεται μίαν φορὴν, ὅλοι ἀπὸ καρδίας·
 Μνήσθητι Δέσποτα Χριστέ, μιᾶς ψυχῆς ἀθλίας.
 Τοῦ ταλαιπώρου καὶ οἰκτροῦ, Κυρίλλου παναθλίου,
 Τῆς Ἱερᾶς δὲ κλήσεως, τοῦ ὄντος ἀναξίου.
 Καὶ τοῦτον καταξίωσον, τῆς ἁνῶ Βασιλείας,
 Ἐν τῷ καιρῷ τῆς σῆς φρικτῆς, Δευτέρας Παρουσίας.
 Πρεσβεῖαις τῆς Πανάγνου σου, Μητρὸς καὶ τῶν Ἀγίων,
 Ἀπάντων ἀθλοφόρων τε, ὁμοῦ καὶ τῶν Ὁσίων.

